

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Rosenkrantz, Palle.; Omslagstegning af Vald. Andersen.
Titel Title:	<u>Amtsdommer Sterner : en Kriminalroman om Indicier</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København ; Kristiania : Gyldendalske Boghandel : Nordisk Forlag, 1906
Fysiske størrelse Physical extent:	177 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

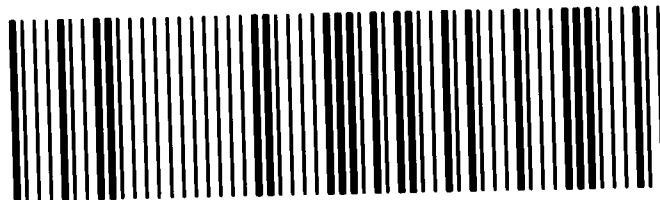
The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57, - 250

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130018759447

AmtsdommerSterner

FRANK
ROSEN
KRENN

GYLDENDALSKE BOGHANDEL, NORDISK FORLAG

AMTSDOMMER STERNER

1906 7 3073.

PALLE ROSENKRANTZ

AMTSDOMMER STERNER

EN KRIMINALROMAN OM INDICIER

KØBENHAVN OG KRISTIANIA
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

FORLAGETS BOGTRYKKERI

1906

MED OMSLAGSTEGNING AF VALD. ANDERSEN

INDLEDNING

ET MORD OG EN ARRESTATION

I.

Ved Bingen drejer Rhinen om et Knæ og flyder mod Nord forbi Borgen Ehrenfels. Her ligger Rüdesheim og Asmannshaussen, hvor Rhindruen presses til den perlende Drik. Dette er Rheingau, Vinens Land, hvor glade og gode Mennesker sætter Smag paa den rhinske Drue. Vinkelret paa Floden i Retning mod Nordøst, strækker Rheingaus Ryg sig, til den fortættes i Taunus, en høj, skovklædt Bjergryg, der skærmer Rhindalen mellem Mainz og Bingen og Maindalen mellem Hanau og Mainz mod den kolde Nordenvind.

Taunus er et herligt Bjerglandskab, ikke vildt og forrevet, men venligt og naturskønt, med Blik over store Skove og over de to Floders Sølvbaand mellem Skraaninger, hvor Vinen ranker sig. Hvor Rheingau slipper, og Taunus tager fat, ligger paa Skrænten mod Syd det verdensberømte Badested Wiesbaden, det kendteste af alle Rheingaus Bade. Længere mod Nordøst, stadig paa Taunus' sydlige Skraaning, ligger Königstein — med Ruinerne af et stort, gammelt Slot, Falkenstein — som en Ørnerede paa en Bjergtop Syd for Altkönig og

Feldberg, Toppe paa 900 Meter. Ved Falkenstein ligger Tysklands største Brystsygesanatorium, og herfra — over den lille By Cronberg — fører under skovklædt Bakkeskrænt en Vej til Homburg von der Höhe, næst Wiesbaden det berømteste Badested i Egnen. Midt mellem Cronberg og Homburg, omtrent 17 Kilometer fra begge, i en aaben, frugtbar Egn ligger ved Mainfloden paa den sydlige Bred, bag udstrakte Skove, den gamle, fri Stad Frankfurt am Main, Goethes og Guttens Fødeby, Knudepunktet i Middelalderens tyske Rige, Sædet for Fortidens Kejservalg, nu en prøjsisk By paa 275,000 Indbyggere og Provinsens Hovedstad.

Forbindelsen mellem Cronberg og Homburg sker ved en Bane, der fører over den lille Flod Nidda ved Byen Röstelheim og deler sig i to Arme, den ene mod Nordvest til Cronberg, den anden mod Nordøst til Homburg.

Forbindelsen mellem Frankfurt og Homburg er regelmæssig og hyppig ved Tog den hele Dag og en stor Del af Natten, og Folk fra Frankfurt foretager ofte Udflugter til Taunus og Badene, hvor i Sommertiden et rigt, europæisk Badeliv breder sig, saaledes at Homburg i denne Tid har et Antal af Gæster, der løber op i det tolvte Tusinde.

Homburg er ellers en lille By med 10,000 Indbyggere, tidligere Sæde for Landgreven af Hessen, nu en prøjsisk Stad med sin Amtsdomstol og sit eget Politi-

væsen. Den bestaar af den gamle By, der ligger malerisk om det landgrevelige Slot, en ægte rhinsk By med sit Torv og sine snævre Gader, hvor Kærren bremses med skurrende Hvinen, og Træer hænger ud over de smalle „Gassen“.

Raadhuset breder sig — ærværdigt, men simpelt i sin Bygning — ved Raadhusgassen i den nordlige Staddel, hvor Vejen træplantet fører mod Saalburg med sine romerske Ruiner.

Men det gamle Homburg træder helt i Skygge for det ny, der ligger mod Syd. Dets Centrum er Kurhuset, hvor forud den berømte, tyske Spilebank fandtes, et „Helvede“, hvor engelske Guineer rullede omkap med den østrigske Floriner, men hvor nu Rouletten staar stille, og mere udadledige Adspredelser søger at gøre Gæsterne Opholdet i det mondæne Badested behageligt og sundhedsbringende.

Mondænt Badested — det er netop det, Homburg er, og en Fortælling om Homburg og en enkelt Episode af Homburgs Badeliv indledes bedst i Badeprospekternes belærende og lokkende Stil med de lidt udtraadte Vendinger og en Tone, der kalder Minder frem hos den, der har staaet paa en Kurveranda og set ud over et Badeselskab i et tysk Kildebad. — — —

Det var i Juli 1898. Sæsonen i Homburg var paa sit højeste. De store Hoteller, Ritters Park-Hotel, Victoria, Augusta, alle Bädeckers Stjerner meldte fuldt besat, og i Privathotellerne dvælede mere nøjsomme

Nordtyskere, der trodsede Rhinens Nærhed og drak „Bier“ — i Lokaler, hvor der — efter Nationalforfatteren Bäder — var annonceret „gutes Bier zu haben“. Terrassen og Kurhusets Haveanlæg stod i Flor, Militærmusiken spillede, og Strømmen af Badegæster gled dorsk, ubeskæftiget hen over Havens Gange ud i den dejlige, skyggefulde Park, der strakte sig mod Nord til Horstwald under Taunuskædens Skrænter.

Homburg Park er Byens Stolthed, den første Strøm af engelske Badegæster har omformet det tyske Have-Skovanlæg til en engelsk Park med brede Køreveje og Promenader og med Dusiner af Tennis-Baner, hvor Englands Adel, klædt i Flonel, med en Udholdenhed og Iver, der lader mærke alt andet end den Spleen, som er Paaskud for et Ophold i Homburg, driver Bolde med raske Slag over Nettene efter strenge, engelske Regler og under stadige Raab: fifteen, forty, game og set.

Det er et lille Stykke Britannien flyttet over i Læ af Taunus, en engelsk By, hvor Lord og Ladyer, Baronetter og Esquires lader, som de er hjemme med en irriterende, angelsachsisk Overlegenhed, som de betaler med Pund Sterling og betaler med Glæde, fordi de dog alligevel slipper med det halve af, hvad de giver ud i England. Ganske vist fører de saa heller ikke nogen helt menneskeværdig Tilværelse, en saadan føres kun Nord for Kanalen. Men de lever —

og kunde Prinsen af Wales i en Række af Aar holde det ud i Homborg, saa ikke alene kan, men ogsaa skal en Englænder, der respekterer sig selv, finde Opholdet henrivende.

Det var en Eftermiddag henimod Kl. 5. — Et lille, udvalgt Hold af Tennisspillere sluttede netop Spillet paa den saakaldte prinselige Grund; tæt ved Korsvejen, midt i Parken. Der manglede et Par Bolde, og de indfødte Drengene, der passede Boldene for de spillende Englændere og tog rigelige Skillinger ind for drabelige Skældsord, blev sat i Arbejde med at afsøge et stort Buskads af gamle Rododendrons, der stod i et herligt, dybrødt Flor.

De fornemme Spillende belavede sig paa at trække sig tilbage, da en af Drengene kom styrtende med alle Tegn paa Forfærdelse præget i sit ungdommelige Ansigt: „Mylord, Mylord — gemordet, todt — Lord Feversham!“ raabte han paa ti Skridts Afstand, og de forbavsede Englændere forstod ikke et Ord af det hele.

De fulgte Drengen og brød sig med spændstige Englænderes sædvanlige Hastighed Vej gennem Rododendronhækken for at standse ved et Syn, der tog et haardt Tag selv i engelske Staalnerver.

Foran dem paa Jorden, paa Ryggen og med brustne Øjne, laa deres Landsmand og Spillekammerat, den unge Cecil Laking, 7de Barn af Feversham til Rigsby Abbey, Medlem af Overhuset, død, — som et Dørsøm — vilde Dickens have sagt.

Død som et Dørsøm, sagde ogsaa den lille Sir Alfred Weston, der bøjede sig over Liget, og rent mekanisk gentog Oberst Wingfield af de 6. Lansenerer det samme Udbrud. Saa sendte de to Herrer Drengen efter Politiet og blev staaende i dybe Tanker.

Klokken slog fem, Musiken blæste af; — Rygtet om Mordet spredtes som en Løbeild over Parken og Byen, Politiet kom til Stede, og rundt om Rododendron-Hækken samlede sig en Kres af Englands Fornemste, tavse og alvorlige, medens deres Damer gysende afventede det Øjeblik, da det, der var tilbage af Lord Feversham, skulde bæres forbi dem paa en Baare — helst uden Dække, for at de kunde se den Døde og føle den sagte Rislen af Uhygge, som alligevel drager Døtre af et Folk, der — højt i Kultur — endnu den Dag idag er Jagt- og Krigerfolket, hvem Blod ikke skrækker.

Politiet tog Rapport, Liget blev fjernet, — Vinden blæste over Parkens Træer, og Menneskemængden spredtes, medens Talen bølgede som en ebbende Strøm over Byen. Den samme Tale, de samme Tanker, den Gaade, hvis Løsning skulde blive Fremtidens, Gaaden om Cecil Laking, syvende Baron af Feversham, og hans bratte Død i Homburgs Kurpark under de blodrøde Rododendronbuske med de stive, læderagtige Blade.

II.

Assessor, Dr. jur. Fritz Sterner, var i Marts 1898 udnævnt til Amtsdommer i Kresen med Bopæl i Homburg v. der Höhe. Sterner var Holstener, hans Fader havde været Professor i Retsvidenskab ved Universitetet i Kiel. Efter Freden i 1864 flyttede han til Byen med Hustru og to Børn, af hvilke Sønnen Fritz var født 1862 i Marburg.

Fritz Sterner blev Student, studerede i Bonn og Kiel, senere i Berlin og tog sine Grader med Honnør. Sin praktiske Uddannelse fik han ved Kriminalretten i Hamburg, og efter at have henledt Opmærksomheden paa sig ved en fortræffelig Afhandling om Forundersøgelsen i kriminelle Sager, blev han som sagt udnævnt til Amtsdommer, med Sæde i Homburg v. d. H. Hans Fader var død i Slutningen af Firserne, og hans Søster havde ægtet en ung Kielerlæge, der efter at have udmærket sig som Brystsygespecialist fik en ansvarsfuld, men vellønnet Post ved den Dettweiler'ske Anstalt for Brystsyge, Falkenstein i Taunus.

Fritz var ugift, — bestemt til evig Cølibat, sagde Søsteren spøgende; formælet fra Vuggen med Fru Ju-

stitia. En gammel Husbestyrerinde, Madam Schultz, barnefødt i det holstenske, havde i en Aarrække ført hans Hus, men da han flyttede til Homburg, havde han netop opdaget sin Husholderske i storslaaede Svindlerier mod ham og til sin store Ærgrelse maatte han skifte Tyende for første Gang i sit Liv.

Han var ikke tilfreds med Byttet; Husholderske havde Søsteren skaffet ham fra Cronberg, endnu var han ikke vant til hende og savnede hele Tiden Madam Schultz, sagde han. Men Madam Schultz vilde nu en Gang ikke Syd paa, fortsatte han; han vilde ikke røbe sit pinlige Uheld.

Assessor Sterner beboede en lækker, lille Ungkarlejlighed paa Hovedgaden, 20 Skridt fra Kurhuset, paa Strøget om Sommeren, lunt og dækket om Vinteren. Han levede noget indgetogent og stille med sine Bøger, omgikkes meget faa Mennesker, besøgte sjældent Kurhuset, men var dog ikke utilbøjelig til at deltage i det brogede Liv paa det højst fashionable Badested, naar Tilfældet førte gamle Hamborger- eller Berliner-venner til Homburg.

Aftenen den 7. Juli 1898 bragte Posten ham et Brev fra en gammel Ven, Friherre v. Sturm, Regeringsassessor i Anrich, der med sin unge Hustru have besluttet at tilbringe et Par Uger i Homburg. Rigtig glad var Sterner ikke ved Meddelelsen, han var netop i Færd med et nyt Arbejde om Vidnebevis i Kriminal-sager og forudsaa, at Sturms Besøg vilde tage en Del

Tid fra hans Arbejde. Men det er jo en Gang den Slags Ting, som Livet fører med sig, helt udelukke sig fra Verden kan en Mand, der vil gøre Karrière, nu en Gang ikke. Og Karrière vilde Fritz Sterner gøre, ærgerrig var han, og frem vilde han. Formue havde han ikke, og hans ubestridelige Dygtighed var det eneste, hvorpaa han turde bygge sin Fremtid.

Men det var ikke helt lidt. Fritz Sterner var en spinkelbygget, middelhøj Mand med mørke, meget skarpe Øjne, lidt nærsynet, hvorfor han bar en let Guld-binocle, sejt og udholdende, ivrig Turner i sin Ungdom og fra Barndommen af begejstret Sejlsportsmand. Søen var i Grunden det eneste, han savnede i Homburg, men det var til Gengæld et stort Savn. Sturm og han var gamle Yachtvenner, de havde i Hamburg i Fællig ejet en prægtig Kutter, „Alerte“. Nu havde Sturm den alene, den laa ensom og oftest ubenyttet i Wilhelmshafen. Sterner trøstede sig til Gengæld med et Avtomobil, en Sport, som han drev med største Iver; han hævdede, at den øvede ham i Koldblodighed og Snarraadighed — de vigtigste Egenskaber for en Forhørsdommer.

Fritz Sterner havde spist til Middag og nød sin Siesta, inden han gav sig i Færd med Arbejdet.

Det ringede. — Husholdersken kom ind med et Ekstrablad af „Homburger Lokalanzeiger“, Badeavisen paa Stedet.

Sterner lettede sig i Lænestolen, hvor han døsede

med sin Cigar, og strakte Haanden ud efter Avisen:
„Noget nyt?“

Husholdersken var meget stakaandet: „Et forfærdeligt Mord i Kurhusparken, Hr. Assessor. Den rige Engländer, Lord Feversham er funden myrdet i et Buskads bag Tennispladserne!“

Det gav et Sæt i Assessoren, han tog Bladet fra Husholdersken og læste:

— Et forfærdeligt Mord. —

En rig, engelsk Lord myrdet i Kurhusparken!

Selvmord utænkeligt.

Spor af Morderen.

Politiet sætter sig i Bevægelse.

En frygtelig Begivenhed er idag eller vel rettere Natten til igaar bleven begaaet i Kurhusparken her. Den bekendte, stenrige, engelske Lord Feversham er funden myrdet i Rododendrongruppen bag den prinse-lige Tennisplads ved Promenadevejen. Opdagelsen skete derved, at en af Drengene, der samler Bolde paa denne Plads, for at oplede en bortebleven Bold til Hertugen af Essen, begav sig ind i Rododendronkrattet, og man kan tænke sig hans Forfærdelse ved dér at opdage Liget af Lorden, som han kendte som Deltager i Hertugens Tennisparti. Liget laa med et Stiksaar i Ryggen, bibragt med en Kniv eller Dolk, ført ovenfra ned mellem Skulderbladene til Hjertet. Døden maa være indtraadt øjeblikkelig; et let, rødt Skum mellem Ligets sammenbidte Tænder og en ret ubetydelig

Blodudtrædning af Saaret, var alt, hvad der af ydre Tegn var at opdage. Lorden var iført Selskabsklæder og en lys Overfrakke, plettet af Blodet. Hans Tegnebog fandtes i hans Brystlomme, den indeholdt en betydelig Sum i Sedler, ligesom hans kostbare, juvelbesatte Ur og en Pung med Guldstykker var urørt. Selvmord er paa Grund af Saarets Beskaffenhed ganske udelukket, om et røverisk Overfald kan der heller ikke være Tale. De besynderligste Rygter surrer i Luften, men vi tør af Hensyn til de fremragende Navne, der nævnes, ikke meddele vore Læsere noget af dette.

Liget blev fundet Kl. 5 iaften, Politiinspektør Martin Schaltz kom straks til Stede for at optage Rapport; Drengene vidste selvfølgelig intet. Der skal dog være et Spor, som man mener vil kunne lede Politiet; der blev fundet en lille Medaillon paa Jorden ved Siden af Liget, og vi tør tro, at dette Fund vil lede til Undersøgelser og Afsløringer, der vil berede vore Læsere en Spænding, som ingen Kriminalroman kan overtræffe. Vi nævner idag ingen Navne, men vor dygtige Politireporter vil imorgen kunne give Meddelelser, som vil vække stor Sensation.

Festen paa Kurhuset iaften til Ære for Hertugen af Essex vil blive aflyst. Kurhuset er i frygtelig Ophidselse. Undersøgelsen vil blive overgivet til vor nye Kriminalretsassessor, Dr. Fritz Sterner, der ved et fortræffeligt Værk om Forundersøgelse i Kriminal-

sager har vundet et stort Ry i den videnskabelige Verden. Det faar nu bekræfte sig, om den gamle Sætning om Teori og Praksis slaar til. Vi ønsker den energiske og trods sit korte Ophold blandt os meget populære Dommer alt Held.“

Sterner læste sig rolig, lagde Avisen til Side og rejste sig.

Husholdersken stod gabende bag ham: „Er det ikke *forfærdeligt*, og nu skal Hr. Assessoren...”

„Det skal han,” svarede Sterner med et let Smil.

„Men *er* det ikke rædselsfuldt?” kom det fra Konen.

Amtsdommeren trak paa Skulderen: „Næringsvej, Madam Kunze — Vanesag.“

Madammen saá med overtroisk Rædsel paa sin Herre, — saa drejede hun langsomt og sjokkede af.

„Madam Kunze,” kaldte Amtsdommeren, „et Ord saa godt som ti. Jeg vil ingen Faddersladder have med de andre Madammer. De holder Deres Mund og holder mig Kællingerne fra Huset. Forstaaet?”

„Ih, Gud! —“ Madammen sjokkede af.

Sterner slængte sig atter i Lænestolen og tænkte paa Mordet.

Det ringede.

Politiinspektør Martin Schaltz meldte sig.

Sterner nikkede.

Schaltz blev staaende ret indenfor Døren; der var over den Mand en vis militær Holdning, som ofte irriterede Sterner. Sterner følte sig mere som Viden-

skabsmand end som Embedsmand. Hans Sager var et videnskabeligt Materiale, Laboriestof mere end eksekutiv Statsgerning. Schaltz's tunge Kommisfaçon var ham imod, men Karlen var dygtig. Oprindelig Underofficer, Brandenborger, var han traadt over i Politiet i Berlin, og havde udmærket sig under sin Tjeneste ved Moabit, særlig i Lommetyvesager. Da Kurhuset i Homborg og Spillesalen havde været stærkt hjemsøgte af Tyvebander, blev han ansat dér og erhvervede sig et fænomenalt Ry. I 33 Aar havde han gjort Tjeneste, roligt, støt, militært; han var nu fyldt de 60 og talte saa smaat om sin Afsked. Sterner havde selv ved sin Tiltrædelse raadet ham til at blive; det var ham kært at have en veltjent og erfaren Hjælper ved sin Side. Men senere havde han fortrudt det; Schaltz var som sagt trods sine 60 Aar for „kommissig“, for lidt Videnskabsmand — for prøjsisk retlinet, skønt absolut dygtig. Denne Appel generede Sterner, han hadede Hæle, der blev slaaede sammen, Knapper, Javel og Træden af paa Kommando. Han havde hellere haft en Rhinlænder eller en Würtemberger. Men Manden var der nu en Gang.

Schaltz blev staaende ret ved Døren, Hælene samlede, Hænderne langs Buksesømmene, det hvide Knurskæg over de smalle Læber strittende som Børster, og det korte, graagrønne Haar strøget tilbage fra den vejrbidte Pande.

Sterner nikkede: „Træd nærmere, Schaltz. Jeg kender allerede Sagen.“

Schaltz skelede til Avisen; de fordømte Bladnegre var hans Arvefjender, han hadede Journalister af hele sin ærlige, veldisciplinerede, prøjsiske Politisjæl.

Sterner smilede: „Denne Gang var de Gudskelov nødte til at være kortfattede. De véd naturligvis ikke noget, de Bladsmørere. Vel?“

Schaltz rystede paa Hovedet.

„Véd *De* noget, Schaltz?“

„Ikke meget, Hr. Assessor. Politipræsidenten bad mig ufortøvet gaa til Hr. Assessoren. Ligsynet er foretaget, og Lægens Protokol skal foreligge imorgen. Det første Forhør vil kunne afholdes straks imorgen tidlig.“

„Er der Anholdelser?“

„Nej.“

„Har De nogen mistænkt?“

„Nej.“

„Hvem har De afhørt?“

„Lordens Tjener, han taler ikke Tysk, saa jeg fik god Brug for mit Engelsk.“

„De kan Engelsk?“

„Med Hr. Assessorens Tilladelse.“

Et Glimt af Selvfølelse gød sig over Politimandens Ansigt.

„Hm,“ var alt, hvad Sterner sagde. „Er der flere?“

„Hotelpersonalet.“ Schaltz var lidt skuffet, han kunde ikke blive klog paa sin nye Foresatte, men han ræsonnerede aldrig.

„Vidste *de* noget?“

„Intet.“

„Havde man ikke savnet Lorden igaar Aftes eller imorges?“

„Nej — Tjeneren troede, han var tagen til Operaen i Frankfurt, det gjorde han undertiden — og blev der om Natten.“

„I Selskabstoilette?“

„Lorden er en ung Mand, Hr. Assessor.“

„Naar gik han hjemmefra igaar?“

„Kl. 6. Han spiste hos Grosserer Saarbrückens, Vinhandleren fra Frankfurt, men forlod ham straks efter Maaltidet.“

„Hvor spiste de?“

„Paa Kursuset; Lorden tog med Toget til Frankfurt.“

„Og Saarbrücken?“

„Blev hjemme.“

„Har De afhørt Saarbrücken?“

„Ja, Hr. Assessor. Han véd intet.“

„Sig mig. Omgikkes Lorden ikke meget intimt med denne Saarbrücken? Hvad er det for en Mand?“

„Han har et godt Ord paa sig. Hr. Assessoren kender ham vel nok?“

„Ja — som man kender alle i saadan et Hul som dette. Konen er køn?“

„Meget smuk, hun gælder for at være Kurhusets første Skønhed.“ Schaltz smeltede lidt; den gamle

Politimand havde en lille Svaghed for smukke Kvinder. Det maa tilføjes, dette var hans eneste Svaghed.

„Hm,“ Sterner grundede. „Har De afhørt Fru Saarbrücken?“

„Nej, Hr. Assessor. Hun er først idag vendt tilbage hertil fra Frankfurt, hvor hun har været et Par Dage.“

„Hvorfor ikke?“

„Hr. Saarbrücken sagde, at hans Hustru var meget fortvivlet; hun havde faaet et nervøst Anfald ved Efterretningen om Mordet, og man havde maattet bringe hende til Sengs.“

„Hm“ — Sterner saá op. „Og Tingesten, de skriver om i Avisen?“ Han tog Bladet og løb Artiklen om Mordet igennem. „En Medaillon. Er det sandt med den Tingest?“

„Ja, der laa en lille Medaillon ved Liget.“

„Med Indskrift?“

„Nej, det var en tarvelig Guldkapsel med en Lok af noget meget lyst Haar og et L. i Guld paa det ene Lukke.“

„Hvad hedder Fru Saarbrücken til Fornavn?“

„Det véd jeg ikke, Hr. Assessor.“

„Det burde De vide, Schaltz. Skaf mig det at vide med det samme. De kan se efter i Fremmedbogen, men gør det diskret. Kom saa straks igen.“

Schaltz traadte af; han erkendte, at Røffelen havde været velfortjent. Paa Forhaand havde han ikke stor Tro til den teoretiske Doktor, men dette her var

Praksis. Skønt Rygterne, der svirrede, talte ikke et Ord om den smukke Frue og Lorden. Man talte om en italiensk Markise og en Sangerinde fra Operaen i Frankfurt.

Schaltz kom tilbage med Besked. Fru Saarbrücken hed Elisabeth; det hjalp noget paa Schaltz's Humør.

Sterner brummede: „Elisabeth — E. — Elisabeth — Lise — Lieschen — Lissy. Hvad kalder Manden hende?“

„Det véd jeg ikke, Hr. Assessor.“

Sterner rejste sig: „Hør nu, Schaltz. Da jeg kom, talte De til mig om, at De vilde søge Deres Afsked. De er veltjent, og De har Ret til at trække Dem tilbage. Jeg vilde gerne beholde Dem, fordi De er — ret dygtig og kendt med Forholdene her. Deres Kolleger er mestendels Fæhoveder, det såå jeg straks. Denne Sag er vanskelig — eller rettere sagt, den er *maaske* vanskelig. Hvis De fastholder Deres Ønske om at trække Dem tilbage, skriver jeg endnu iaften til Retspræsidenten i Hamborg efter en Mand eller maaske hellere til Moabit. De kan gøre, som De ønsker.“

Schaltz blussede, hans Stemme rystede let:

„Hr. Assessor, det har jeg ikke fortjent.“

„Godt — De ønsker altsaa at blive?“

Schaltz rettede sig, nu klang Stemmen atter fast; han svarede kort: „Ja.“

„Godt. Vil De saa ufortøvet anholde Grosserer Saarbrücken og hans Kone.“

„Hvad—be—hager—“

„Hørte De, hvad jeg sagde?“

„Men, Hr. Assessor! —“

„Jeg spurgte Dem, Schaltz, om De ønskede at gøre Tjeneste i denne Sag. De svarede Ja. Jeg spørger Dem ikke mere. Dette her er en *Ordre*. De begiver Dem, ledsaget af to af Deres Kolleger, til Kurhotellet, og uden at vække større Opsigt end fornødent anholder De paa mit Ansvar Købmand Helmuth Saarbrücken og hans Hustru, Li — Elisabeth. Forstaar De?“

„Javel, Hr. Assessor.“ Det dirrede i Gulvet, da Schaltz slog Hælene sammen.

Sterner rynkede Brynene: „Jeg har tidligere gjort Dem opmærksom paa, Schaltz, at jeg ikke er Officer. Mit Arbejde har gjort mig en lille Smule nervøs; disse klirrende Hæle generer mig. De har forstaaet Ordren — ikke sandt?“

„Ja vel, Hr. Assessor.“ Det trak i Politimandens Benmuskler.

Saa gik han.

Amtsdommer Fritz Sterner tændte en meget stærk Cigar og slængte sig atter i sin Lænestol. Han gik tidlig i Seng den Aften og glemte at besørge Svaret til Regeringsassessor Sturm.

III.

Firmaet Fürste & Wienecker i Frankfurt a. M. havde skiftet Ejer i 1896. Det gamle Vinhus med de store, hvælvede Kældere ved Mainkajen var i det Aar blevet overdraget til den unge Hamborgerkøbmand Helmuth Saarbrücken. Saarbrücken var Søn af en Kolonialhandler i Hamborg, 36 Aar gammel, velkendt i Hamborg som ledende i Sejlsportskredse, Ejer af en Pokalforsvarer „Germania“, der havde deltaget i Sejladser ved Cowes og taget Præmier fra Englænderne. Som Forretningsmand var han mindre bekendt; Faderen, der hellere vilde overlade det grundfæstede Hus i Hamborg til en ældre, mere stadig Søn, Herbert, havde købt Vinforretningen i Frankfurt for at faa Sønnen Helmuth bort fra Søen og Sejladsen, der truede med at ødelægge ham finansielt.

Saa var der dette Giftermaal med denne Dame! — Gud bevarer, intet ufordelagtigt var bekendt om Frk. Grosz, men der var i Grunden heller ikke noget om hende som var bekendt. Hun var vidunderlig smuk; boede hos sin Moder i Altona, havde tilbragt et Par Aar i England, et Aar i Schweiz. Faderen skulde have

været Fører af en Lloyddamper, der var gaaet under i Kinafart, Moderen skulde have været Guvernante et Sted i Sussex eller Kent. Kort sagt, alt, hvad man vidste om disse Mennesker, var „skulde“. Frk. Elisabeth Grosz boede som sagt hos Moderen i en Villa i Altona nede ved Gangstien langs Elben, hvor „Germania“ laa fortøjet, og en skønne Dag meddelte Helmuth sin Fader, at han var forlovet. Naa, Ulykken var sket, og der var intet Udkomme med Sønnen. Saarbrückens Børn var forkælede hjemme fra. Saa stod Bryllupet i Maj 1896 i Hamborg med den Pomp, der hørte sig til, og de Unge rejste Syd paa. Forretningen i Frankfurt blev købt, og Firmaet Fürste & Wienecker skiftede Ejer.

Helmuth var til at begynde med meget forelsket, Konen var mindre forelsket. Han var en rask Gut, men lidt for stor, lidt for voldsom, lidt for skippermæssig og kun ringe begavet. Fru Saarbrücken — Lissy hed hun, en Forkortelse af Elisabeth — var sin Mand langt overlegen. Hun talte smukt Engelsk og Fransk, spillede, sang og malede, var livlig og pragtelskende, kort sagt, hun havde alle de Egenskaber, der bestemmer en Førerplads i Selskabet. Men de misundelige Guder havde nægtet hende dette ene — *Slægt*. Og det tyngede hende; Manden gjorde alt, hvad han formaade for at føre hende frem, hans Stilling var god, man ansaa ham for velhavende, hans Forretning var blomstrende, og hans Fader sikkert meget rig.

Kort sagt, han havde Krav, og han fik en Stilling. Men ikke i det allerbedste Selskab. Patricierne er nu en Gang lige saa eksklusive som Højadelen, og det lykkedes ikke Saarbrücken at tiltvinge sig den Plads, han kunde ønske sin Hustru. Selv brød hun sig ikke derom, men *han* vilde det. Og hvad han vilde, det skulde ske. I Homburg gik det bedre. Det store, overvejende engelske, aristokratiske Selskab var velvilligt udenfor England, og Familien Saarbrücken blev stærkt protegeret af Lord Feversham.

Cecil Laking, syvende Baron af Feversham, en gammel kentisk Adelsslægt, Ejer af et pragtfuldt Herresæde Vest for Canterbury, var en af Homburgs Stamgæster. Han var 36 Aar, meget lys, ikke smuk, men elskværdig og beleven. Meget populær i Homburg, rig og aabenhaandet. Han levede kun for Sejsport, Tennis og Motorsport, og for andet end Sport havde han aldrig levet. Han talte kun Engelsk, anede intet under Solen, men var en komplet Gentleman.

Han var Medlem af The Royal Squadron Klub i Coves; dermed er det meste sagt om ham.

Desuden holdt han meget af Kvinder, og den Tid, Sporten levnede ham, gav han dem. Han sejlede Matcher med Saarbrücken, medens denne var ugift, og gjorde stormende Kur til hans Kone, da han blev gift. Selv var Lorden Ungkarl. Nær Slægt havde han ikke, og en langt ude beslægtet Gren af Lacking'erne sad i Roxley og spiste tørt Brød, medens

de bad fromt til Vorherre, at Lord Cecil en Dag — hvis det skulde saa være — maatte kapse med „Primrose“ i Kanalen eller løbe Panden mod Ardennerne i sin Motorvogn.

Lord Cecil lo — han skulde nok narre dem og gifte sig, naar Tiden kom, for at faa mange Børn og sikre Arvefølgen paa Rigsby-Abbey. Men Tiden var ikke kommen endnu .

Lorden havde som sagt været umaadelig rig, — nu var han myrdet, og Budskabet om hans Død vakte i Roxley større Bestyrtelse end Sorg.

Paa Kurhuset i Homburg v. d. H. var alt i Oprør, da Meddelelsen om Lordens Død trængte ud. En Fest for Hertugen af Essex blev, som det meddeltes i Avisen, aflyst; Gæsterne flokkedes om Bordene som Myrer i en forstyrret Tue, og alle de privatboende eller Folk ,der boede paa de andre Hoteller, flokkedes om Kurhuset i den største Sindsbevægelse. Reportere kom i Strømmevis fra Frankfurt. Alt var i den yderste Op-hidselse.

Længere hen paa Aftenen lagde Uroen sig lidt. Nøjere beset var det en Reklame for Stedet, det var jo ikke et Rovmord, snarere et galant Eventyr; den unge Lord var bekendt som Don Juan. Man gisnede og gættede, men man vidste intet.

Saarbrücken var stærkt berørt ved sin Vens pludselige Død, hed det sig, og Fruen var over Hals og Hoved kommen fra Frankfurt.

Man havde de første Aar talt en Del om Saarbrückens og Lorden; man skumlede over den store Fortrolighed, der bestod mellem den unge Kone og den rige Englænder; men næste Aar talte man mindre om det, og nu fandt man det hele naturligt. — —

Da Schaltz stod paa Gaden neden for Amtsdommens Hus, snurrede det i Hovedet paa ham som et Urværk, hvori Hjulene er gaaet af Tapperne.

Dette her var mere end Videnskab; han kendte godt Saarbrücken, havde haft at gøre med ham i en ubetydelig Tyverisag og faaet en overdaadig Dusør, som han havde taget imod, fordi den hidrørte fra en Frankfurter. Af Homburgerne modtog Schaltz intet. Fruen kendte han ogsaa, hun var mild og dejlig. Og nu skulde han paa et *Ord*, uden Skygge af Mistanke arrestere to af Kurstedets fornemste og rigeste Gæster, en bosiddende Frankfurter-Købmand og hans Hustru, fordi denne Grønsk..., denne videnskabelige Doktor i Retsvidenskab ... Naar han endda havde faaet at vide hvorfor!

Men en Medaillon med lyst Haar og et L. — Ganske vist, Damen hed Elisabeth, det kunde forkortes til Lieschen eller Lissy paa Engelsk, men der var Dusi-ner af lyse Damer, der hed L. hele Verden over. Der maatte altsaa være noget andet.

Schaltz var vant til at lede sine Foresatte — i Reglen yngre Folk — Gud bevares, men Folk, der havde Tillid til ham. Dette her var mere end han kunde sluge.

Var det noget om det, saa var det Afsked at undlade at lystre, men Schaltz var jo veltjent; han kunde gaa med Ære, skønt Afsked paa en Dumhed! Nej. Nej. Nej.

Men var det forkert, og det maatte være gnistrende, lynende forkert — saa! Det var godt nok, at Amtsdommeren tog Ansvaret, men han var ny, ny i Tøjet og paa Stedet.

Skammen blev Schaltz's; Dommeren blev forflyttet, hvis der kom Skandale ud af det, men han, Schaltz, hvordan skulde han kunne vise sig paa Knejper, ja, paa Gaden her i Homburg, hvor hver Gadedreng kendte ham, hvor Byens Borgere hædrede ham med Tillidshverv i „Kriegerverein“, og hvor Hs. kgl. Højhed Prinsen af Wales havde udmærket ham, for ikke at tale om Fyrster og Prinser af det kejserlige Hus!

Schaltz var ude af sig selv af Fortvivlelse. Naar blot han havde faaet det mindste lille Holdepunkt, men han havde kun faaet en Ordre, en forbandet, fordømt, meningsløs Ordre, men en Ordre, han maatte lystre.

Han tøvede; skulde han vende om og gaa op til Amtsdommeren for tjenstærbødigt at bede om en Forklaring?

Nej — Schaltz var Soldat; rigtignok foragtede denne Videnskabsmand Militærvæsnet, men naar det kom til Stykket, var han alligevel Prøjser, han ogsaa. — Nej.

I dette Øjeblik hadede Schaltz den lille, spinkle Mand med det skarpe Blik bag Guldlorgnetterne; men

Videnskabsmanden var vel nok dygtig, det havde Schaltz set i et Par Smaasager. Rap som en Glente.

Altsaa — Ordren maatte lystres.

Med langsomme Skridt og et tungt Hjerte gik Schaltz hen til Politipræsidiets for at faa fat paa sine Kolleger og skride til Værket. Han sorterede direkte under Undersøgelsesdommeren, altsaa Politipræsidenten kunde han ikke søge, saa blev det rent galt, ham kunde Amtsdommeren slet ikke spændes med, det var en ældre, stram Militær.

Der var ikke andet at gøre end at lystre.

IV.

Klokken var henimod 9, da Schaltz, ledsaget af to civilklædte Politibetjente, indfandt sig i Kurhotellets Portnerloge og bad om at faa Hr. Saarbrücken i Tale. Portneren studsede, men i den Mordstemning, der var oppe overalt, var dette Besøg jo i Grunden ikke mærkeligt. Han anede desuden ikke, hvad det gjaldt; de to Betjente stod udenfor Hotellets Dør, og det var rimeligt, at Politiet havde en Del at spørge Hr. Saarbrücken om, han var jo den myrdedes bedste Ven.

Portieren lod ikke nysgerrig. „Det er heldigt, Hr. Schaltz, at De kommer nu, Herskabet har bestilt Vogn til Toget 10,15, de rejser iaften.“

Det gav et Sæt i Schaltz: „Rejser? Fruen er jo syg.“

„Fruen er bedre, Herren har ønsket at forlade Hotellet, han har betalt sin Regning og rejser som sagt Kl. 10,15, men der er jo god Tid endnu til et Interview. Skal jeg melde Dem, Hr. Schaltz?“

Schaltz betænkte sig; skulde Amtsdommeren alligevel være den klogeste. Rejse nu, betalt Regning!

Han vendte sig mod Portieren: „Vil De være saa venlig at bede Hr. Saarbrücken ulejlige sig herover;

vi kan jo gaa ind paa Kontoret. Jeg venter saa længe. Sig ham, at jeg meget gerne vilde tale med ham et Øjeblik.“

„Saa gerne“ — Portieren var allerede oppe ad Trappen.

Saarbrücken kom straks efter ned, han var rejseklædt og smilede venligt til Politimanden: „Jeg er ganske til Deres Tjeneste, Hr. Schaltz. Hvad vil De mig?“

Schaltz bukkede let. „Politipræsidenten vilde gerne tale med Hr. Saarbrücken endnu iaften i Anledning af dette Mord, som vi talte om i Eftermiddags.“

Saarbrücken så ærgerlig ud.

„Kan det ikke vente, det passer mig oprigtig talt meget daarligt. Jeg skal rejse iaften. Min Kone er ikke helt vel. Vi pakker.“ Han tog sit Ur frem. „Toget gaar 10,15. Jeg véd jo desuden slet ingen Ting; det passer mig meget daarligt.“

Schaltz trak paa Skuldrene. „Politipræsidenten har anmodet mig om at bede Hr. Saarbrücken gøre sig den Ulejlighed; jeg er skam nødt til at efterkomme Ordren.“

„Det er De naturligvis, Hr. Schaltz, men jeg er oprigtig talt meget lidt stemt for at ændre mine Dispositioner for at imødekomme Hr. v. Bitter, som i Grunden kun har været uhøflig imod mig de Par Gange, jeg har truffet ham. Ved nærmere Eftertanke, Hr. Schaltz. Nej. Vil Hr. v. Bitter mig noget, kan han komme

herhen. Man ulejliger ikke Folk Kl. 9 om Aftenen. Desuden, jeg rejser ikke længere end til Frankfurt; mit Hus er kendt, og naar Retten har Brug for mig, er jeg villig til at møde.“

Schaltz tog det meget roligt: „Det er ikke klogt, Hr. Saarbrücken, det er jo en Gang Politiets Opgave at vaage over Folks Liv og Velfærd. I en Sag som denne, hvor det er af største Nødvendighed, at alt bliver opklaret, er det ikke rigtigt af en Borger, en saa agtet Borger som Dem, Hr. Saarbrücken, at lægge Politiet Hindringer i Vejen. Synes De vel?“

Saarbrücken smilede godmodigt: „De har maaske Ret, Hr. Schaltz, ja, lad saa gaa da. Vent saa et Øjeblik, jeg vil kun give min Kone Besked.“

Schaltz betænkte sig et Øjeblik: „Det er bedst at lade det være, Hr. Saarbrücken.“

Saarbrücken blev ærgerlig: „Hør min gode Hr. Schaltz, nu mister jeg snart Taalmodigheden, desuden, uden Hat har jeg ikke i Sinde at gaa ud.“

Schaltz vendte sig mod Portieren: „Vil De gaa op og hente Grossererens Hat.“

Saarbrücken så dum ud.

Portieren var oppe ad Trappen. Saarbrücken vendte sig mod Schaltz.

„Man skulde næsten tro, De vilde anholde mig?“

Schaltz smilede tvungent.

Vreden kæmpede sig op i Saarbrücken, han gik et Skridt hen imod Trappen, saa vendte han sig mod

Politimanden og sagde kort: „Vil De hilse Hr. v. Bitter fra mig og sige, at hvis han vil mig noget, kan han søge mig, hvor jeg bor.“ Han traadte to Skridt op ad Trappen.

Schaltz lagde Haanden paa hans Arm og sagde alvorligt: „Hr. Saarbrücken, De er en fornuftig Mand. De vil ikke gøre Skandale, De *skal* følge med!“

Blodet steg den unge Mand til Hovedet, saa Aarerne spændtes blaa i hans Pande: „Vil det sige, at De anholder mig, Hr. Schaltz?“

Schaltz trak paa Skuldrene.

„For Satan, Mand, svar; staa ikke der og se dum ud! Er De sendt for at anholde mig eller ej?“

Politiaanden kogte op i Schaltz, men han betvang sig, han kunde være fuldstændig rolig. Til alt Uheld kom hans Ledsagere til Syne i Døren i det samme — hidkaldte ved Saarbrückens højrøstede Udbrud.

Portieren kom med Hatten og rakte Købmanden den med et besynderlig, forskrækket Udtryk. Der var kommet nogle Folk til.

Scenen var meget uhyggelig. Schaltz hviskede: „Kom nu, Hr. Saarbrücken.“ Han traadte tæt op til ham, de to Betjente misforstod hans Bevægelse og nærmede sig hurtigt.

Saarbrücken traadte et Skridt tilbage, han så ud, som skulde han sprænges. Med et kraftigt Tag rev han i Trappens Gelænder, saa Spærene splintredes, og han stod med Rækværket i Haanden.

„Den første, der kommer mig nær, slaar jeg i Gulvet!“ Hans stærke Stemme ringede gennem Hallen. Portieren var ude af sig selv af Fortumlelse. Betjentene sprang til, det drønedes gennem Luften, og Rækværket splintredes i Stumper og Stykker mod Trappen.

Ingen var ramt.

De tre Mænd styrtede sig over Købmanden som Bulldogge over en Tyr. Han var vældig stærk. Over tre Alen høj og bred over Skuldrene. Han vejede sine 216 Pund. Det blev en haard Kamp, men Overmagten var for mægtig. Haandjernene smækkede om hans Haanded, og afvæbnet blev han slæbt ned til Vognen af de to Betjente, medens Schaltz blev staaende paa Trappen, stakaandet og pustende som et Lokomobil.

Saarbrücken var fuldstændig ude af sig selv af Raseri; det var øjensynlig et Anfald, han ikke selv var ansvarlig for, saa ubændigt rasede han som et vildt Dyr. Men nu var han bastet og bunden, og Drosken fjernede sig i skarpt Trav fra Hotellet.

Der var samlet et vældigt Opløb. Ophidselsen var uhyre. Saarbrücken var Badestedets populæreste Mand, de Fremmede og Sydtyskerne larmede og udtalte sig forbitret om Politibrutaliteten. Folk fra Gaden kom til, Portieren havde sin Hyre med at holde dem tilbage, og Schaltz stod forpustet midt i denne ophidsede Mængde.

Det var nederdrægtig daarligt begyndt — og nu

skulde han oven i Købet arrestere Konen. Han brød resolut gennem Kresen og gik op ad Trappen. Portieren holdt Sværmen tilbage. Han kendte Værelsets Numer, det var Nr. 66 paa 2. Sal.

Han næsten fløj op ad Trappen; foran Døren standse han et Sekund, saa bankede han paa. Et klart „Kom ind“ lød derinde fra. Han aabnede Døren og traadte ind.

Fru Saarbrücken sad i Sofaen, rejseklædt, med Hat og Overstykke. Hun var lidt bleg, men hendes Ansigt var meget roligt, næsten determineret.

Schaltz bukkede.

„Fruen maa undskylde mig, men Amtsdommer Sterner har givet mig Ordre til at anholde Hr. Saarbrücken, og jeg har gjort det. Dommeren har sine Grunde, jeg er kun en underordnet Embedsmand. Hr. Saarbrücken blev meget vred, Hr. Saarbrücken er vist meget hidsig.“

Fruen nikkede afmaalt, men tav.

Skandalen kunde være undgaaet, og Skylden var ikke min. Der blev Skandale; Hr. Saarbrücken kan takke sig selv for det, der skete. Amtsdommer Sterner har ligeledes anmodet mig om at bede Fruen ulejlige sig.“

„Til Amtsdommeren?“ Hun rejste sig rask.

„Nej,“ sagde Schaltz, „til Politipræsidiets.“

Fruen blev en lille Kende blegere, men hendes Ansigt fortrak sig ikke en Linje.

„Med andre Ord, Hr. Politi — direktør — eller hvad Deres Titel er, De skal *anholde* mig?“

Schaltz bøjede Hovedet.

„Kan det ikke undgaas? — Jeg forsikrer Dem, at jeg er lige saa uskyldig som min Mand. Oprigtig talt, Amtsdommer Sterner gaar lidt vel hastigt til Værks.“

Schaltz betragtede hende nøje. Hendes fine, ovale Ansigt, der før havde været blegt, var nu overgydt med en ganske fin Rødme, det hvidgule Haar laa som en Krans om Ovalen under den kokette, brune Herrehat med to skarpe Fjer. Og ud af dette fine, gennemsigtige Ansigt lyste to store, blaa Øjne af en underlig graalig Tone og en Dybde som Havets.

Schaltz var meget ilde til Mode.

Fruen tænkte et Sekund. Saa gjorde hun en Haandbevægelse. „Tag Plads, Hr. Kommissær, et Øjeblik. Det haster vel ikke!“ — Hun smilede svagt. „Jeg er lidt overvældet, først dette forfærdelige Dødsfald, min bedste Ven. — Saa min Mands aldeles ubegribelige Arrestation — og nu — ja, ikke sandt, for en svag Kvinde er dette for meget?“

Det fo'r Schaltz gennem Hovedet, at Betegnelsen en svag Kvinde næppe passede helt paa hende.

Hun fortsatte: „De vil endvidere kunne forstaa, at Udsigterne til at tilbringe Natten i en smudsig Arrest er alt andet end tiltalende for en Dame som mig. Jeg løber ikke min Vej. Det første Forhør vil tydeligt bevise min Uskyldighed, selv aner jeg ikke, hvad man

beskylder mig for. Kort sagt, jeg skal gerne blive siddende her hele Natten, men jeg beder Dem om at forskaane mig for Arresten."

Schaltz blev urolig; paa den ene Side var det haardt nok at kaste en fin Dame i Fængsel paa denne Tid af Dagen, det var mere end haardt nok. — Men saadan som hun tog det, det var egentlig mere end mistænkeligt. Hun var jo fuldstændig forberedt paa det!

Skulde Amtsdommeren alligevel have Ret? Han kiggede stjaalent til hende.

Skammelig dejlig var hun! —

„Frue," sagde han, „det er desværre umuligt at efterkomme Deres Ønske. Jeg har Ordren, og den maa jeg rette mig efter."

„Har Amtsdommeren Telefon, Hr. Kommissær?"

„Hvad behager?"

„Jeg spørger, om Amtsdommer Sterner har Telefon?"

Schaltz var til Mode, som om han var falden ned fra Himlen: en Arrestant, der vil telefonere til Dommeren Kl. 9 om Aftenen og træffe Arrangement om Arresten. Naa — hvorfor ikke? Verden udvikler sig: Telefonen er der jo. Schaltz traadte hen til Bordet, hvor Haandtelefonen stod, ringede og forlangte Centralstationen. Han opnaaede Forbindelse med Amtsdommeren.

„Det er Schaltz, Hr. Assessor."

Sterners Stemme lød meget arrig: „Hvad vil De?"

„Saarbrücken er arresteret, han gjorde Modstand, og det var desværre umuligt at undgaa Opmærksomhed. Manden var fuldstændig rasende.“

„Saa har De naturligvis baaret Dem ad som et Fæ.“

Det gav et Ryk i Schaltz. Stemmen var snærende: „Er det for at fortælle mig det, De ringer mig op midt om Natten?“

„Nej, Hr. Assessor. Fru Saarbrücken beder om at tale med Assessoren.“

Intet Svar.

Hr. Schaltz gentog sine Ord.

Det varede lidt, saa lød det skarpt og kort:

„Jeg kender ikke denne Dame, og jeg underholder mig ikke telefonisk med Arrestanter.“

Schaltz rystede paa Hovedet, men Fruen traadte rask frem og greb Telefonen.

„Jeg vil ikke tilbringe Natten i Arresten, det er unødigt. —“

Schaltz stod et Skridt bag hende — han hørte en underlig Knitren i Apparatet, men kunde ikke opfatte, hvad Sterner sagde — lige med et ringede det af.

„Drønnert,“ tænkte Schaltz.

Fruen var rød som dryppende Blod, men hun sagde intet. Hun bad blot om at maatte vente en halv Times Tid, saa forlod hun stille og ubemærket Hotellet med Schaltz og kørte til Arresten paa Byens Raadhus.

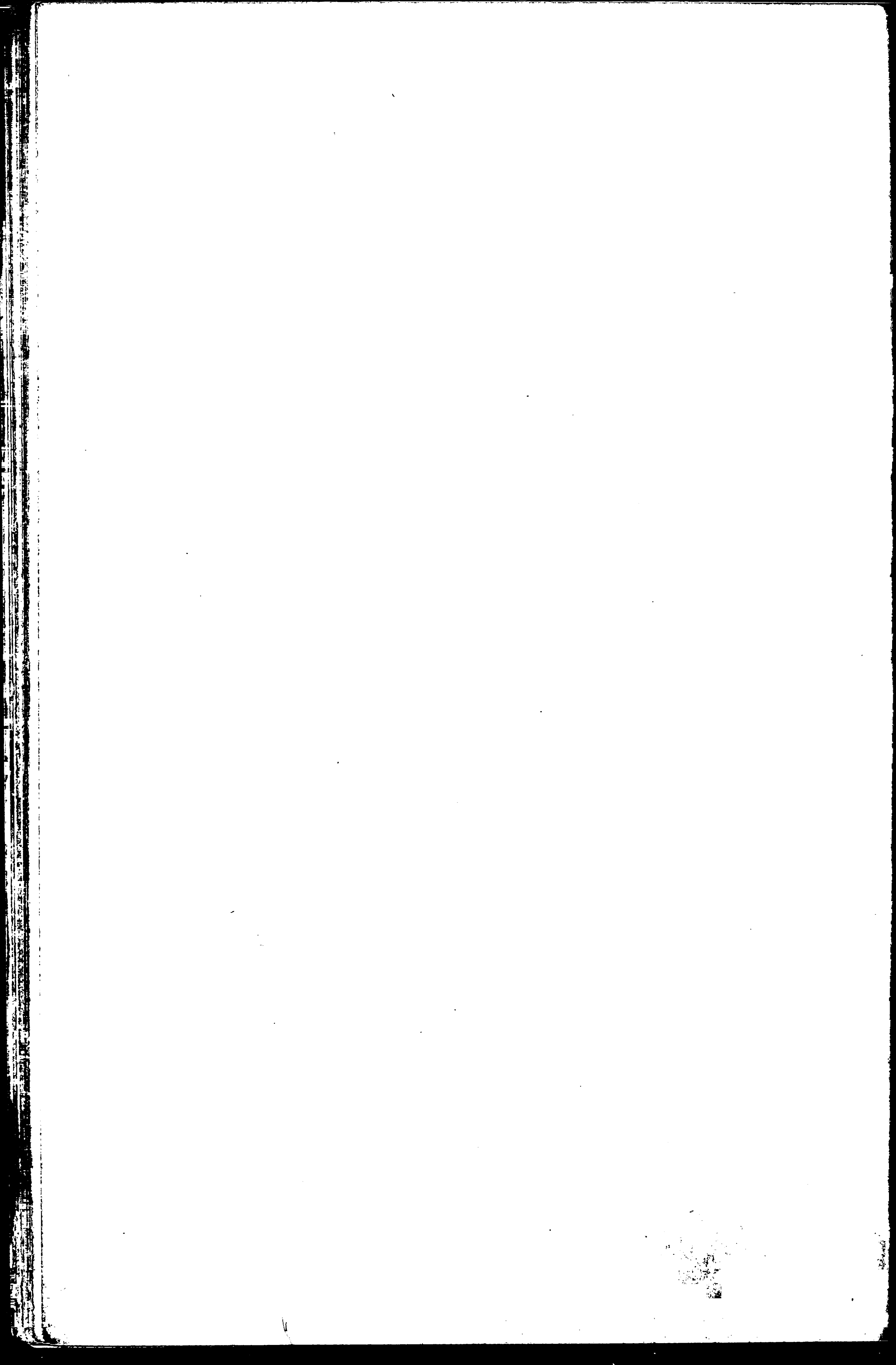
Schaltz var Kavalier, han var rasende paa Amts-

dommeren for hans Ubehøvlethed og svor paa, at han, hvadenten denne Dame var skyldig eller uskyldig, skulde gøre sit for at hævde det prøjsiske Politis Ære.

Fru Saarbrücken lagde næppe Mærke til, at den Celle, hvortil hun efter et længere Ophold i Arrestforvarerens Dagligstue blev ført, var fuldt møbleret med hendes Seng og Sengklæder fra Hotellet og alt, hvad hun kunde ønske sig af Sager og Plaide. Hun gik til Ro straks og sov ind, mærkelig rolig og uden at tænke over dette.

Men det var Schaltz, der havde Æren for det. Saarbrücken laa rasende og badet i Sved paa en Briks i en Drankercelle med udstoppede Vægge. Man havde ladet Lægen hente, og han havde givet ham en Morfinindsprøjtning.

Hele Byen var i Oprør, Assessor Sterner var med et Slag den mest hadede Mand i Miles Omkres. Blade-nes Korrespondenter rasede og imedens den korte Sommernat lagde sig over Homburg v. d. Höhe fo'r Meldingen om hans Skændselsdaad ad de tusinde Traade over hele Tyskland for at omsættes i Bly og sammen med Kaffen og Briochen at nydes næste Morgen under Overskriften: *Et rædselsfuldt Mord! Eksempelløs Politibrutalitet!!!*

FØRSTE DEL

I.

Den 7. Juli aabnede Undersøgelsesdommer Sterner Sagen mod Lord Fevershams Morder eller, som denne saa navnkundige Sag straks blev kaldet med et Navn, den til alle Tider vil beholde: det offentlige mod Købmand Helmuth Saarbrücken af Frankfurt a. M. for Mord.

Forbitrelsen i Homburg var uhyre, Menneskemas- sen bølgede ned ad Gaden, Raadhuset var formelig be- lejret, og Amtsdommer Sterner maatte følge en Om- vej for at slippe uskadt gennem Mængden ind i Rets- lokalet.

Alle holdt med Saarbrücken, man forlangte højrø- stet hans Løsladelse. Gendarmeriet blev udkomman- deret, og Politipræsidenten, som inderst inde holdt med Mængden, men som selvfølgelig maatte bøje sig for Dommeren, tænkte saa smaat paa at rekvirere en Deling af Bockenheims Husarer for at opretholde Ordenen.

Saa indløb der imidlertid Kl. 10 Formiddag et Tele- gram til Øvrigheden, der af Hensyn til den voksende Ophidselse straks blev bekendtgjort i Byen og med ét

Slag vendte Stemningen. Det var fra London, fra Inner Temple. Afsenderen var Mr. Longland Hearne, Q. C. (det er Queens Counsellor eller Højesteretsadvokat, noget meget fint i den engelske Advokatverden); dets Indhold var følgende:

„Jeg tillader mig at meddele Dem, at den afdøde Lord Fevershams eneste Arving er Fru Lissy Saarbrücken af Frankfurt. Jeg afrejser fra London Kl. 10,15 direkte til Homburg.

Longland Hearne, Q. C.

Amtsdommer Fritz Sterner var med ét Slag en berømt Mand og saa voldsomt var Omslaget, at der fra Menneskemængden foran Raadhuset bragtes ham stormende Ovationer; ikke et Menneske i Homburg tvivlede nu paa, at han havde grebet rigtigt, kun forstod man ikke, hvorledes det havde været muligt for ham straks at se saa klart. Mængden spredtes lidt efter lidt, og der blev ikke Brug for de Bockenheimer Husarer.

Schaltz var som lamslaet. Fru Lissy Saarbrücken Lordens eneste Arving, det maatte altsaa Dr. Sterner have vidst, men hvorfra vidste han det? Manden var jo dog ingen Trolldmand, han kendte jo knap de Mennesker. —

Fritz Sterner sad i Retslokalet, beskæftiget med at gennemgaa Rapporterne, da Schaltz traadte ind til ham med Telegrammet. Det var aabnet af Politipræsidenten og leveret Schaltz til Overbringelse til Retten; v. Bitter havde ikke udtalt sig. Schaltz rømmede sig.

„Hr. Assessoren maa ikke blive vred, men da jeg jo skal udføre en Del af Arbejdet for Dem i denne Sag, tillader jeg mig at spørge, om Hr. Assessoren anede dette igaar Aftes?“

Sterner saá op: „Nej, jeg anede det ikke.“

Schaltz tav.

Sterner smilede koldt til ham og tilføjede: „Jeg siger, jeg anede det ikke, Schaltz — fordi jeg *vidste* det.“

„Hvad behager?“

„Jeg vidste det; tror De ellers, jeg havde ladet disse Mennesker anholde?“

„Hr. Assessoren kendte altsaa den myrdede Lord personlig?“

„Nej.“

„Men Ægteparret Saarbrücken?“

„Lidt.“

„Men hvorledes? —“

„Jeg kender Mr. Longland Hearne, og jeg har selv konciperet Testamentet.“

Schaltz var ganske stum.

Sterner tilføjede: „Det er oprettet i Maj 1896, medens jeg opholdt mig hos Mr. Hearne for at sætte mig ind i engelsk Civilret. Som De ser, Schaltz, er det et blot og bart Tilfælde, intet andet. Jeg agter ikke at gøre mig til af det, desuden er det kun et enkelt Punkt i Sagen. De vil finde det naturligt, at jeg gør det til Udgangspunktet. Lad os nu tage fat.“

Saa gav de sig i Lag med Rapporterne. Med Hensyn til selve Fundet af Liget, Ligsynet m. v. var intet nyt at bemærke. Den Side af Sagen var ganske aabenbar. Med Hensyn til Lorden forelaa der endnu ikke fyldigere Oplysninger; Frankfurterpolitiet var telefonisk underrettet om Sagen og arbejdede nu paa at oplyse om Lordens Udflugt til denne By den foregaaende Aften.

Ægteparret Saarbrücken skulde i Forhør, men først senere paa Dagen. Først blev alle de Personer afhørte, der havde forklaret til Rapporterne.

Det var oplyst, at Lorden Kl. seks den foregaaende Dag havde spist i Kurhotellet med Købmand Saarbrücken, at han dernæst Kl. 7,15 var taget med Toget til Frankfurt; derimod havde ingen paa Stationen set ham komme hjem. Sandsynligvis maatte han være kommen hjem med Toget 12,16.

Saarbrücken havde tilbragt Aftenen hos en Købmandsfamilie fra Altona, Bechmesser, der boede paa Hotel Kaiserinn Friederich. Man havde spillet Whist og Saarbrücken var gaaet hjem til Kurhotellet Kl. 10¹/₂. Der var Koncert til Kl. 11, og han havde overværet Koncerten. Derefter var han gaaet op paa sit Værelse.

Klokken 12,30 havde en Natportier lukket Hr. Saarbrücken ud. Han havde været iført Sommerfrakke og syntes at have travlt. Portieren var først tiltraadt sin Vagt Kl. 12.

Saarbrückens natlige Udflugt vakte betydelig Opsigt, da Historien med Telegrammet blev bekendt; før den Tid vilde ingen have tillagt den Betydning. Hotellets Gæster kom og gik til alle Tider paa Natten nu i Højsæsonen, hvor der hver Aften var Spillepartier og Baller paa de forskellige Hoteller og i de forskellige private Beboelseslejligheder. Fru Saarbrücken var kommen tilbage fra sin Udflugt til Frankfurt samme Dag, som Mordet var bleven opdaget.

Jo mere Schaltz arbejdede med de forskellige Rapporter og Udsagn til Undersøgelsesprotokollen, des mere usikker blev han. Det syntes virkelig, som om Amtsdommeren havde grebet rigtigt. Kun var det endnu tvivlsomt, om begge var skyldige eller kun den ene af dem. Direkte Skyld kunde ikke paahvile hende.

Der blev nu givet formelig Ordre til Husundersøgelse, og medens Amtsdommeren pavserede en Times Tid, i hvilken han indtog sit Frokostmaaltid, begav Schaltz sig til Ægteparret Saarbrückens Lejlighed for at anstille Husundersøgelse.

Der fandtes intet af Betydning. Nogle Breve og Papirer blev beslaglagte og tagne i Forvaring, en korsisk Dolk med Damascener Klinge mærket „Vendetta“ fandtes i Saarbrückens Kuffert. Den var blank og syntes benyttet til Opskærekniv. Ellers forefandtes intet særligt. Papirerne blev efter Dommerens Ordre ikke gennemgaaet af Politiet.

Med Middagstoget ankom Saarbrückens Sagfører,

Overretssagfører Isidor Rosenthal fra Frankfurt, en ung, meget anset Advokat, der procederede ved Landsretten.

Efter Politiets Initiativ var Sagen straks overgivet til Amtsdommeren, der skulde foretage Obduktionen, forinden Anklagemyndigheden tog Affære. Efter Paragraph 161 i Straffeprocessloven kunde en foreløbig Undersøgelse finde Sted ved Amtsdommeren, fra hvem Sagen saa skulde befordres videre til Anklagemyndighederne. Det var imidlertid Saarbrückens Sagfører om at gøre, at Sagen hurtigst muligt blev bragt ind for Kriminalretten i Frankfurt, hvor han var en velkendt Mand, og hvor han haabede at kunne bistaa sin Klient kraftigere end for den ham ganske ubekendte Amtsdommer i Homburg. Det var imidlertid muligt, at Retspræsidenten vilde overlade Sterner den egentlige Forundersøgelse, der fulgte efter Anklagemyndighedernes Indstilling til Retten, og det var saa meget mere sandsynligt, som Sterners Navn som Jurist var anerkendt, og man i Justitsforvaltningen nærede store Tanker om hans Dygtighed. Lovgivningen aabnede desuden Adgang til at benytte ham, hvad der var særlig praktisk her, da han var bosiddende paa Stedet, hvor der tillige fandtes Arrest.

Hvis han ikke selv ønskede dette, vilde det imidlertid næppe ske, og det var Rosenthals Hensigt at bevæge ham til at afgive Hvervet. Om sin Klients Uskyld tvivlede Rosenthal ikke, skønt han vidste, at

Saarbrücken var en meget hidsig Mand og — hvad foreløbig han alene vidste — stod paa Randen af økonomisk Ruin. Hemmeligheden med Lordens Testamente kendte Rosenthal ogsaa. Han vidste imidlertid ikke, at denne allerede var bekendt i Homburg v. d. Höhe.

Sagføreren traf Dommeren i Retten og fik straks Foretræde. Sterner behandlede ham meget forekommende og beklagede straks, at den Anholdte havde skadet sin Sag ved en utilbørlig Optræden overfor Politiet, der alene vilde være nok til at skaffe ham alvorlige Ubehageligheder, selv om Mistanken ikke maatte blive bekræftet med Hensyn til hans Skyld i Mordsagen.

Rosenthal søgte at undskylde sin Klient.

Sterner saá vist paa ham og tav.

Det gjaldt fremfor alt om ikke at krænke Dommeren, og Advokaten spurgte derfor meget høfligt, hvad der havde foranlediget denne til at skride saa voldsomt ind mod Saarbrücken.

Sterner lænede sig tilbage i Dommersædet og legede nonchalent med sin Guldlorgnet.

„Det skal jeg sige Dem, Hr. Rosenthal. Tre Ting. For det første mit personlige Kendskab til Hr. Saarbrücken, der skriver sig fra Hamborg, og den kejserlige Yachtklub, hvor Hr. Saarbrücken i Begyndelsen af Halvfemserne ikke udmærkede sig særligt. Han er bekendt som en brutal Herre.“

„Men skikkelig,“ faldt Advokaten ind.

Dommeren trak paa Skuldrene — „Smagssag, mig har han aldrig tiltalt.“

„Har De haft noget Sammenstød med ham?“ spurgte Advokaten forsigtigt — det var altid en Grund til at drage Sagen fra Amtsdommeren.

Sterner saá Hensigten, men lod som intet. — „Nej,“ sagde han, „ikke noget af den Art. Men for det andet, er hans Hustru Lordens Universalarving.“

„Det véd De? —“ afbrød Advokaten.

Dommeren saá vist paa ham. „Det forundrer maaske Dem, det forundrer til Gengæld mig, at De véd det.“

„Jeg er Hr. Saarbrückens juridiske Konsulent,“ bemærkede Rosenthal undskyldende.

„Saa véd De maaske ogsaa, at Manden er ruineret?“ — Sterner vippede elegant med Lorgnetten.

Advokaten blev blodrød.

„De vil maaske indrømme mig, at disse tre Omstændigheder i og for sig er ret afgørende. Hvis De vil læse de Rapporter, som Politiet har skaffet frem, vil De maaske indse, at Hr. Saarbrückens Sager med et mildt Udtryk staar temmelig slet.“

Advokaten tabte Modet: „Maa jeg tale med ham?“ spurgte han lidt lavmælt.

„Det er jo lidt vanskeligt paa dette Standpunkt; som De vil vide, har Sagen endnu ikke passeret Anklagemyndighederne; dette vil ske umiddelbart efter Forhøret idag. Saa længe forekommer det mig rigtigst at vente.“

Advokaten tav lidt. Saa sagde han langsomt: „Det forekommer mig af Hensyn til Beskyldningens Alvorlighed og den Beskyldtes særlige Forhold af Betydning rigtigst allerede nu at beskikke ham en Forsvarer, ikke mindst, fordi han synes at misforstaa sin Stilling til Retten. Jeg er overbevist om, at han vil høre *mig*, til hvem han har fuld Tillid; dette vil lette Dem Sagerne betydeligt idag, og jeg kan derfor ikke tro, at De vil undslaa Dem for at udnævne mig til hans Forsvarer; det videre og endelige kan jo saa ske, naar Sagen kommer til Kriminalrettens Undersøgelsesdommer.“

Sterner syntes ikke om Advokaten. Som mange Dommere havde han mest Tillid til sig selv, og han besluttede sig til at afslaa Advokatens Forlangende og henvise ham til Anklagemyndighederne. Han dækkede sit noget uvenlige og ukollegiale Afslag med en Henvisning til sin ekstraordinære Stilling som Dommer ved en Ret, under hvilken Sagen efter sin Beskaffenhed ikke kunde komme til Behandling.

Det maa her bemærkes, at en Sag angaaende Mord efter tysk Ret hører under Edsvorneret, hvis Forundersøgelse besørges af Landsretten, i dette Tilfælde i Frankfurt, efter Anklage af de for denne forordnede Statsanklagemyndigheder. Endnu drejede det sig kun om en rent foreløbig Politiundersøgelse, der af Hensyn til Sagens Vigtighed straks var henvist til Stedets Dommer, som slet ikke havde Jurisdiktion i en Sag af denne Beskaffenhed, men som, hvad der alt er bemær-

ket, kunde faa Undersøgelsesmyndighed ved Landsrettens Anordning.

Advokat Rosenthal var nødt til at finde sig i Afslaget, men han følte sig meget skuffet, og da han som sagt var en baade indflydelsesrig og ved sine Familieforbindelser med nogle af Frankfurts største Bankmænd meget betydende Mand, der var vant til at blive mødt med den yderste Velvilje af Myndighederne, lovede han sig selv, at den unge Dommer skulde komme til at fortryde sin Uelskværdighed.

I denne Proces — og Proces maatte det blive, — var de to vigtige Parter, Dommeren og Forsvareren, alt fra første Øjeblik stillede meget skarpt overfor hinanden.

Sterner følte det, men han vilde have fri Hænder paa dette Tidspunkt, hvor det gjaldt om at lægge Sagen til Rette i en Skure, som den ikke senere skulde slippe ud af.

Han stod sig særdeles vel med Justitsforvaltningen og særlig med Præsidenten i Retten og var overtydet om, at man vilde betro ham hele Forundersøgelsen til selvstændig Førelse.

Under denne havde han Forsvareren i sin Vold og kunde efter Loven hindre enhver Forhandling mellem denne og den Sigtede, som ikke foregik i hans Overværelse.

Han var besluttet paa at benytte denne sin Ret.

Advokat Rosenthal besluttede sig paa sin Side til at

opgive yderligere Forsøg paa at komme i Forbindelse med sin Klient og indskrænkede sig til at aflevere en Skrivelse til ham, i hvilken han tilbød sin Bistand efter Loven.

Han vendte straks tilbage til Frankfurt for at anvende sin Indflydelse paa rette Sted.

Sterner var nødt til at indrømme ham dette Forspring og genoptog herefter Forhøret.

II.

Fru Saarbrücken kom først for. Hun havde tilbragt en meget urolig Nat i Fængslet og var meget bleg. Arrestforvarerens Hustru havde ydet hende al den Opvartning og Støtte, hun kunde; det var første Gang, Arresten havde haft saadant Besøg. Fruen havde, som rimeligt var, ikke kunnet skønne rigtig paa dette, hun var fortumlet, og alt, hvad hun foretog sig, var ganske mekanisk.

Da hun blev ledet ind i Retslokalet, rejste Sterner sig og bukkede ærbødigt for hende. Hun rødmede stærkt. Foruden Skriveren var som Vidne Schaltz til Stede; paa Dommerens Vink blev der sat en Stol frem for Fruen.

Dommeren bøjede sig mod hende og talte meget dæmpet. „Ærede Frue,“ sagde han, „jeg maa først tillade mig at bemærke, at det Skridt, jeg har foretaget, har været nødvendig nok saa meget for Deres egen Skyld som for Rettens. Jeg nødes til at rette Spørgsmaal til Dem i Embeds Medfør, som jeg beder Dem besvare, idet jeg ligeledes i Embeds Medfør skal henlede Deres Opmærksomhed paa, at De efter Loven er

forpligtet til overfor Retten at tale *fuld* Sandhed og Sandhed alene.“

Lissy var fuldstændig forstumlet, hun bøjede Hovedet stumt.

„Deres Navn er Elisabeth Saarbrücken. De er gift med Grosserer Helmuth Saarbrücken af Frankfurt a. M., bosiddende der; for Tiden har De med Deres Mand Ophold paa Kurhotellet her i Byen — ikke sandt?“

Lissy bøjede atter Hovedet.

„De er født den 22de April 1872 i Kiel. Deres Forældre var Skibsfører John Grosz og Hustru, Emilie, født Hansen. Deres Fader er død, Deres Moder lever i Hamborg — ikke sandt?“

Dette sagde Dommeren meget hurtigt uden at vente paa Svar og uden efter Sædvane at lade den Sigtede svare. Det gav et Sæt i Schaltz; Dommeren maatte have brugt sin Tid vel siden den foregaaende Aften, da han end ikke anede Fruens Fornavn. Naa — —.

Lissy løftede Hovedet, og Dommeren sluttede meget hurtigt: „De er hverken tiltalt eller straffet?“

Skriverens Pen knitrede hen over Papiret.

Sterner rejste sig og traadte tæt hen til Skranken.

„De véd, at Lord Cecil Feversham er myrdet i Forgaars — eller rettere er funden myrdet i Hotelparken igaar Eftermiddags?“

Hun bøjede Hovedet.

„De véd, at *De* er hans Universalarving?“

Hun bøjede Hovedet som en lyttende Raa, lynsnart og med et Udtryk af den pludseligste Forbavselse.

„Nej,“ sagde hun.

Sterner talte alvorligt: „Tænk Dem vel om og svar ærligt og sandfærdigt.“

„Saa sandt der er en evig Retfærdighed over os alle, jeg aner det ikke.“

Schaltz saa opmærksomt paa hende — denne Kvinde løj ikke.

Sterner bed sig i Læben: „Da er det saaledes.“

Lissy vendte sit Blik mod Dommeren som et Barn i Nød, saa bønligt saa hun op mod ham.

Han kneb Øjnene sammen bag Lorgnetterne. —

Forhøret blev fortsat. Det drejede sig mest om ligegyldige Ting; Schaltz opdagede, at det var klart, at Ægteparret Saarbrücken ikke levede sammen som „rigtige“ Ægtefolk, og det var tillige klart, at hvad der saa end maatte være hændet Lord Feversham, denne Kvinde var uskyldig som et Barn i denne Sag. Udflugten til Frankfurt blev kun løselig berørt.

Schaltz holdt Øje med Dommeren. Han talte meget dæmpet, næsten ydmygt, han dikterede Ordene til Protokollen, næsten før hun udtalte dem. Det var øjensynligt, at han var meget skamfuld over den ganske unyttige, brutale Anholdelse, og Schaltz gottede sig indvendig over sin Foresattes Vaande. Det var ham en Sjælesvir at se, hvor det bed i denne kolde, haarde Mand.

Forhøret var forbi. Dommeren rakte Fruen Protokollationen til Underskrift og meddelte hende i en dæmpet, meget venlig, ja, næsten mere end venlig Tone, at hun var fri.

Hun blev staaende ubesluttet.

Han gav Schaltz og Skriveren et Vink. „Mine Her-
rer,“ sagde han, „Forhøret er afbrudt. Af Hensyn til
Fruen vil jeg gerne tale et Par Ord i Enrum for at
lette den vanskelige Situation, som min Embedshand-
ling har fremkaldt.“

Schaltz bøjede sig og trak sig tilbage med Skriveren.

Sterner blev alene med Fruen. Han gik med usæd-
vanlig hurtige Skridt frem, uden om Retsskranken, og
stod faa Skridt fra hende.

Solen faldt skarpt ind ad Vinduet og belyste de tu-
sinde Støvpartikler, der stod som en Mur hen over
Gulvet.

Sterner traadte hen til hende og tog hendes Haand;
hun greb den næsten krampagtig; saa overvældede
hendes Bevægelse hende, hun bøjede sit Hoved mod
ham og sank ind imod ham, medens Taarerne blinkede
i hendes dybblaa Øjne.

„Fritz, Fritz, hvor kunde du nænne dette mod mig?“

Sterner støttede hende. Han så sig uvilkaarligt om.
„For Himmels Skyld, Lissy — du maa beherske dig.
Ser nogen os, kan jeg ikke gøre for dig, hvad jeg vil.“

Hun græd stille, med Hovedet presset ind mod hans
Bryst.

Han lod hende græde ud, førte hende langsomt til Sæde og bøjede sig over hende: „Jeg vidste jo, Lissy, at du var uskyldig, du er jo ren som en Engel; kun det vidste jeg, men havde jeg ikke grebet til nu, saa havde en anden faaet Sagen i sin Haand. Stol du nu paa mig og frem for alt — vær rolig, saa skal du se, at alt skal blive godt.“

Han talte til hende som til et Barn.

Hun blev efterhaanden rolig; saa så hun op.

„Og han?“

Sterner rettede sig. „Du har mit Ord, Lissy; hvad jeg kan gøre for dig, det skal jeg gøre for dig. Din Mand kender jeg ikke.“ Hans Stemme lød haardt og skarpt.

Hun fæstede sit Blik paa ham: „Han er uskyldig; du véd selv, at det er din Skyld, ikke nogen andens, at jeg bærer hans Navn. Du vil gøre for ham, hvad du kan — du gør det for *mig*. Han er ikke ond, og han er jo dog endnu min Mand. Vil du love mig det?“

„Ja,“ svarede Sterner — lidt kort.

„Vil du give mig Haanden paa det?“

„Selvfølgelig, jeg er en streng retfærdig Dommer, og du véd, at jeg er en ærlig Mand, ikke sandt?“

Hun bøjede Hovedet.

„Godt. Vil du opholde dig her hos Arrestforvarens Hustru, til Forhørene er forbi, saa skal jeg sørge for Resten. Jeg beder dig huske paa, at naar jeg igaar Aftes lod denne Anholdelse foretage, saa var det kun

for at faa en Anledning til at træde frem som din Beskytter. Din Mand er saa stærkt kompromitteret — ja, du maa ikke afbryde mig, det er desværre sandt — at jeg beder dig ikke overfor noget Menneske sige et Ord om vort — om vort Bekendtskab; ingen her kender det mindste dertil, og det vil kun skade, om det blev bekendt. Jeg vil foreløbig hjælpe jer *begge*. Men du maa stole fuldt og fast paa mig. Gaa saa, Lissy, og husk paa, at overfor andre skyldes min Interesse for dig ikke det, der knytter os sammen, men kun den Omstændighed, at jeg, fordi jeg ikke kendte dig, lod mig forlede til overilet at lade dig anholde.“

Han førte hendes Haand til sine Læber og skød hende blidt imod Døren.

Kort efter blev Retsvidnerne kaldt ind og Forhøret fortsat.

III.

Schaltz var forbløffet. Det var aabenbart, her stak noget under. Den unge, smukke Frue blussede, som om hun kom fra et Stævnemøde. De to kendte hinanden, det var sikkert. Han brød sit Hovede for at regne den ud. Kiel, Kiel — Dommeren var født i Kiel; Fruen var jo altsaa ogsaa født i Kiel. Skulde det være et Ungdomsbekendtskab? Men hvorfor talte han ikke om det? Naa, det kom jo ikke Politiet ved. Men denne Anholdelse, Telefonsamtalen! Jo, der var ikke Skygge af Tvivl, de to kendte hinanden fra gamle Dage.

Schaltz så skarpt iagttagende paa sin Foresatte. Naa, saa du vil spille under Dække med en gammel Politirotte, tænkte han.

Han tog sig i sine uærbødige Tanker og rettede sig uvilkaarlig, men han svor en ægte markisk Ed paa, at han skulde være paa sin Post. Dette her morede ham.

Saarbrücken blev ført ind i Retslokalet. Han bar Haandsnøre; det skyldtes Optrinet den foregaaende Aften.

Sterner bøjede sig let. Den Anholdte stod trodsig

stiv foran Skranken. Sterner opdagede Snøren. „Vil De øjeblikkelig tage den Snor bort, Arrestforvarer; i Prøjsen staar ingen Borger lænket for Skranken.“

Arrestforvareren efterkom hurtigt Ordren.

Sterner fortsatte: „Vil De sætte en Stol frem til Hr. Købmand Saarbrücken. — Vær saa god, vil De tage Plads. — Tak, Arrestforvarer, saa kan De gaa.“

Arrestforvareren tøvede. — „Jeg sagde, De kunde gaa; hørte De det ikke?“

Arrestforvareren gik.

Sterner var traadt udenfor Skranken; han nærmede sig den Anholdte, som trods Opfordringen endnu stod lidt betuttet foran Skranken. Han havde væbnet sig med Trods mod Embedstone og følte sig usikker ved Dommerens hensynsfulde Optræden.

Sterner bukkede let for ham. „Hr. Grosserer,“ sagde han, „forinden jeg aabner Forhøret, ønsker jeg at meddele Dem, at Deres Sagfører har henvendt sig her for at blive beskikket som Deres Forsvarer. Det er mig om at gøre, at De nærer Tillid til mig; jeg ser helst, at De, forinden Anklagemyndighederne træder til, har faaet Lejlighed til at udtale Dem ganske aabent til mig. De tyske Love forbyder, at jeg forhandler med Dem uden Vidner. Jeg indskrænker mig derfor til at sige Dem, at jeg ved, at jeg — foruden at være Deres Dommer— er en Mand, som De fra gamle Dage bærer Nag til. Jeg erkender, at jeg i sin Tid har staaet uvenligt overfor Dem i et rent Sportsanliggende. Denne al-

vorlige Situation har hævet alle Virkninger af dette ganske ubetydelige Mellemværende. Derpaa har De mit Ord som Gentleman. De tyske Love paalægger mig fuldt saa vel at have Opmærksomheden henvendt paa det, der taler til Deres Forsvar, som paa det, der anklager Dem. Jeg skal gøre min Pligt som Dommer og som Mand af Ære. Jeg vilde gerne sige Dem dette, før jeg aabner Sagen.,,

Uden at afvente Svaret indtog Sterner sin Plads i Dommersædet og indbød med en Haandbevægelse Saarbrücken til at tage Plads.

Schaltz havde fulgt Scenen med stor Opmærksomhed. Altsaa en gammel Bekendt — og Konen? Han satte sig til Rette som en retmæssig Indehaver af en første Parkets Billet ved en spændende Première.

Saarbrücken var fuldstændig afvæbnet; han satte sig tavs.

Forhøret begyndte, — de almindelige Spørgsmaal om Fødsel o. s. v. blev tilførte.

Saarbrücken svarede dæmpet og bestemt.

Saa kom man til Sagen.

„Deres Anholdelse er bevirket derved, at De stod i Begreb med at forlade Byen!“

Der løj du, tænkte Schaltz, hvad mener han nu med det?

Saarbrücken fo'r op. „Jeg ansaa mig virkelig for berettiget til at rejse, naar jeg vilde.“

Sterner indvendte mildt: „Det var uforsigtigt, Hr.

Saarbrücken, efter at Politiet havde bedt Dem om at give Oplysninger og stillet Dem i Udsigt, at De vilde komme i Forhør — ikke sandt, Schaltz, det gjorde De?”

Schaltz fo'r til Vejrs. „Javel.“

Dommerens Ansigt fortrak sig nervøst, og Schaltz satte sig igen med en indvendig Ed.

Saarbrücken trak paa Skuldrene: „Jeg kunde ikke ane, at man vilde fatte Mistanke til mig.“

Sterner løftede Hovedet. „Maaske —“

„Hvorfor nærer man denne meningsløse Mistanke?”

„Fordi enkelte Omstændigheder taler derfor, Hr. Saarbrücken. Sagen er af meget stor Vigtighed; det er en Sag, der retter hele Europas Blik paa denne By, hvor Folk af stor Betydning for hele Verden er samlede for deres Sundheds og Adspredelses Skyld, hvor Hs. kgl. Højhed Prinsen af Wales har gjort Tyskland den Ære at opholde sig, hvor kort sagt hele Europas Elite søger hen. Det gælder at handle saaledes, at intet kan bebrejdes os.“

Saarbrücken mumlede: „Det er haardt nok, at jeg skal undgælde for det.“

Dommeren fremtog nu den lille Medaillon, som var funden paa Mødestedet og spurgte fast: „Kender De denne?”

„Ja,” svarede den Anklagede, „det er en Medaillon med min Kones Navnetræk og — en — en Souvenir.“

„Den er funden paa Mordstedet. — Erkender De, at det er et Faktum af Betydning?“

Saarbrücken bøjede Hovedet. „Ja — havde man spurgt mig om dette igaar, vilde jeg have været i Stand til at forklare det Hele.“

„De vil maaske forklare det nu?“

„Denne Medaillon har tilhørt mig. — Jeg bar den til i Forgaars, saa tabte jeg den under Tennisspillet, og en af Drengene bragte mig den hen paa Eftermiddagen.“

„Medens De sad og røg en Cigar med den Myrdede paa Kurhotellets Terrasse — ikke sandt?“

„Jo.“

„Vil De indrømme, at dette ser besynderligt ud. Drengen afleverer denne Medaillon til Dem Kl. 6 om Eftermiddagen. Den findes den næste Dag paa Mordstedet, løsreven fra en Kæde; det er øjensynligt Øjet her er videt ud, der er revet løs. Vil De forklare mig dette, Hr. Saarbrücken?“

Øjnene stod stive i Hovedet paa Schaltz — dette her vidste han intet om; det var aabenbart, at Amtsdommer Sterner ikke var en ren og bar Konfirmand. Satans ogsaa, at det var undgaaet Schaltz.

Den Sigtede tog sig sammen. „Jeg erkender, at dette taler imod mig; jeg ser nu, at Sagen er mere indviklet, end jeg troede, men min gode Samvittighed *skal* fri mig ud af dette. Jeg har ikke været paa det Sted den Nat.“

Sterner var fuldstændig rolig, hans Stemme lød meget venlig: „Jeg beder Dem blot om en Forklaring. Jeg er villig til at akceptere enhver, De giver mig. Det glæder mig, at De nu erkender, at jeg i hvert Fald har været *berettiget* til at handle, som jeg handlede. For det erkender De, ikke sandt?“

„Fuldkomment,“ svarede den Sigtede.

„Godt. Vil De saa forklare mig, hvorledes denne Deres Medaillon er kommen paa dette Sted?“

„Jeg havde samme Aften givet Lord Feversham den.“

„Givet Lord Feversham en Medaillon, som bærer Deres Hustrus Navnetræk!“ Sterner aabnede Medaillon. „Og saa vidt jeg kan se en Lok af Deres Hustrus Haar! Vil De erkende, at dette lyder besynderligt? De kan ikke tro — eller rettere — véd Deres Hustru dette?“

„Nej.“

Hm — Sterner rejste sig og gik henad Gulvet. „Jeg er nødsaget til at sige Dem, at dette er meget slemt, meget slemt. Det er ganske vist kun et Indicium, men et vægtigt Indicium, og De er altsaa ganske ude af Stand til at bevise det?“

„Fuldkomment,“ svarede den Sigtede roligt.

„Naa — ja. Jeg bliver nødt til at føre dette til Protokols.“

Sterner dikterede, og Skriveren skrev; det slog Schaltz, at Formen var meget velvillig mod den Sig-

tede. Der var ikke Tale om, at Dommeren benyttede nogen Vending, der kunde gøre det oplyste mere mistænkeligt, end det i sig selv var. Det var en endog sjældnen loyal Protokoltilførsel.

Saarbrücken vedkendte sig det tilførte.

Sterner tog atter Plads og gik videre: „De kom tilbage til Hotellet i Forgaars Aftes med Deres Frue?“ — Han læste Rapporten og saá spørgende paa den Sigtede. „Er det rigtigt, altsaa fra Klokken 12,20 til 1,30 var De ude — ikke sandt? Hvor var De henne?“

Saarbrücken blev blodrød.

„Jeg beder Dem, svar mig, hvor var De henne?“

Den Sigtede rejste sig: „Hr. Dommer, jeg ser, at Omstændighederne har sammensvoret sig imod mig; jeg er vant til at tage Livet, som det byder sig til, og De vil vide, at jeg ikke er bange. Jeg har mine Fejl, men jeg lyver aldrig — jeg mindes ikke nogensinde at have sagt en Løgn. Det faar derfor være som det vil. — Saa vidt jeg kan se, drejer det sig her om en foreløbig Undersøgelse. Omstændighederne er imod mig.“

Sterner afbrød: „Vil De ikke sige mig, hvor De var henne? Jeg maa udtrykkelig gøre Dem opmærksom paa, at De — ved at føre et Alibibevís — vil kunne drage Dem ud af Sagen. Jeg forstaar, at De mener, at burde skaane en anden — eller misforstaar jeg Dem?“

„Jeg kan ikke udtale mig, Hr. Dommer. Jeg akcep-

terer den Situation, der foreligger; den er stærkere end jeg. Blot ønsker jeg at erfare, hvad der vil ske, naar jeg fastholder min Vægring.“

„Vil De erkende Dem skyldig i Drabet paa Lord Feversham?“

„Nej — jeg er uskyldig.“

„Ja, saa maa jeg bemærke, at De paa et Punkt gør Dem skyldig i en alvorlig Fejl. Ved at nægte at besvare mit Spørgsmaal udsætter De Dem for, at Anklagen ufortøvet rejses imod Dem. De kan sige, at De tager denne Konsekvens, og at det maa blive Deres Sag. Men Deres Optræden har endnu en Følge, nemlig den, at Sagen efter det foreliggende rettes mod Dem alene. Hvis De er uskyldig, vil De sikkert opgive denne Deres Holdning — hvis her f. Eks. er Tale om en Dame, hvis Ære De anser Dem for forpligtet til at skaane — det er jo tænkeligt — saa vil hverken De eller hun i Længden tie. De risikerer jo ligefrem at blive *dømt* paa dette her. Og naar De saa taler, er det maaske for sent, saa er Forbrydelsens Spor udslettede. Øvrigheden ledet fra det rette Spor ad et urigtigt. Sagen er tabt. De vil forstaa, at De ikke er Herre over, hvad De vil sige eller ikke. Det er Deres Pligt at tale.“

Saarbrücken tav. Han bed Tænderne sammen, men tav.

Sterner vedblev i samme rolige, dæmpede Tone: „Desuden vil denne Deres Erklæring aldeles ikke

blive bekendt. De Herrer her er edfæstede; bevises Deres Alibi, sluttet Sagen uden Anklage, og Bevisførelsen paa Deres Udsagn skal ske med enhver tænkelig Diskretion. Jeg beder Dem altsaa tale.“

„Jeg kan ikke bevise mit Alibi — hvem kan bevise et Alibi fuldstændigt? Jeg har passeret Parken to Gange — det er nok. Jeg véd saa lidt som nogen anden, hvornaar Mordet har fundet Sted. Hvem siger, at jeg ikke kan have passeret Mordstedet, medens Mordet blev begaaet, og hvad nytter saa mit Alibi? Nej, jeg kan ikke sige, hvor jeg har været.“

„Men i Parken har De været?“

„Ja.“

Sterner førte det passerede til Protokols, — da det var oplæst, føjede han til:

„Ja, Hr. Saarbrücken, efter det passerede er der jo næppe Tvivl om, at der vil blive rejst Anklage imod Dem. Kan De sige noget, der paa anden Maade kan afkræfte de Formodninger, Forhøret har vakt? Kan De tænke Dem, hvem der har forøvet Mordet?“

„Nej — den hele Sag er mig ufattelig.“

„De har intet at tilføje?“

„Nej.“

„Godt. Jeg skal blot gøre Dem endnu et Par Spørgsmaal. Hvorledes er Deres økonomiske Forhold?“

„Jeg er insolvent.“

„Insolvent! — Og De driver en stor Forretning, opholder Dem her og bruger store Summer?“

„Saasnart jeg har været anholdt i to Dage, vil mine Kreditorer forlange mit Bo taget under Konkursbehandling.“

„Forudsaa De dette?“

„Nej — hvis jeg havde været paa fri Fod, vilde jeg med Lethed have kunnet ride enhver Storm af, men nu er det hele forbi. Det kan ikke nytte at foregøgle sig noget. Deres embedsmæssige Skridt medfører min Ruin. Jeg faar bære min Skæbne som en Mand. Det kan jeg Gud ske Lov.“

„Og Deres Hustru — er hun forberedt paa dette?“

„Nej, min Hustru aner intet om min Forretning, men hun vil ikke blive berørt af min Ulykke. Hendes Moder er i Falkenstein og har lidt Formue. Desuden er min Hustru paa anden Maade forsørget. Hun er Lord Fevershams Universalarving, og Lorden var meget rig.“

Sterner legede med sin Guldlorgnet. „Er De klar over, Hr. Saarbrücken, at denne Omstændighed tilige med de Oplysninger, De har givet, er endnu vægtigere Indicier imod Dem end de tidligere nævnte?“

„Fuldkommen,“ svarede den Sigtede roligt.

„Og at disse Omstændigheder kan drage Deres Hustru med ind i Anklagen.“

„Det sidste tror jeg ikke. Min Sagfører kan bevidne, at min Hustru intet aner om Lordens Dispositioner.“

„Nu slutter De for rask,“ afbrød Sterner; „det negative kan ikke bevises.“

Saarbrücken løftede Hovedet med et lille Smil: „Det er ikke alle Mennesker, der lever under en lige uheldig Skæbne. Jeg kan bevise, at min Hustru har truffet Skridt til at opnaa Skilsmisse, og at den kun er stranded paa min Modstand.“

Sterner løftede Hovedet, som han under denne Meddelelse havde sænket.

„Er De paa det rene med, at denne Oplysning gør Deres Sag endnu værre?“

Saarbrücken smilede atter: „Hr. Amtsdommer, den *kan* ikke blive værre, end den *er*. Jeg staar mig meget daarligt med Vorherre, men jeg har endnu nogen Tro paa Sandhed og Retfærdighed. Jeg nærer fuld Fortrøstning til min Sag. Og,“ tilføjede han med en Bøjning og et sarkastisk Smil, „for at ikke Øvrigheden skal udsætte sig for de Ulemper, Hr. Amtsdommeren før berørte, vil jeg anbefale den at søge flittigt *andre* Steder, før det beklagelige Tilfælde indtræder, at det bliver for sent.“

Sterner betragtede den Sigtede nøje. Schaltz gennemborede ham med sit Blik. Denne Mand var virkelig vidunderlig — det var de begge to. Saa kunde man altsaa endnu lære noget af Videnskaben.

Protokollationen blev fuldendt og underskreven af den Sigtede. Dommeren stod et Øjeblik som i Tanker, saa tilføjede han: „Sigtede, jeg gør Dem opmærksom paa, at De endnu idag vil blive konfronteret med Liget af den Myrdede efter Budet i Paragraf 88 i Straffeprocésordningen.“

Saarbrücken bøjede Hovedet alvorligt: „Jeg har set en død Mand før, Hr. Dommer, og kunde Liget vidne om min Uskyld, vilde det aabne Munden og raabe mod Himlen.“

Sterner tav.

Arrestdekretet blev afsagt og den Sigtede ført bort. Forhøret blev udsat og Retten hævet.

Samme Dag, kort efter Forhøret, blev Statsanklageren telegrafisk tilkaldt.

Men Schaltz var endnu ikke sikker paa, at Købmand Helmuth Saarbrücken var Morderen.

Han traadte ærbødigt hen til Dommeren: „Hr. Dommer,“ spurgte han, „hvorfra kendte De den Omstændighed med Medaillonen? Undskyld, jeg spørger, men det var en Fejl af mig, at jeg ikke kendte den.“

Sterner smilede: „Tilfældet, Schaltz — det blinde Tilfælde. Drengen, der fandt Medaillonen, var min Portners Søn; jeg fik Historien meddelt imorges.“

Schaltz rystede paa Hovedet: „Det ser ikke godt ud for ham, Hr. Amtsdommer.“

„Nej,“ svarede denne. „Det ser ikke godt ud, men det saá galere ud, om der havde været mindre, dette er næsten *for* meget.“

Saaledes forelaa Sagen den 8. Juli 1898, og Dagen efter blev der indgivet Klage til Landsretten i Frankfurt mod Købmand Helmuth Saarbrücken, anklaget, eller, som det hedder i Loven, sigtet for forsætligt Mord paa Cecil Laking, Baron af Feversham,

hjemmehørende i Grevskabet Kent, Kongeriget Storbritannien. Anklagen omfattede kun Købmand Saarbrücken, da der for Statsanklageren var oplyst Omstændigheder, der syntes at udelukke al Sandsynlighed for, at hans Hustru, Elisabeth Saarbrücken, var delagtig eller endog blot vidende om den Forbrydelse, der paasigtedes hendes Mand.

Samme Dag blev den legale Obduktion foretaget af Retslæge, Dr. Grible i Overværelse af Dommer Sterner og den Anklagede, der ganske kold og uberørt stod overfor sin myrdede Vens Lig og uden mindste Skælven lod Lægen paavise, hvorledes den korsikanske Dolk passede fuldstændig i det dødbringende Saar.

Doktoren rystede paa Hovedet. Enten maatte den Mand være uskyldig eller ogsaa mere forhærdet end nogen professionel Forbryder.

IV.

Det første af ny Vigtighed, der indtraadte, var Tilstedekomsten af de to engelske Sagførere, Mr. Longland Hearne og Mr. Tunstaple Wells.

Mr. Longland Hearne lignede Joe Chamberlain; han var seks Fod i sine Sko, slank, skaldet, glatraget, med Monocle. Hans Øjne var brune, af Naturen livlige, men ved stærk Træning uudgrundelig dørske. Han fik syet i Bond Street hos Prinsen af Wales' historisk berømte Skrædder og var værd om Aaret 20,000 — Lispund Sterling. Han havde været en Oxford-Kamerat af Lord Hugh Feversham, 6. Baron, og var efter at være flyttet ind i Kings Bench Walk Inner Temple bleven Lordens Sagfører og betroede Mand.

I 1888 kapsejlede Lord Hugh ved Cowes og fik en Spilerstage i Hovedet; hvorefter han døde. Lord Cecil var 15 Aar dengang, og da han „kom til Alder“ med 21, arvede han det hele, derunder Mr. Longland Hearne.

Udarvingerne i Roxley havde en naturlig Mistillid til Mr. Longland Hearne, og Mr. Longland Hearne kendte dem ikke; derimod kendte han Mr. Tunstaple

Wells, deres Sagfører, som ligeledes boede i Kings Bench Walk Inner Temple, og som Mr. Longland Hearne foragtede dybt.

Det var ham derfor en blandet Fornøjelse under hele Overrejsen fra Dover inklusive at dele Waggon, Kahyt m. v. med Mr. Tunstaple Wells. De sagde ikke to Ord til hinanden undervejs, skønt de var alene i Kupéen.

De tog begge ind paa Kurhotellet; de havde begge samme Ærinde: vaage over Lord Fevershams Efterladenskaber.

Mr. Longland Hearne erfarede hurtigt, at Amtsdommeren var den Mand, det bedst lønnede sig at spørge, og han gik straks til ham.

Sterner var forsigtig. Han hilste høfligt paa sin tidligere Principal, og Mr. Longland Hearne var glad ved at vide, at det gik ham ret godt. Han forhørte sig med Interesse om „Mrs. Saarbrücken“ og var ikke lidt henrykt ved at erfare, at hun ikke var sat under Tiltale. Det vilde have gjort ham ondt for hans Klientinde; han opfattede sig som hørende med til Arven efter Lord Feversham og stillede sig til Damens Disposition. Paa den anden Side gjorde det ham ondt, at Manden sandsynligvis var Morderen, men da Damen skulde skilles og kunde faa Særformue, kom man vel ud over det. For Lord Feversham interesserede Mr. Hearne sig mindre; døde Klienter var for ham repræsenterede ved deres kompetente Arvinger, og det gjaldt om at

fastslaa en Kompetence, der gjorde Mr. Hearne til Herre paa Valpladsen.

For Lordens Begravelse vilde *han* sørge; den skulde foregaa med megen Pomp i Rigsby Abbey, hvis Arvingen vilde; det stod i Testamentet, at hvis Lordens Lig kunde skaffes til Veje, skulde det brændes og sættes i en Urne i Abbey'ets Kapel. Afdøde Lord Feversham havde gjort Regning paa at drukne; Vorherre havde villet det anderledes.

Sterner var ret tilfreds med Mr. Hearne, og de endes om, at Sterner skulde foretage Præsentationen af Advokaten for Arvingen; muligvis vilde det være heldigt, at Sterner udnævntes til Værge for hende, men Detaillerne kunde altid ordnes.

Sterner spurgte, om Mr. Hearne vilde se Liget; det brød Mr. Hearne sig ikke om; han foreslog Sterner at spise Frokost med ham, og Sterner tog mod Indbydelsen, men mente, at Frokosten burde indtages i Cronberg, hvor Fru Saarbrücken nu boede. Mr. Hearne spurgte, om det var dèr, Kejserinde Friedrichs Villaa, og bøjede — ved det bekræftende — Svar ærbødigt Hovedet for den engelske Prinsesse. Derefter kørte Sterner og Mr. Hearne i Avtomobil til Cronberg for at spise Frokost og træffe Arvingen.

Mr. Tunstaple Wells spiste Frokost alene i Homburg v. d. H. og opsøgte Politipræsidenten, der gav ham Anvisning paa Schaltz. Mr. Wells opsøgte Schaltz og fandt Behag i ham. Wells var radikal og demokra-

tisk anlagt; hans Fader havde været ansat ved Scotland Yard som Detektiv, og han var fra Barndommen af kendt med Politiet.

Schaltz talte godt Engelsk og satte Mr. Wells ind i Sagen, saa vidt som diskretionære Hensyn tillod.

Mr. Wells spurgte Schaltz, om de skulde være ærlige mod hinanden, og Schaltz erklærede, at det vilde henrykke ham, om Mr. Wells var ærlig.

Mr. Wells berettede da, at han var kommen for at repræsentere Arvingerne i Roxley, der af en mildest talt lige saa arrogant som aandelig talt betydningsløs Mr. Longland Hearne, Q. C. havde faaet Meddelelse om, at en tysk Dame var den myrdede Lords Univer-salarving. I et Blad havde Mr. Wells set, at denne Dame var Morderens Hustru, og det havde glædet ham meget, da hun saa formodentlig var medskyldig i Mordet og vel altsaa ikke kunde arve.

Schaltz maatte berøve Mr. Wells denne Trøst; Fruen var i hvert Fald uskyldig, og Arven vilde sikkert tilfalde hende.

Mr. Wells tyggede paa det.

„Saa kan jeg i Grunden lige saa godt rejse hjem igen,“ sagde han, „for kæmpe med Mr. Q. C. om hans Herligheds Kadaver er ude af min Linje. Lad ham og Damen begrave Herligheden; han var et lavpandet Fæ, da han levede, og han blev stukken som en Gris, da han døde. Fred være med ham!“

Schaltz fik en Idé.

„Hr. Advokat,“ sagde han, „der er endnu en Mulighed for, at her er noget at gøre for Dem. Er Deres Klienter rige?“

Mr. Wells rettede sig: „Mine Klienter er enten rige eller bliver rige — hyppigt ved min Hjælp. Laking'erne i Roxley, og da særlig Lord Julius Laking, 8. Baron af Feversham, er i Øjeblikket paa Vejen til at blive meget rige.“

„Godt.“ Schaltz plirrede med Øjnene. „Fru Saarbrücken er absolut uskyldig i Mordet, hvis det er hendes Mand, der er Morderen. Hvis det ikke er ham, saa er der i hvert Fald en Mulighed aaben for, at hun kan have Skyld. Hvis De altsaa vil benytte Deres Tid her paa Pladsen, kan De ikke gøre noget klogere, end at opsøge Deres tyske Kollega, Hr. Overretssagfører Isidor Rosenthal i Frankfurt, Hr. Saarbrückens Defensor.“

Mr. Wells smagte paa det: „Tror De selv, Manden er uskyldig?“

Schaltz rystede paa Hovedet: „Ser De, Mr. Wells, saadan noget er ikke en Trossag; jeg véd ingen Ting, derfor holder jeg min Mund, men jeg har aldrig set saa mange Indicier imod en Mand som imod ham, og derfor er der noget for en Advokat at gøre. De er nemlig alle saa kraftige, at det er et propert Stykke Arbejde at gaa i Lag med dem, og ikke et af dem er fældende.“

Mr. Wells tog Sagen under Overvejelse og bestemte sig sluttelig til at opsøge Hr. Isidor Rosenthal.

V.

Sagens formelle Side var klar. Der var besluttet Anklage mod Saarbrücken for Mord, og Landsretten havde udnævnt Isidor Rosenthal til hans Defensor. Saarbrücken var meget afholdt i Frankfurt, og hans Kolleger havde sluttet sig sammen til et Likvidationsudvalg, der under Rosenthals Forsæde førte Huset Fürste & Wienecke frem ad meget stride Strømme, men dog opnaaede foreløbig at holde det oven Vande for ved første givne Lejlighed at tage sig af dets Kældere og lade det glide over til Konkursbehandling.

Saarbrücken senior var som ramt af et Tordenslag ved Efterretningen om Sønnens Arrestation; han var beredt til at sørge for hans personlige, smaa Fornødenheder; Firmaets daarlige Status havde han forudset, og han var for klog til at interessere sig med en Mark for dets Økonomi. Han forholdt sig rolig i Hamborg og lod sig kondolere paa Børsen af Folk, som han vidste, det var en sand Fryd, at det var gaaet hans Hus ilde.

Dette er international Børsskik.

Rosenthal fik Tilladelse til at besøge Saarbrücken i

Fængslet i Overværelse af Schaltz, og han henvendte sig i den Anledning til Schaltz, netop medens denne havde Besøg af Mr. Tunstaple Wells. Saaledes gjorde de to Herrer Bekendtskab.

Rosenthal forsikrede Wells om Saarbrückens Uskyld.

„Det er den bedste Mand paa Jorden; om De saå ham, vilde De straks udbryde: „Dette er umuligt! Han var Lord Fevershams bedste Ven.“

„*Det* taler ikke for ham,“ afbrød Wells.

Saaledes erfarede Rosenthal, at Mr. Wells hørte til Modpartiet. Det lykkedes den gnistrende, intelligente Rosenthal at interessere Wells for Saarbrücken, og da det jo gjaldt at gøre Skridtet fuldt ud, besluttede han sig til at støtte Schaltz' Hypotese, at Fru Saarbrücken kunde være skyldig, og at Forudsætningen herfor var, at Saarbrücken var uskyldig.

Kunde Defensionen foregaa for Regning Laking Feversham, Rigsby Abbey, vilde Firmaet Fürste & Wienckes Konto undgaa at blive belastet med denne Udgiftspost og Defensions-Salæret være adskilligt mere rundeligt end i modsat Fald.

Mr. Wells udbad sig Betænkningstid, og Rosenthal fulgtes med Schaltz til Fængslet.

Helmuth Saarbrücken havde fuldstændig genvundet sin Ligevægt. Fra det Øjeblik, han havde staaet overfor sin Vens Lig og overværet den Prøve med Dolken, der havde tynget Vægtskaalen helt ned i hans

Disfavør, havde han aabenbart fattet en ny Krigsplan. Schaltz havde observeret dette, og med Politimandens Evne til at forfølge en forudfattet Mening havde han bestemt sin Marchrute. Saarbrücken var uskyldig, og jo mere Omstændighederne talte for hans Skyld, des mere vilde Schaltz hævde hans Uskyld. Det var endnu ikke bestemt, om Forundersøgelsen skulde ledes af en af Straffekammerets Undersøgelsesdommere eller betros Sterner som Amtsdommer; men skete det sidste, hvad der var rimeligt, vilde Sterner maaske ikke tage Parti for Uskylden. Andet kunde Schaltz ikke faa ud af Dommerens Optræden. Nu gjaldt det imidlertid for Forsvaret at interessere Englænderen ved at fastholde Forbindelsen mellem Saarbrückens Uskyld og Englændernes Udsigter, og paa dette Felt maatte Schaltz operere uden Dommeren, som tydeligt nok umagede sig for direkte at hjælpe Fru Saarbrücken.

Schaltz mindedes aldrig at have haft nogen Arrestant, han syntes bedre om end Saarbrücken, og han havde af et oprigtigt Hjerte tilgivet ham Spektaklerne ved Anholdelsen.

Samtalen mellem Saarbrücken og Rosenthal drejede sig først om Firmaet, og her beroligede Advokaten straks Købmanden med Fortællingen om Likvidationen.

Schaltz lod dette passere; strengt taget var det ikke helt rigtigt; en Ruin, der truer en Arrestant, er et virk-

ningsfuldt Middel til at gøre denne mør, men Schaltz ønskede ikke, at Saarbrücken skulde blive mør.

Saa talte de om Sagen; her var Schaltz mere forsigtig. Hovedspørgsmaalet var, om Saarbrücken skulle protestere mod, at Sterner fik Undersøgelsen. Dette raadede Rosenthal ivrigt til; han havde et meget ubehageligt Indtryk af Dommeren. Saarbrücken derimod var meget venlig stemt imod ham og fremhævede hans ubestridelige Dygtighed og hans store Elskværdighed under Forhørene. Han paakaldte Schaltz' Vidnesbyrd.

Schaltz rystede paa Hovedet, men sagde ikke noget.

Han havde sine egne Tanker. Hvis der *var* noget imellem Fruen og Dommeren, og Fruen og Herren var paa Kant, var det jo nok muligt, at Dommeren kunde vise sig mindre behagelig mod Herren. Paa den anden Side, her, hvor det gjaldt saa voldsom en Anklage, var den Anklagede bedre tjent med en virkelig dygtig Mand end med et opblæst Fæ, og dem var der nok af i Straffekamrene rundt om i Landet.

Det kom altsammen an paa, hvorledes Dommeren tog Sagen. Schaltz tav dog.

Saa forlod Rosenthal Arresten og efterlod Saarbrücken ved ret godt Mod. Udenfor Døren vendte Advokaten sig rask imod Politimanden og spurgte: „Hvad tror *De* nu om ham, Hr. Schaltz?“

Schaltz svarede kort: „Det er en pæn Mand — men man har jo set saa galt før, og der er syv slemme Indicier imod ham.“

„Syv?“ spurgte Rosenthal.

„Netop,“ svarede Schaltz, „1) han var ude om Natten, 2) han vil ikke bevise sit Ailbi 3) hans Kone er Lordens Arving, og det vidste han, 4) han er dybt i Gæld til Lorden eller dennes Bo, 5) hans Medaillon er funden paa Stedet, 6) hans Dolk passer i Saaret, 7) han er paa Fallitens Rand. Det bliver syv, ikke sandt?“

„Meget rigtigt,“ sagde Rosenthal, „men ikke én af disse Omstændigheder er i og for sig saa sikker, at der kan bygges det mindste derpaa.“

„Naturligvis,“ indrømmede Schaltz, „men ser De, Hr. Advokat, hvis disse Indicier var sikre, saa var de jo ikke længere Indicier, men Beviser, og saa behøvede hverken De eller jeg at bryde vore Hoveder mere med den Sag.“

Paa Hotellet traf de to Herrer Mr. Wells, der havde besluttet sig til at se Tiden an og tale med Dommeren. Han kunde ikke regne ud, hvor hans Antagonist, Mr. Longland Hearne, Q. C., befandt sig; men da han af Schaltz erfarede, at den anden engelske Herre var kørt af Sted pr. Avtomobil med Dommeren, ansaa han straks denne for sin Vederpart og besluttede at blive for at genere ham og Q. C.'en.

Schaltz fandt dette ganske interessant og lagde allerede en Stridsplan, rettetmod sin Herre og Mester, for det Tilfælde, at denne skulde tage Parti mod den Sigtede, som Schaltz nu en Gang havde udvalgt til sin Protégé.

Det næste Skridt, han foretog sig, var for Forsvarets Regning at faa organiseret en Kontra-Undersøgelse, i hvilken han anmodede Rosenthal om at sikre ham en fremragende Plads. Anklageren havde saa gode Kort paa Haanden, mente han, at det vilde være taabeligt at anvende ham og hans Dygtighed i en saa oplagt Sag.

Rosenthal var meget fornøjet med denne Ordning; kun forekom det ham farligt at isolere Fruen, for hvem han ikke interesserede sig, men som maatte være et Aktiv, hvis det lykkedes at redde Saarbrücken.

I denne Forbindelse spurgte han Mr. Wells, hvor meget Lorden vel kunde have efterladt sig i løs Formue.

Mr. Wells strakte Benene fra sig og kalkulerede — han fik mindst 120,000 ud af det.

„Pund?“ spurgte Rosenthal.

Hertil svarede Wells kun: „Selvfølgelig!“

Efter denne Oplysning inviterede Advokat Rosenthal Mr. Wells og Schaltz til Middag, og da denne Beskæftigelse passede meget godt ind i de Herrers Dagsgering, efterkom de med Tak og megen Glæde Indbydelsen.

Ved Middagen blev der beseglet en Art defensiv Alliance og stille tømt et Bæger for Festens indirekte Aarsag, Købmand Saarbrücken, paa hvis Vegne Schaltz, der stod ham nærmest, tillod sig at takke.

Mr. Wells og Rosenthal rejste til Frankfurt om Afte-

nen for at anstille Undersøgelser om Lordens sidste Bedrifter.

Rosenthal kom lidt efter lidt til at synes godt om Mr. Wells og finde den afdøde Lord yderst ubehagelig

VI.

Mr. Longland Hearne var særdeles tilfreds med sin nye Klientinde. Han opgav sin Plan straks at rejse hjem og var i det hele i en saa velvillig Sindsstemning, at han lod en Opvarter bringe sit Kort over til Mr. Tunstaple Wells, Solicitor Attorney, paa Nr. 55.

Mr. Wells, som var Ungkarl og havde set sig ret intensivt om i Frankfurt a. M., vilde næppe tro sine egne Øjne, der missede ikke saa lidt efter Gaarsdagens Anstrengelse, og gav Avdiens, som det sømmer sig en Radikal, en ægte Demokrat, der ved et Spil af Skæb-
nen er kommen til at repræsentere en Lord.

Mr. Hearne var uhyre affabel; han tog Plads i en Plydslænestol og slog Benene over Kors — han lignede voldsomt Joe Chamberlain.

„Kære Kollega, jeg var ikke meget indladende paa Rejsen.“

Mr. Wells gryntede.

„Grunden var den, at jeg frygtede for, at vore Interesser skulde kollidere, og jeg vil, som De véd, nødig tale om Sager, før jeg kender dem. Nu véd jeg, at alt er i Orden. Jeg har talt med Mrs. Saarbrücken,

en charmant Dame, som har modtaget den Haand, jeg rakte hende.“

Mr. Wells kommenterede for sig — Haand, din tørre Blodsuger, du flaar hende, — men han smilede udadtil venskabeligt.

Q. C.'en fortsatte: „Jeg anmoder Dem om at formelde min Respekt til Hans Herlighed Lord Feversham og sige, at vi — Mrs. Saarbrücken og jeg — paa ethvert Punkt er rede til at imødekomme alle Hans Herligheds rimelige Ønsker med Hensyn til Afviklingen af Fortid og Nutid paa Rigsby Abbey.“

„Er Damens Mand ikke anholdt for Mord?“ spurgte Mr. Wells blankt. — Det var Demokraten, der var oppe i ham.

Mr. Hearne smilede overbærende: „Fruen er ulykkelig, men der er intet Menneske, der vil vove at sigte *hende*. Jeg stoler sikkert herpaa.“

„Hvorfor Mr. Hearne?“

„Fordi jeg véd, at Hans Herligheds Sager er i en meget fornuftig Mands Hænder, og denne vil ikke indlade sig paa Daarskaber. Tror De vel, højtærede Hr. Kollega?“

Mr. Wells stak Hænderne dybt ned i Lommerne og skød Maven frem. Mr. Wells var snarere fyldig end det modsatte. En absolut Fejl. I Proceduren staar de magre sig bedst, dette er erfaringsmæssigt bevist.

Han brummede: „Hvis jeg nu forlangte Fruens Skyld undersøgt?“

Mr. Hearne smilede overbærende: „Det er Statsanklagerens Sag, ærede Kollega. Retsvejen her er en anden end i England. Principet er ...“

„Tak, Hr. Kollega,“ svarede Demokraten, „jeg har studeret to Aar i Heidelberg.“

„Saa meget desbedre, saa véd De det hele. Det kan ikke nytte. Arvespørgsmaalet vil desuden være at afgøre efter engelsk Ret; Arveladerens Vilje er det retsstiftende Faktum, Papirerne er hos mig i Inner Temple, og jeg er tilfreds med status quo. Min Klientinde har søgt Skilsmisse, og selv om hendes Mand skulde vise sig at være uskyldig — hvorom jeg slet intet véd — vil dette næppe forandre hendes Hensigt. Dommeren Sterner har Fruens fulde Tillid, som han har min, og han skal nok bane Vejen for hende.“

„Som for Manden,“ afbrød Mr. Wells, „blot at Manden gaar en Omvej forbi Skafottet ad Tugthuset til.“

„Det staar i Guds Haand,“ kom det fra Q. C.'en; han var højkirkelig.

„Tror De, den Mand er skyldig?“ spurgte Mr. Wells nu med et fiffigt Blink i Øjet.

Mr. Hearne troede intet; han stolede paa, at de aldrig fejlende Magter vilde oplyse dette.

Mr. Wells fik en klar Fornemmelse af, at Saarbrückens Sager stod meget daarligere, end hans Defensor og Politimanden antog, og han fik tillige en stærk Bekræftelse paa sin Uvilje mod Dommeren.

„Synes De, jeg skulde søge Dommeren?“ spurgte han.

„Det synes jeg,“ sagde Mr. Hearne meget velvilligt. Herefter inviterede han Mr. Wells til Frokost, hvad Demokraten tog imod efter den ret forstandige Betragtning, at det aldrig kunde skade hans Ry paa et Badested, hvor de tre Femtedele af Gæsterne var Englændere, at spise Frokost med en Q. C. paa 20,000 om Aaret. Selv var han nu engang Sagfører for en Peer, var det end en af de mindre straalende.

Ved Frokosten blev han præsenteret for Amtsdommeren, Hr. Sterner, der behandlede ham med en udsøgt Høflighed, som generede ham noget.

De talte meget lidt om Sagen Feversham. Amtsdommeren ventede ikke at blive beordret til fortsat Undersøgelse og udtalte, at dette var ham meget behageligt.

Mr. Wells besluttede at holde Øje med de to Storborgere.

VII.

Forhørene skred frem, og Saarbrückens Sag stod meget slet. Sterner lagde for hvert Forhør, der gik, hans Skyld klarere for Dagen; Rosenthal paa sin Side arbejdede paa at faa Sagen paa andre Hænder og søgte at bevæge Landsrettens Præsident til at lade en ny Dommer, Dr. Braun, remplacere Sterner.

Han benyttede Sterners Forhold til Anklagedes Hustru. Men da han ikke vidste noget rigtigt herom, arbejdede han stærkt paa at erfare noget virkeligt. Han havde med Advokatens Evne til at se Sagen fra sit eget Standpunkt kæmpet sig frem til ubetinget Tro paa Saarbrücken. Mod Sterner var han meget fjendtligt stemt.

Der var en Omstændighed, som gjorde Sagen yderst interessant. Saarbrücken havde for ham tilstaaet, at han stod i Forhold til en ung, italiensk Dame, Madame Giulia Delphini, gift med en meget skinsyg, milanesisk Bankier, Kurgæst i Homburg. Det var en dyb Hemmelighed, da denne Dames Rygte var fuldstændig pletfrit. Men Rosenthal tvivlede ikke paa Saarbrückens Udsagn, der bilagdes med visse intime Detailler. Med denne Dame havde Saarbrücken efter sin egen Opgi-

velse til sin Defensor tilbragt en Hyrdetime netop paa det Tidspunkt, da Mordet blev begaaet; men selv om det skulde koste ham hans Hoved, sagde han, vilde han ikke røbe Damen. Hendes Mand vilde dræbe hende, om han erfarede hendes Utroskab.

Hele denne Forklaring bidrog i høj Grad til at hæve Saarbrücken i Advokatens Øjne. Rosenthal var selv en galant Mand; lidt naiv paa dette Spørgsmaal, naar det gjaldt virkelige Damer. Han havde efter Loven Ret til at bevare sin Klient's Hemmelighed, og han var fuldt bestemt paa at bevare denne.

Sterner fik ikke Nys derom. Advokaten gemte dette Moment til en Lejlighed, hvor det vilde virke. Det forhøjede hans Tillid til Saarbrückens Forklaring, at en Ukendt underhaanden lod spørge til ham. Damen havde kort efter Mordet med sin Mand forladt Homburg.

Et andet Spørgsmaal, der interesserede ham, var den Myrdedes Forhold til Saarbrückens Hustru, og her erfarede han af den Anklagede, at hans Hustru havde ønsket Skilsmisse, og at det havde været hendes Hensigt at gifte sig med den myrdede Lord. Han erfarede ogsaa, at Sterner havde været hendes Raadgiver paa dette Punkt; hvorfra Fruen kendte Sterner, vidste Saarbrücken ikke; personlig havde han intet haft at gøre med Dommeren. Men hans Svigermoder og Svoger, som han ikke havde omgaaedes, opholdt sig jo i Falkenstein, hvor Dommerens Søster var gift med en Læge. At hans Kone dør traf Sterner, vidste han.

Som Forholdet imellem ham og hans Kone havde udviklet sig, interesserede alt dette ham ikke, havde han sagt.

Her var noget at bygge paa. Rosenthal aftalte nu med Mr. Wells, at denne i England skulde samle alt det Materiale, han kunde, til Oplysning om Fru Saarbrückens Forhold til Lorden, og samtidig fik han Schaltz, som var udtraadt af Sagen efter Sterners Ønske, til at begive sig til Hamborg for at samle Oplysninger om samme Forhold.

Schaltz var villig hertil, han var dybt fornærmet paa Sterner, fordi denne, der havde opdaget, at han holdt med Mr. Wells, kort og skarpt havde meddelt ham, at han ikke trængte til hans Bistand. Saaledes stod Sagerne 14 Dage efter, at man havde fundet den Myrdes Lig.

VIII.

Mod Syd, badet i Sol, ligger Kuranstalten Falkenstein paa Taunusbjergenes Side, et stort, velindrettet Sanatorium for Tuberkulose. Side ved Side i de rummelige Liggehaller ligger de Syge med deres Termometre stille haabende hen, kun beskæftigede med at maale Feberen og spore den Bedring, der loves dem, men som kommer saa uendelig langsomt.

Naar en Fremmel tilfældig gæster dette Sted og gaar rank og brunet mellem Rækkerne, saa vendes de store, fugtige Øjne imod ham som med Uvilje. Han føler det selv som en Indtrængen; hans Sundhed er en Fornærmelse mod dette Sted, hvor Lidelsen hersker. Han gaar uvilkaarlig sagte, taler dæmpet, beskedent, som var han paa forbudt Territorium.

Og medens Solen straalere over de skovklædte Høje, over Dalen med Vejenes og Bækkenes Baand, fornemmer han ligesom dybt klagende Sygdommens Suk fra de tavse Liggehaller, hvor nænsomme, bekymrede Mødre sidder som Sygevogtere ved en lænkebunden Ungdoms Leje.

Fru Saarbrückens Moder sad her i en Liggehal, der

spøgende kaldtes „Abeburet“ efter en der anbragt udstoppet Abe. Hendes Søn John laa udstrakt i en Kurvestol; det gik langsomt fremad. Men Doktoren, Stedets Forsyn, gav endnu lidt Haab.

Fru Lissy havde taget Ophold hos Moderen paa et lille Hotel lige overfor Kuranstalten. Hun tilbragte det meste af Dagen hos Broderen. Her bekymrede ingen sig om hendes Mands Skæbne, her tænkte enhver kun paa sin egen Ulykke. Her havde hun *Fred*.

Sterners Søster, gift med Reservelægen, Dr. Immermann, var venlig imod hende. Mellem de to Søskende herskede der ingen hel Fortrolighed, og Immermann kunde personlig ikke lide Svogeren. Han havde Idiosynkrasi mod Jurister, sagde han. Blot Navnet kunde jage ham langt bort.

Men hans Kone, der med Kvindens Takt havde gættet sin Broders Sindstilstand, gjorde, hvad hun formaade, for at være venlig mod Lissy.

Der var ingen Tvivl om, at Fritz elskede Fru Saarbrücken. Hans Søster vidste, at der havde været noget imellem dem; hun havde forsøgt at tale med Fru Grosz om det, men den gamle Kone var saa opfyldt af sin Søns Sygdom, at hun ikke ænsede noget andet. Hun vilde heller intet fortælle.

Sterner havde nu sluttet de foreløbige Forhør; han var tilfreds. Det eneste, der foruroligede ham, var hans Løfte til Lissy. Han vidste, at hun ønskede, han skulde træde tilbage. Det var Medlidenhed, maaske

ogsaa en vis sky Følelse af det forfærdelige i den Skæbne, der truede den Mand, som i tre Aar havde været hendes Husbond. Sterner var nu mere end før overbevist om Saarbrückens Skyld — saaledes lod det da paa ham. Men han maatte tale med hende.

Han kørte en Aften over til Falkenstein i et Avtomobil. Solen stod endnu højt paa Himmelen, og han og Lissy fulgtes ad op over Bjergryggen til Bakken i Skoven, hvorfra man ser ned over Borgen Königsteins Ruiner langt over mod Rheingau.

De havde taget Plads paa en Bænk under en stor Kastanie. Lissy var meget bevæget.

„Er du ogsaa helt sikker paa, at han er skyldig?“ spurgte hun.

„Det er jeg,“ svarede han langsomt og sikkert. „Indicierne lader jeg staa hen. Alt kan i Virkeligheden med nogen god Vilje bruges mod en Mand, man anklager, men det, som bekræfter min Mistanke, er rent indre Kendsgerninger, som kun du og jeg helt kan bedømme.“

„Du mener?“ spurgte hun og saa forskende paa ham.

„Det er nu et kvært Aar siden, du forlangte, at han skulde give dig din Frihed. Du véd, han var villig dertil, og at det hele kun beroede paa Formaliteter. Saa kom Kapsejladsen i Cowes og hans lange Samvær med Feversham. Da han kom hjem fra England, var han aldeles utilgængelig for al Tale om Skilsmisse. Under

et Drikkegilde har Lorden fortalt ham om Testamentet.“

„Véd du det?“

„Ja, Mr. Hearne har fortalt mig det; Lorden fortrød det og vilde af den Grund have Testamentet ændret — du véd jo nu, at han aldrig har tænkt paa, at du skulde arve alt. Det hele var en Spøg. Hearne fraraadede ham at ændre det en Gang bestemte. Jeg tror, det var af Godhed for din Moder og mig, hvor besynderligt det end lyder. Den Gang har Saarbrücken begyndt at tænke paa den Plan, han nu har udført. Derangeret og ødelagt var han jo. Saarbrücken er fejj. Du véd selv, at han er, hvad man kalder en skikkelig Mand, udsvævende og forfalden, men tilsyneladende hjertelig; en god Selskabsbroder, taabelig, saa længe det gaar fremad, men naar han berøves Midlerne til det dorske Velvære, der er ham en Livsbetingelse, ganske blottet for ethvert moralsk Hensyn. Han er en stor, lad Kvindeven af den Type, der befolker de berygtede Kvarterer i de store Byer.“

Lissy rødmede: „Du hader ham, fordi —“

„Nej,“ afbrød Sterner heftigt, „jeg hader ham ikke. Jeg var dybt bedrøvet, fordi du manglede Tillid til mig. Din Kærlighed burde have været saa stærk, at du kunde have ventet.“

„Fritz,“ sagde hun heftigt. „Lad os ikke tale om det.“

„Som du vil — jeg hadede ham ikke, jeg ynkedes

over dig, og da jeg saá ham paa nært Hold, forstod jeg ikke, at en fin, yndefuld Skabning som du kunde leve sammen med denne Bandit.“

Lissy gøs.

„Netop Bandit. Aa, hvor jeg kender disse Rigmændssønner, der, forkælede fra Barndommen af, for-dærvede af løse Fruentimmer fra deres fjortende Aar, driver rundt som Sportsmænd til Søs eller Lands, med en Flok Kamerater om sig, der taaler deres Brutalitet og øder deres Penge. Godmodige, store Hjertemennesker, uden andet Maal end at drikke og slaa Tiden ihjel. Saa driver de ind i Forretningslivet, gifter sig, gør deres Koner ulykkelige, bliver skilte, sætter deres Formue til, bliver Svindlere, Soutenører og i dette Tilfælde Mordere. Disse store, ejegode Hjertemennesker, der ikke er et Skud Krudt værd. Tyskland vrimler af dem. Det er en Art af hel germansk Oprindelse. Og saadan en Mand er *din* Mand. Lad os slaa ham ned, Lissy. Jeg *kan* gøre det, og jeg *vil* gøre det.“

Hun stirrede mod Jorden i dyb Skam. Saa hviskede hun: „Nej — ikke det.“ Hun gøs.

„Falsk Medlidenhed; hvor mange Mennesker skal denne Karl endnu ødelægge, før denne blødsødne Verden vil slaa til? Herre Gud, der gaar saa meget ædelt og godt til Grunde, uden at nogen rækker en hjælpende Haand ud. Saadan en Skadesvamp derimod vil alle — *alle* dække over. Dum Skaansel — hug dem af ved Roden, de bulner af Gift!“

„Du er jo dog ikke sikker i din Sag, Fritz,“ sagde hun varsomt.

„Jo, du, det er jeg. Han nægter sit Samtykke — og efter mit Raad beder du Feversham om — for jeres Barndomsminders Skyld — at tale din Sag hos ham. Denne i hvert Fald ridderlige Døgenigt gør ogsaa sit bedste, og din Mand faar nu den Idé at sælge dig til sin Ven. Aa, havde jeg blot fortalt dig dette om Testamentet den Gang.“

„Hvorfor fortalte du det ikke?“ spurgte hun heftigt.

Han rystede paa Hovedet. „Lille Lissy, du stolede jo ikke paa mig. Den Gang troede du, at jeg var en Slyngel. — Hvis jeg nu kom og fortalte dig dette, vilde du saa ikke tro, at jeg for de Penges Skyld! —“

Hun lagde sin Haand paa hans Mund.

Han drog hende til sig og kyssede hendes Pande. „Lissy, Lissy, Fattigdom er en Forbandelse.“

Saa strøg han det af sig, rejste sig og saá ud over Dalen, over Königsteins Ruin og de skovklædte Bakker, hvor Solen sank gyldenrød over Storhertugens Slot.

„Han besluttede sig til at sælge dig til Lorden, indtil han opdagede, at den Kur, Lorden gjorde til dig, ikke var ærlig ment, at den tomhovedede Englænder var Madame Giulias Galan. Madame Giulia, som det store Hjertemenneske selv gjorde sig til for. Og efter denne Opdagelse besluttede han sig til at handle. Jeg spørger dig, Lissy: Hvad tror du selv?“

Lissy så forskræmt op. „Men tænk dig, myrde sin Ven!“

„Ven — sit Offer. Lorden var bleven træt; Dagen før han døde, havde han nægtet at laane Saarbrücken en betydelig Sum.“

„Hvor véd du det fra?“

„Fra Feversham selv.“

„Jeg troede aldrig, du havde talt med ham.“

„En eneste Gang.“

„Hvornaar?“

Sterner smilede: „Det maa du kunne regne ud, lille Lissy. Naa, men nok derom. Jeg har lovet at hjælpe dig. Det var dumt. Du vilde, at jeg skulde hjælpe ham. Jeg sværger dig, det koster kun et Ord, og jeg klemmer til. Mærk dig det vel, uden *mig* faar de ham ikke.“

„Hvad er hans Straf, hvis han kendes skyldig?“

„Døden formodentlig,“ svarede Sterner kort.

„Men saa er det jo, som om vi skilte os af med ham, fordi han staar os i Vejen.“

Sterner tog hendes Haand. „Du véd, Lissy, hvor ringe jeg selv agter den menneskelige Retfærdighed. *Ham* ynker jeg ikke.“

Lissy kastede sig ind til ham. „Nej — Nej — Nej.“

Sterner strøg hendes Haar blidt fra Panden: „Som du vil, Lissy, men saa bliver Vejen lang.“

„Det faar være — det faar være,“ hviskede hun, „jeg har jo dig.“

„Du vil altsaa, at jeg trækker mig tilbage, og Sagen

overgives til Dr. Braun, som Rosenthal har foreslaaet?"

„Ja," hviskede hun.

„Godt," sagde han dæmpet, „du skal faa din Vilje, men jeg siger dig, stiller din Mand sig igen i min Vej, saa slaar jeg ham ned. Jeg gemmer Sværdet i Balgen, men jeg drager det igen den Dag, han staar mig imod. Og saa, Lissy, nytter det ikke, du beder for ham."

Hun svarede ikke, men kyssede ham længe og ømt.

Solen sank bag Rheingau, og de to gik hjem til Falkenstein, hvor Lissys Moder ventede dem. Hun var dybt bedrøvet for sin syge Søn; Feberen tog til. Hun mærkede knap, hvor hendes Datter var bevæget.

Det var, som om den gamle Kone kun kunde rumme en eneste Tanke.

Sterner kørte hjem i sin Avtomobil ned forbi Slottet over Oberunzell til Homburg. Han gennemgik endnu en Gang Sagen og sendte derefter Akterne til Statsadvokaten med en Anmodning om, eftersom man havde ønsket, at han skulde være Værge for den Anklagedes Enke under Sagen, at maatte træde tilbage fra Undersøgelsen.

Hans Begæring vakte ingen Undren i Retskrese; Rosenthal gned sine Hænder, og Schaltz blev endnu mere usikker end tilforn.

IX.

Sterner meddelte Mr. Hearne sin Beslutning om at træde ud af Sagen. Den gamle, kloge Advokat rystede paa Hovedet. Han var i Grunden imponeret af Sterner og havde gerne set Sagen i hans Haand. Men naar han ikke vilde det —

De sad en Aften sammen i Sterners Bolig. Mr. Hearne skulde rejse og var kommen for at sige Farvel.

Sterner udviklede sine Grunde. Han laa mageligt henslængt i en blød Stol og røg en meget stærk Cigar. Q. C.'en røg ogsaa, betænksomt og yderst langsomt.

„Jeg opgiver denne Sag,“ sagde Sterner, „fordi den ikke er ren. For mig er min Virksomhed Videnskab. Jeg anser det for yderst tvivlsomt, om Samfundet har Ret til at gribe straffende ind. I gamle Dage fandt man dette selvfølgelig. Den Gang ansaa man ogsaa Krig for en ædel Daad, egentlig for Mandens bedste Idræt. Nu er alle fornuftige Mennesker enige om, at Krig er barbarisk, egentlig forbryderisk, noget, der kun nødvendigt og garderet af en Hærskare af Undskyldninger tør finde Sted som ultimo ratio. Hvem véd, hvornaar vi naar saa vidt, at vi ser paa Straffen med samme

Blik. Da den enkelte Ener i Samfundet ikke har Ret til at tilføje Medmennesker Lidelser, kan det være svært at begrunde, om Summen af Enerne, Samfundet, har denne Ret?

Mr. Hearne brummede: „Men d'Hrr. Forbrydere, skal de da ustraffet have Lov at true Samfundet?“

Sterner smilede: „Hvad er Forbrydelse? I gamle Dage var det at spise Svinekød og nægte Christi Lege-
mes Tilstedeværelse i Brødet eller blot Pavens Magt til at binde og løse. I England blev i Henrik den Otten-
des Tid Folk parterede, halshuggede og stejlede for at vide, at en Kvinde, som Hs. Majestæt Rolf Blaaskæg havde kastet sine Øjne paa, ikke var Mø, og skjule dette. Vi reducerer Forbrydelsernes Antal. Maaske vi naar Bunden en Gang. At Straf er et meget uhensigts-
mæssigt Middel til at afvende Forbrydelser, turde alle-
rede af den Grund være indlysende, at ingen Forbry-
der regner med Opdagelse og Straf. Mod Ejendoms-
forbrydelser er sociale Reformer det bedste Middel,
mod Sædelighedsforbrydelser Galehuset og mod Mord
Kultur og Oplysning.“

Mr. Hearne lagde Hovedet paa Siden: „Kultur —
tænk paa Saarbrücken!“

„Et ukultiveret Dyr kalder jeg ham,“ sagde Sterner kort.

„Men alligevel,“ fortsatte den anden, „det hænder dog, at højt-kultiverede Mænd bliver Mordere!“

„Sjældent,“ sagde Sterner, „og naar det hænder,

er jeg ikke helt sikker paa, at de ikke handler med en vis Ret. Alle Goder kan angribes retmæssigt, Livets Gode ogsaa. Naa, men det var ikke derom, vi talte. Min Virksomhed er en Videnskab. Jeg tror ikke paa Straffens moralske Berettigelse, men jeg anerkender Forbrydelsens Eftersporelse som et virksomt Mid-
del til at skaffe Samfundet Fred, netop derved, at de saakaldte onde Handlinger klarlægges og Muligheder skaffes til Veje til en Fjernelse af deres Aarsager.“

„Hm —“ Mr. Hearne brummede — „og denne Sag?“

„Denne Sag,“ sagde Sterner, „er ikke helt ren. Jeg har en personlig Interesse i den, som De kender, og den gør mig uskikket til at tage Sagen paa min Må-
nér. Nu træder jeg ud af den. Jeg kan sige Dem, at jeg tror, Saarbrücken slipper; derfor bør vi vente med Afgørelsen af Arvesagen, til vi ser, hvorledes det stiller sig.“

„Er det klogt?“ spurgte Mr. Hearne.

„Det er meget dumt,“ svarede Sterner, „men naar der er Kvinder indblandede i en Sag, er der altid nogen Udsigt til, at Dumheden belønnes.“

Mr. Hearne søgte at trænge ind paa Sterner for at erfare nærmere om Spørgsmaalet Kvinder, men Sterner afviste ethvert Forsøg, og da Q. C.'en var meget diskret, lod han Emnet falde.

Dagen efter rejste han hjem til London, idet han lovede at varetage Fru Lissys Sager paa det bedste.

Han medtog i en Urne Lord Fevershams Aske og lod den ved sin Hjemkomst bisætte med megen Pomp i Kapellet paa Rigsby Abbey.

Imidlertid fortsattes Sagen under Dr. Braun, og medens Rosenthal ivrigt drev sine Undersøgelser ved Mr. Wells og Schaltz, der i Fritz Sterners forhenværende Husholderske, Madam Schultz i Hamborg, havde fundet en virkelig stærkt rislende Nyhedskilde, fortsattes Forhørene med lidet nyt paa Stedet. Hen paa Efteraaret modnedes Processen til Forhandling for Edsvorneretten i Frankfurt, og Sagen indtraadte nu i sit andet, om muligt endnu mere opsigtsvækkende Stadium.

ANDEN DEL
ADVOKATEN

I.

Den 6. Oktober aabnedes Forhandlingerne for Edsvorneretten. Statsanklageren, Dr. jur. Hagemeister, indledede, efter at Edsvorneretten paa behørig Vis var konstitueret, edfæstet og bragt til Sæde og Vidnerne førte, Proceduren med en lang, vægtig Tale, hvori han fremførte alt, hvad der under Undersøgelsen var kommet frem imod den arresterede Købmand Helmuth Saarbrücken. Aktionens Bevisførelse strakte sig over tre Retsmøder, talrige Vidner blev afhørte, og Stemningen i Retssalen var afgjort imod den Anklagede. Den tyngedes af Indiciernes Vægt, og selv om Sympatien havde været for ham, velkendt og afholdt som han havde været, gjorde Fællesfølelsen af Had imod Morderhaanden sit skjulte Værk i Forsamlingen og fjernede alle fra ham.

Han sad paa Anklagebænken; det var øjensynligt, at han havde overladt alt til sin Defensor og med rolig Fatning bar sin Skæbne. Hans Hustru var til Stede blandt de indstævnedes Vidner — dog kunde hun ikke føres imod ham — og Amtsdommer Fritz Sterner

overværede Forhandlingen som den, der havde ledet de første afgørende Forhør, hvor det egentlige Materiale var bragt frem, thi ud over dette var man jo ingen Sinde kommen; Dr. Braun havde næsten slavisk fulgt sin berømte Kollegas Spor og kun uddybet Bevismaterialet uden at skaffe nævneværdigt nyt frem.

Den fjerde Dag afsluttedes Bevisførelsen med en Række for Tilhørerne uforstaaelige Data fra Fru Saarbrückens Liv, og en Time efter at Retsmødet var begyndt, efter Aktors ret korte Foredrag, fik Forsvaret Ordet. Salen var fyldt til Trængsel. Medens Aktor, Dr. Hagemeister, var kendt som en dygtig, men tør Jurist, bar hans Kollega i Forsvaret med Rette Ry for at være Frankfurts mest veltalende Advokat. Spørgsmaalet, der var stillet de Edsvorne, var: Er den Anklagede skyldig? — og som Bispørgsmaal: Foreligger der i hans ægteskabelige Forhold nogen formildende Omstændighed?

Der var dødsstille i den store Sal, hvor man Hoved ved Hoved stod sammenstuvet: lyslokkede Damer og mørke, alvorlige og karakteristiske Typer af Bankstadens Patriciere samt den berømte Advokats Stammefrænder, hvis fulde, udelte Tillid han nød.

Anklagedes Defensor, Overretssagfører Isidor Rosenthal, traadte som sagt i Skranken for Forsvaret. Rosenthal gnistrede som en sort Kat i Halvlys, hans Talar laa folderig om ham, hans Linned var straalende

hvidt, hans sorte Haar skilt sirligt paa Siden, og hans Stenkulsøjne brændte bag Guldbrillerne. Han vuggede let i Hofterne, og naar han smilede, lyste de blændende Tænder under det kulsorte Overskæg. Han var en ualmindelig smuk Mand, hvis østerlandske Ansigt bar et Præg af Fornemhed, som man finder hos de arabiske Shejker. Der var ikke en Kvadrattomme Energi i denne Mand, der laa ubenyttet hen.

Han bøjede sig under de brugelige Former mod Retten og talte. Hans Stemme var gennemskolet, dyb og klangfuld, hans Sætninger formedes som i blødt, vegt Ler, men efter Formen hærdede som Staal.

Efter den formelle Indledning fortsatte han:

„I Aaret 1868 kom der i Tjeneste hos den ansete Retslærde, Professor Sterner ved Universitetet i Kiel en ung Kvinde ved Navn Elise Hansen, Datter af en danskfødt Lods. Den unge Pige havde faaet en god Opdragelse, og det overdroges hende at lede Husets førstefødte Søn Fritz Sterners første Skridt paa den Videnskabernes Bane, som han siden med Held har fulgt til sin Slægts og sit Lands Ære.“

Ingen anede, hvor Advokaten vilde hen. Var dette Indledningen til de „formildende Omstændigheder“? Fritz Sterner saa forbavset paa ham med et underligt, usikkert Smil.

Advokaten fortsatte:

„I Aaret 1871 blev den unge Pige forlovet med en engelsk Sømand, der forlod sin Elskede for at føre

Skib over de svigefulde Vöver, der skulde blive hans Grav. Aaret gik til Ende, og Elise Hansen fødte en Datter. Edsvorne! Det synes, som om jeg bevæger mig langt borte fra det, der danner Grundvolden for denne Sag, men det er ikke saaledes. Det Barn, som fødtes i Kiel i Aaret 1872 af den unge Kvinde, hvem Skæbnen havde berøvet sin Støtte og gjort til sørgende, ugift Enke, var Elisabeth Saarbrücken, gift med den Mand, imod hvem min højlærde Kollega har fremsat saa tung en Anklage, over hvem han har æsket saa forfærdelig en Dom. De vil forstaa, Edsvorne, at jeg ikke uden Grund har fulgt denne Dames Skæbne saa langt tilbage, og jeg beder Dem lægge Mærke til, at de Skrig, hvormed hun første Gang hilste Jordens Sol, lød i Professor Sterners lune, fredelige Villa ved Havnefjorden deroppe mod Nord i det den Gang ny-erhvervede tyske Land. Sterner var en mildt dømmende Mand, og han blev den unge Kvinde en bevaagen Husbond.

Husets Frue døde, og den unge Kvinde forblev et Par Aar i den lærde Mands Hus, hvor hendes lille Pige traadte sine første Skridt, usikkert famlende hen over Gulvet, støttet til den den Gang 10-aarige Fritz Sterners Haand. Professoren giftede sig igen, og Huset fik en ny Herskerinde.

Saa flyttede Elise Hansen med Barnet til dets Faders Slægt paa Rigsby Abbey ved Rochester i Provinsen Kent. Barnets Bedstefader var Hushovmester

hos Lord Hugh Laking, 6. Baron af Feversham, Fader til den unge Mand, hvis sørgelige Død er den alvorsfulde Anledning, der kalder Dem sammen her, mine Herrer Edsvorne; De vil forstaa, hvorfor jeg fører Dem til det fremmede Land, til det stolte, engelske Herresæde.

Dér voksede Barnet op, og dets Moder ægtede en betroet Sekretær i Hans Herligheds Godsforvaltning, han bar samme Navn som Barnets Fader og var en Fætter til denne. Den lille, gullokkede Pige fik en højbaaren Legekammerat i den unge Lord Cecil, der, født i 1873, kun var et Aar yngre end sin Legesøster. I Aaret 1876 blev Lorden Enkemand, og den dygtige, tyske Dame kom til at indtage en lige saa betroet Stilling i Lordens Hus, som hun havde indtaget i den tyske Retslærdes. Hun fik i Aaret 1881 en Søn, der endnu lever. Aarene gik. Børnene voksede til. Den unge Lord blev sendt i Skole i Eton, men Ferierne tilbragte han i sit Hjem i muntre Lege med sin Plejesøster, der voksede Aar for Aar som en smuk Bøg under Solens lysende Skær.

Fritz Sterner blev Student og gennemgik med Hæder sine Grader; den værdige Retslærde lagde sit graahærdede Hoved til den evige Hvile, og Staden og Universitetet satte ham et Minde i Marmor.

Et stoltere Minde syntes dog at skulle sættes ham af hans Søn, der sejt og dygtigt kæmpede sig frem til at blive den første blandt sine Lige.

Vi har nu naaet Aaret 1888. Lord Feversham døde i dette Aar; et Ulykkestilfælde under en Kapsejlds berøvede Hans Herlighed Livet. Sønnen var den Gang 15 Aar og endnu kun Skoledreng. I Sagens Akter beror det Brev, som den unge Lord skrev til sin Barnoms Legesøster ved denne Lejlighed, og som er forelagt Dem, mine Herrer Edsvorne, under Dokumentationen. Det samme Ulykkestilfælde, der berøvede Lorden Livet, gjorde Elisabeths Moder til Enke. Og ny Forhold paa det engelske Herresæde bragte hende til den Beslutning at vende tilbage til sit Fædreland, hvor hun med sine sammensparede Skillinger slog Bo i Altona og aabnede et Pensionat for unge Herrer, der af deres Studier og Livsvirksomhed var tvungne til at opholde sig borte fra Hjemmet. Blandt de første Kostgængere, der opslog deres Bo i det venlige, lille Hus ved Elben, var den retslærde Professor Sterners Søn, den unge Referendar, Dr. juris Fritz Sterner, og atter førte Livets underlige Omskiftelser to Mennesker sammen, der havde levet under samme Tag i Barnomsuskyld.“

Der herskede aandeløs Stilhed i Salen, Alles Øjne søgte mod Amtsdommeren, der sad rolig tilbagelænet, tilsyneladende uden at ænse, at Sagen angik ham. Fru Lissy bøjede sit Hoved under det tætte Slør og fæstede sine Øjne mod Gulvet.

Advokaten fortsatte; hans Stemme klang mildt som Sultaninden Seherzerades, da hun fortalte sin Herre

og Mester Eventyr paa Eventyr i de svale, østerlandske Nætter.

„Jeg taler her for en Mands Velfærd; det er min Opgave at vælte Anklagens forfærdelige Byrde fra uskyldige Skuldre, for mig er kun den ene Ulykkelige til, som staar her for Dem, haardt prøvet, tynget af Mistanken, mattet og pint af langvarigt Fængsel. Det er mit Hverv at lette denne Byrde fra hans Skuldre, jeg kan ikke lade mig holde tilbage af Hensynet til andre. Jeg føler helt vel, at det, jeg nu vil sige, vil slaa Saar, vil rive en Flænge i et Forhæng, der skjuler Menneskers allerhelligste, men det faar saa være. Samfundet kræver, at Menneskenes Liv og Menneskenes Løndom maa tjene til Sikkerhedens Bevarelse, som er Samfundets Hovedhjørnesten. Jeg holder mig strengt indenfor min afstukne Vej, men ad denne gaar jeg frem uden at se til højre eller venstre.

De to Mennesker var unge, deres Hjerter slog varmt, og de fælles Barndomsminder hvælvende et Løvvæld over dem begge; hvorledes kunde der være anderledes; det er den gamle Saga, som er Livets, som det rinder, Floden lig, rislende mellem grønne Banker.

Den Mand, der rejste Anklagen mod Helmuth Saarbrücken, den Mand, der samlede de fældende Kendsgerninger, hvorpaa min ærede Kollega har bygget sin rædselsfulde Anklage, den Mand, der, lænet til

Retfærds Skranke, udtalte Statens: Bliv og staa til Regnskab over denne Anklagede, var den samme, der i den skyggefulde Have ved Elben tog den Kvinde i sine Arme, hvis Skæbnes underfulde Hændelser blev Hovedaarsagen til det, der samler os — Anklageren og Forsvareren, med de alvorlige, sindige Mænd, der skal tale, dømme og afgøre.

I fire lykkelige Aar var Fritz Sterner og Elisabeth Grosz trolovede, bestemte til at blive Mand og Hustru.

I Foraaret 1893 foretog Fritz Sterner en Rejse til Syden og opholdt sig i Norditalien og paa Korsika. Fra dette Ophold har vor tyske, kriminalistiske Literatur modtaget et af sine smukkeste og værdifuldeste Arbejder, og Fritz Sterners Studier over norditaliensk Kriminalogi, hans mesterlige Gendrivelse af Lombrosos Teorier vil altid staa som et lysende Minde om hans klare Tænkeevne og hans pragtfulde, germanske Skarpsind. Fra Korsika sendte han sin Brud et Minde, en sleben Dolk med Indskriften „Vendetta“, dette skæbnesvangre Vaaben, der nu ligger paa Deres Bord, mine Herrer Edsvorne, det Vaaben, hvormed den blodige Daad i Homburgs Kurpark efter min højtærede Kollegas Formening skal være begaaet. Kunde dette stumme Vaaben tale, ingen vilde ønske dette inderligere end jeg, men det er stumt, haardt og koldt. Gaven var ledsaget med en lille Skrivelse, som Omstændighederne har givet mig i Hænde; jeg skal oplæse den for Dem, mine Herrer:

„Min Egen!

Jeg sender dig en lille, skarpsleben Dolk, Bæreren af Blodhævnen mellem disse Bjerges varmbloodige Sønner; du kender den og dem fra Merimées *Colomba*, som vi læste sammen, da du endelig vilde lære „rigtig“ Fransk. Med denne Dolk kan du opskære de sentimentale Noveller, du ynder, og du kan afvægne den fra al Blodtørst; Blod har disse Noveller i hvert Fald ikke. Jeg selv har købt en Søsterdolk, der ligner din, som den ene Draabe Vand den anden. Den bruger jeg til at skære Retsvidenskaben op med og dolke min „Antagonist“ Lombroso. Saaledes svinger Du og jeg Vendetta - Dolken, og vi gør os begge Bøgernes Verden underdanig. Blod er Sværte.

Jeg skærper paa anden Vis min Klinge, søde du, men skal det gælde, er Dolken et Vaaben, der ikke er at foragte. Den rammer kort og fast, og Italien er Bagholdets Land; vi Tyskere slaas hellere paa Knip-ler. Naa, det forstaar du ikke; jeg er træt og ærgerlig, fordi Staten vil kalde mig hjem; jeg er kun halvt færdig. Du faar ikke mere idag end dette og Dolken.

Din egen Fritz.“

Denne Dolk er altsaa Mordvaabnet, mine Herrer, den Dolk, som Dr. Fritz Sterner for seks Aar siden sendte sin Brud fra Korsika, den Dolk, hvis Søster-vaaben ligger blankt og skinnende paa Amtsdommer Fritz Sterners Bord.

Den unge Videnskabsmand vendte hjem fra Syden ved Vintertid, blev forflyttet til Berlin, og i Foraaret 1894 brød han sin Forbindelse med Elisabeth Grosz. Jeg har sagt, min Vej gaar lige frem, jeg vil ikke krænke og saare, jeg vil kun Sandhed og fuld Sandhed for den, hvis Sag er min. Jeg har et Brev i min Haand, som er forelagt Dem, mine Herrer; det angiver Grunden til Bruddet mellem de elskende. Jeg tør sige den her, selv om jeg véd, den vil skurre ilde i enkeltes Øren. Dr. Sterner forskød sin Brud, fordi hun var fattig, og fordi hans Ærgerrighed i jordisk Rigdom lod ham se Midlet til at naa frem, han forskød hende for at forlove sig med Datteren af en rig Bankier, Ephraim Rosenthal, en kødelig Fætter til min Fader.“

Advokaten tav. — Sterner havde allerede forlængst rejst sig og var i dyb og hæftig Samtale med Anklageren. Rettens Præsident gjorde et Tegn til Defensor, der holdt en kort Pavse. Sterner og Præsidenten talte ivrigt sammen, og en lydelig Mumlen lød i den forsamlede Mængde. Det syntes, som om Amtsdommeren var meget ophidset. Præsidenten var rolig og vekslede et Par Ord med sine to Kolleger af Retten, der sammen med ham dannede det juridiske Element i Edsvorneretten. Efter en kort Raadslagning gav Præsidenten Defensor Tegn til at fortsætte, og alles Blikke fulgte Amtsdommer Sterner, da han med sammenbidte Tænder, ligbleg og øjensynlig stærkt ophidset

banede sig Vej gennem Mængden og forlod Rets-salen.

Fru Elisabeth Saarbrücken sad foroverbøjet, med Hovedet støttet paa sin fine, ringbesatte Haand. Sløret dækkede hendes Ansigt, og hendes Skikkelse var fuldstændig ubevægelig.

Advokat Isidor Rosenthal fortsatte:

„Mine Herrer, jeg beder Dem tilgive denne lange Indledning; de vil senere se, at hvert Ord i den er af Betydning. Jeg kommer nu til Skildringen af Hovedpersonen i dette Drama, den Mand, hvis Forsvar det er mig en kær Pligt, en Ære og en Stolthed at føre.“

Advokaten begyndte nu i malende Ord at udkaste et Billede af Helmuth Saarbrücken; han fulgte ham fra Vuggen gennem Livet, fremhævede Træk paa Træk af hans Ungdom og Manddom, dvælede ved hans Farter til Søs, fortalte, hvorledes han to Gange med Fare for sit eget Liv havde reddet Mennesker fra at omkomme i Bølgerne, skildrede ham som en Helt, en værdig Søn af den germanske Stamme, hvis Tog gennem Verden er ensbetydende med Kulturens og Menneskerettighedernes Sejr.

Rosenthal kendte sine Tilhørere. Saarbrückens Natur var den lyse, vikingestærke, som Tyskerne tilbeder og ærer, hans Skikkelse var Ridderens, der lever i Rheingaus Sange og Sagn, Helten i Eventyr, hvor Druen gløder og Rhinens Loreley slaar Harpen mel-

lem stejle Klipper. Hans dybe, klangfulde Røst tegnede et straalende Billede, omgærdet af Rheingaus Vinløvkrans, et Billede, der fik de letbevægelige Rhinlænderes Hjerter til at banke og deres Kinder til at gløde, medens der tændtes Lys i deres Øjne.

„Denne Mand traf i Efteraaret 1894 i Altona Fritz Sterners fraskilte Brud, han fattede Kærlighed til hende og tilbød hende sin Haand. Hun svarede ham ærligt, at hendes Hjerte var saaret til Døden, hun kunde ikke skænke ham Kærlighed, og han bad hende dog trods dette at blive hans. Hun tog imod hans Haand og blev hans Hustru. Han førte hende bort fra Hjemmet med de tunge Minder og søgte at skabe hende et nyt, lykkeligt Hjem i den straalende Stad ved Main. — Det lykkedes ikke. Ægteskabelig Lykke kan kun fremblomstre af Kærlighed, og hendes Hjerte var dømt til Tavshed. Forgæves søgte han at vække det af den tunge Dvale. Ægteskabet forblev barnløst, de smaa Lykkestraaler, der glimter i Barnets Smil, kom ikke til at straale i de kolde, pragtfulde Stuer i det gamle Købmandshus ved Kajen, hvor de havde slaaet Bo. Helmuth Saarbrücken kæmpede i to Aar for at vinde sin Hustrus Kærlighed; det lykkedes ham kun at vinde hendes Tillid og Agtelse. Saa blev han træt. Jeg staar ikke her for at anklage ham, og jeg vil ikke tale om den Trøst, han søgte andet Steds, men naar min ærede Kollega kalder ham udsvævende og sanselig umættelig, saa siger jeg Nej — en Vellystning

er Helmuth Saarbrücken ikke, maaske en varmblodig Mand, hvem Livet har nægtet den store, sædelige Kærlighedsdrøm, der former Livet ved Arnen til den varige Lykke. Men tillige en ædel Mand, der under en Sag, hvor det gælder hans Liv, har befalet mig, hans Defensor, at tie med en Hemmelighed, der kunde bevise hans Alibi og Skyldfrihed, blot for at værne om en Dames Ære!“

— Det var ikke langt fra, at Auditoriet havde bragt Helten Saarbrücken et Hoch! —

Advokaten fortsatte:

„Saa skete det forrige Efteraar, at Fru Elisabeth Saarbrückens Broder, Johan Georg, blev stærkt angreben af Lungesygge og anbragt paa Dr. Dettweilers berømte Sanatorium i Falkenstein, hvor Fritz Sterners Søster er gift med vort berømte Bysbarn, Dr. Immermann. Fritz Sterner besøgte sin Søster og traf efter 5 Aars Forløb sin Ungdoms forstødte Brud som en andens Hustru. Paa dette Sted havde han selv staaet ved et Sygeleje, hvor Døden var Gæst. Hans Forlovede, Frk. Ruth Rosenthal, var efter Aars haabløst Sygeleje afgaaet ved Døden paa Falkenstein, og hans Drømme om Rigdom ved dette Giftermaal var saaledes blevne til intet.

Han traf, siger jeg, her igen sin forstødte Brud, og hun elskede ham endnu, ham, som hun aldrig havde glemt, ham, imod hvem hendes trofaste Hjerte endnu bankede i samme dybe Kærlighed. Mine Herrer Ed-

svorne, hvad jeg nu siger, bør De mærke Dem vel, men jeg beder Dem ikke tillægge det større Betydning, end jeg tillægger det selv. Det er et Faktum, intet andet. Jeg, der selv i denne Sag kæmper imod, at man tillægger Faktum mere, end der naturnødvendigt ligger deri, vil være den sidste til at søge at presse mere ind i Omstændigheder, end Sagernes Forhold selv har lagt deri.

Fritz Sterner havde efter sit eget Ønske tilbragt et halvt Aar i England for at sætte sig ind i engelsk Ret. Han gjorde Tjeneste hos den fremragende, engelske Advokat, Mr. Longland Hearne, Q. C. of Inner Temple, London, hvis Navn min ærede Kollega saa kraftigt har benyttet i Anklagen, og for hvem jeg bøjer mig ærbødigt. Hvad min ærede Kollega har fortalt om denne fremragende Englænder og om det Testamente, der gjorde Elisabeth Saarbrücken til Lord Fevershams Arving, er Sandhed Ord for Ord. Den særlige Tone, der hviler over Fremstillingen, hvorved den rettes skarpt mod min Klient, er min ærede Kolegas egen; den skal ikke lede nogen vild. Jeg lader alt dette staa, som Aktionen har stillet det frem, for saa vidt Realiteten angaar; jeg tilføjer kun, at Hr. Fritz Sterner var den, der, som Øvelse i Udfærdigelse af engelske Dokumenter, konciperede dette Testamente. Dette Faktum er velkendt, han har selv vedgaaet det; naar jeg her nævner det, er det kun, fordi det ikke findes i Akterne. Det hører hjemme dér og staar der nu.

Altsaa, da Dr. jur. Fritz Sterner mødte sin Ung-

domselskede i Falkenstein, vidste han, at hun foruden at være Saarbrückens Hustru var Lord Fevershams Arving. Han talte med hende, han talte ofte og længe med hende. Han havde ingen Grund til at meddele hende dette; hvorfor i Alverden skulde to Mennesker, der har saa mangt at tale om af det, som hører hjemme i Mindernes luftige Taageverden, tale Livets døgnbundne Tale! Havde Elisabeth Saarbrücken ikke glemt Fritz Sterner, saa havde han lige saa lidt glemt hende. Man vender altid tilbage til sin første Kærlighed, siger vore livfulde, aandrige Naboer mod Vest. og selv om man er en prøjsisk Dommer og Strafferetslærd, er man ikke unddraget denne gamle, men evigt unge Sætning.

I dette Foraar søgte og fik den unge, lovende Jurist, hvis Bane syntes at ligge straalende aaben for ham, det beskedne Embede som Amtsdommer i Homburg v. d. Höhe. Man troede, det var for at være nær det Sted, hvor hans Brud havde stridt sin sidste Strid for at hvile i sin Slægts Gravsted paa Frankfurts mosaiske Kirkegaard. Jeg tror at turde sige, at det var for at være nær den Urtegaard, hvor hans første og eneste Kærlighed spirede paany. Jeg har dokumenteret, at Amtsdommer Sterner og Fru Elisabeth Saarbrücken mødtes ofte og længe i Ly af Falkenstein, hvor hun søgte til sin Broders Sygeleje, og han nød godt af sin Søsters Gæstfrihed.

Jeg har ikke talt om den Mand, der hin Dag fandtes

myrdet under Rhododendrens tætte Bladkrone i Hom-burgs Kurpark. Det vil sige, jeg har skildret den unge Lord, der tilbragte Ferierne paa Herresædet i Kent. Jeg vender mig nu imod ham og beder Dem, mine Herrer, følge mig nogle faa Aar tilbage i Tiden“

Klokken slog sine dæmpede, faste Slag paa Rets-salens Ur, og Præsidenten afbrød Advokaten. Mødet var forbi, det udsattes, og langsomt tømtes Salen. Den næste Dag var en mosaisk Festdag, og derefter fulgte en katolsk Festdag. Udsættelsen varede saaledes to Dage; det var næsten for meget for den spændte For-ventning.

Isidor Rosenthal havde haft en stor Dag, hans Ven-ner flokkedes om ham og trykkede hans Hænder. Hans Tale havde gjort et mægtigt Indtryk, og derved, at han saa fuldstændig havde brudt den stukne Bane og med en uimodstaaelig Visheds Magt kastet et helt nyt Moment ind i Sagen, havde han spændt Forvent-ningerne voldsomt og næsten bristefærdigt.

Hvad mener han? hvad vil han? lød det. Vil han beskylde Amtsdommer Sterner for at have benyttet sin Embedsstilling til at opnaa at fjerne den Mand, der stod imellem ham og den Kvinde, han elskede? Det var noget saa uventet, brutalt, at det næsten lød som et Eventyr, saa paradoksalt, utroligt.

Isidor Rosenthal smilede og tav. Han vilde intet sige, han lod Folk vente til næste Retsdag, saa vilde de erfare, hvad hans Hensigt var, hans Hensigt, som

naturligt kun var denne ene at fjerne hver Skygge af Mistanke, der hvilede over Helmuth Saarbrücken.

Men en Ting sivede ud i Frankfurts Børsverden: at Bankierfirmaet Moritz Rosenthal & Ko. i Frankfurt under Processens Gang havde fyldestgjort Vinfirmaet Fürste & Wieneckens Kreditorer med en passende Dividende og var indtraadt som ene Leder af dette Firmas Likvidationskomité.

II.

Amstdommer Sterner tilbragte Aftenen hos Fru Saarbrücken, der havde forladt Huset paa Mainkajen og lejet sig en lille Lejlighed tæt ved Eschenheimer Thor.

Han havde været stærkt ophidset, da han forlod Retslokalet; han var en Mand, der saa vidt muligt altid garderede sig mod det uforudsete; her havde han tilsidesat sine egne Interesser og holdt sig passiv.

Det var ham klart, at Rosenthal havde benyttet alle Kilder, hvoraf der kunde øses Viden om hans Privatliv, og særlig ærgrede det ham, at hans Forlovelse med den rige Bankierdatter var bleven gjort til Genstand for offentlig Omtale.

Lissy smilede vemodigt: „Det er Nemesis, Fritz. Du ved, hvad jeg sagde, dengang du forklarede mig, hvorledes Fattigdom vilde lamme din Virksomhedstrang, hvorledes du mente, at du, ved at bryde vort Forhold for en Tid, kunde skabe et sikrere Grundlag for vor Lykke. Dette er Nemesis.

Sterner tav. Hun fortsatte: „Dette, at du vilde knytte din Skæbne til en brystsyg ung Pige, som elskede dig, og som selv sagde dig, at hun kun i ganske faa Aar

vilde holde dig borte fra mig, var Uret. Det var netop saa stygt, som alle disse Mennesker finder det. Synes du ikke?"

Sterner trak paa Skuldrene: „Ruth Rosenthal var en besynderlig Pige. Du véd jo, hvad jeg fortalte dig om vort Møde paa Korsika og om den underlige Plan, som hun med Døden for Øje lagde for sit Liv. Hun elskede mig, og jeg løj ikke for hende. Hun bad dig vente. Aa, det nytter ikke at tale om dette. Du ventede ikke, du mistivlede om mig, og Glæden herover dræbte hende. For hun døde af Glæde. Men naar alt dette fortælles disse ligegyldige Mennesker, bliver det hæsligt. Deri har du Ret. Rosenthal har reddet Saarbrücken. Det er tydeligt nok hans Plan at gøre mig mistænkelig. Jeg fortryder, at jeg ikke tilgav Madam Schultz hendes Snyderier imod mig. Et gammelt Tyende kan blive en farlig Fjende. Jeg afskedigede hende med haarde Ord, som jeg sent Schaltz bort i Vrede. De to har hævnnet sig. Det gør for saa vidt mindre, som jeg jo dog er udenfor det hele, og du har ønsket, at han skulde slippe. Men det harmer mig, at man skal kaste Smuds paa os. Naa — sket er sket.“

„Hvad vil du nu?“ spurgte Lissy. „Om faa Dage er Saarbrücken løsladt. Jeg vil ikke mødes med den Mand. Jeg vil ikke.“ Hun saá bønligt paa Sterner.

„Nej,“ sagde han, „du maa rejse. Jeg har skrevet til Hearne, og han vil modtage dig i London. Du maa overlade mig Resten. Blot forlanger jeg af dig, at du,

hvis Saarbrücken, efter at Dommen er falden, væg-
rer sig ved at give dig din Frihed, fritager mig for det
Løfte, du har taget.“

Hun så op uden at tale.

„Du ser jo selv, hvad din Medlidenhed har bragt
os. Skam og kun Skam.“

Hun bøjede Hovedet.

„Altsaa, Lissy. Jeg kunde endnu knuse ham ved at
træde op i denne Sag. Jeg er stærk, og jeg har mine
Ord og mine Tanker i min Magt. Der gaar ti af den
Slags som Isidor Rosenthal paa én som mig. Jeg vil
sige dig, jeg brænder af Lyst til at træde op og vise
den Karl, hvor hul og tom al hans Talekunst er, og
hvor faamælt man kan slaa. Det er Tid endnu — skal
jeg, eller vil du det ikke?“

„Nej,“ sagde hun. „Nej, du maa ikke. Du har jo
min Tillid. Hvad bryder du dig saa om mere?“

Sterner tog hendes Hoved imellem sine Hænder og
kyssede hende.

„Godt, lille Lissy. Saa faar du din Vilje. Men det
er et Ord, kun denne ene Gang. Og skulde det ske i
Fremtiden, at jeg faar Valget: Skaansomhed eller
ubøjelig Haardhed, saa véd du, at jeg slaar til.“

Hun trykkede sig tæt ind til ham som for at skær-
mes imod Verden. De talte længe og dæmpet om
Fremtiden.

Sterner gik sent, mødte tilfældigvis paa Gaden
Schaltz, der histe ærbødigt og veg til Side.

Sterner standsede. „Aa, Schaltz,“ sagde han ligesom henkastet. „Sig mig en Gang, om de værdifulde Oplysninger fra Hamborg skyldes Dem?“

Schaltz blussede.

Sterner betragtede ham roligt: „De tager fejl, min gode Schaltz; til at udføre et Mesterstykke, og dette her kunde blive et Mesterstykke, hører en skarpere Aand end Deres. Det Slag, der føres imod mig, bliver kun et halvt Slag.“

Schaltz tav vedblivende.

Sterner følte en vis Trang til at sætte Sagen paa Spidsen. Han tilføjede med et fuldkommen roligt og køligt Tonefald:

„De skulde opfordre Hr. Rosenthal til direkte at sigte mig for at have begaaet Mordet. Og saa skulde De bevise det. Det vilde i hvert Fald være noget af en Stordaad. At fremlægge et Par Breve, som et utro Tyende har stjaalet, er kun meget lidt af en Bedrift.“

Dermed vendte han paa Hælen og gik.

Schaltz blev staaende forstumlet; han søgte Advokaten og fortalte ham om Mødet. Mærkeligt nok gjorde Sterners Ord intet Indtryk paa Rosenthal.

Hans Plan var allerede lagt, og han holdt den for sig selv.

III.

Forhandlingerne i Mordsagen fortsattes den bestemte Dag. Huset var fuldt. Sterner var mødt, den Anklagedes Hustru derimod ikke.

Advokat Isidor Rosenthal havde i rigeligt Maal nydt sin Triumf, han var rent legemligt vokset en Tomme, hans Foredrag var bredere, mere selvbevidst, han vidste, at den store Forsamling hang ved hans Læber og med Spænding lyttede til ethvert af hans Ord.

Og saa vidste han, at han havde de store Kort i Baghaanden, de straalende Trumfer, han idag skulde spille ud for den maabende Mængde. Ikke et Ord havde han røbet paa Forhaand.

Han begyndte med en Fremstilling af Lord Fevershams Person og Levnedsløb, idet han nøje fulgte de Meddelelser, han havde samlet igennem Mr. Wells; han gik dernæst over til at omtale Begivenhederne i Homburg de nærmeste Dage før Mordet og dvælede udførligt ved Fru Saarbrückens hyppige Besøg i Falkenstein og hendes Møder med Amtsdommer Sterner. Han dvælede ved Fru Saarbrückens Begæring om Skilsmisse og ved Lordens Kurmageri.

Saa naaede han endelig det afgørende Punkt.

Der var dødsstille i Salen.

„Jeg kommer nu til selve Begivenhederne den 7. Juli 1898, og jeg spørger her først, hvad véd vi? Vi véd, at Lord Feversham og Købmand Saarbrücken spiste til Middag sammen i Kurhotellet, at Lorden havde bedt sin Ven om Tilladelse til at søge hans Hustru i Enrum i Frankfurt, og at Saarbrücken havde indvilliget i at imødekomme sin Hustrus Ønske om Skilsmisse. Vi véd, at da Drengen bragte Saarbrücken Medaillonen med Fruens Navnetræk og Haarlok, bad Lorden ham om, han vilde skænke ham den, og dette gjorde Saarbrücken, for at han kunde bruge den som et Tegn paa Mandens Samtykke i det endelige Brud. Det er dette første Indicium, Medaillonen, som herved taber sin Kraft.

Den 7. Juli om Aftenen var Medaillonen i Lord Fevershams Eje, ikke i Saarbrückens.

Lorden rejste til Frankfurt; han søgte Fruen, hvor han ventede at træffe hende; det meddeltes ham, at hun var rejst over Cronberg til Falkenstein til sin Moder. Jeg kommer nu til det Punkt, som Dommeren ikke har tillagt tilstrækkelig Vægt, og som det forekommer mig, er det væsentligste i den hele Sag. Man har i den Myrdedes Lomme fundet en Returbillet, Cronberg-Frankfurt. Det har ikke været muligt at oplyse, hvornaar han er kommen hjem med Toget fra Frankfurt, men Anklageren har ikke

kunnet oplyse, hvor han har tilbragt sin Tid den Aften.

Her oplyser jeg noget nyt. Jeg beviser, at Lord Ferversham har været i Frankfurt, at han af en Karl i Saarbrückens Ejendom er bleven henvist til Cronberg den 7. om Aftenen.

Ganske vist, fuldt bevist er det sidste ikke, men Opvarteren paa Jernbanehotellet har set en Mand, der efter alt foreliggende maa have været ham. Han forlod Hotellet for at søge en Vogn til Falkenstein, og siden har man ikke set ham. Han er i Besiddelse af en Returbillet til Frankfurt, som han ikke har benyttet. Han er ikke vendt tilbage til Frankfurt, siger jeg. Han har ikke ventet at ville vende tilbage til Homburg, thi i modsat Fald havde han været i Besiddelse af en Returbillet Frankfurt-Homburg. Han er fundet myrdet i Parken den 8. om Eftermiddagen Kl. 5.

Det er utænkeligt, at Mordet kan have fundet Sted i den befærdede Park ved Dagslys. Solen staar op Kl. 3.

Altsaa i Tidsrummet mellem Kl. 1 og Kl. 3 maa han være vendt tilbage til Homburg uden at passere Frankfurt.

Han kan have taget en Vogn i Cronberg og være kørt den korte Vej. Dette er usansynligt, thi han havde aabenbart ikke Hastværk med at vende tilbage til Homburg og vilde sikkert have benyttet Toget. Hvorledes er han da vendt tilbage?

Jeg staar nu paa det Punkt, hvor jeg føler, at De, mine Herre Edsvorne, med Undrien vil høre, hvad jeg siger. Det er en Hypotese, jeg fremsætter, en Hypotese, der synes at kaste en Skygge over en Mand, hvis Færd ikke berettiger til saadant. Men netop fordi det er en stærk og myndig Mand, jeg angriber, en Mand, der kan forsvare sig, nærer jeg ingen Betænkelighed ved at føre Angrebet. Jeg paastaar, at den Mand, der gjorde det muligt for Lord Feversham at tilbagelægge Vejen fra Cronberg til Homburg den 7. Juli imellem Kl. 7 Aften og 3 Morgen, var Amstdommer Fritz Sterner, i hvis Automobil Lord Feversham tilbagelagde Vejen fra Cronberg til det Sted, hvor han siden fandt sin Død.“

Isidor Rosenthal tav, og en Bølge hævede og sænkede sig med Summen gennem Retssalen. Alle Blikke vendtes mod Amstdommeren, der sad tilbagelænet i sin Stol med Armene korslagte over Brystet. Hans Ansigt var ubevægeligt. Slaget traf ham tilsyneladende slet ikke.

Rettens Præsident var sprungen op, han bøjede sig imod Sterner og spurgte med en Stemme, der skælvede af Bevægelse, om Amstdommeren straks ønskede at svare.

„Nej,“ svarede Sterner kort, „jeg ønsker at vide, hvad den Mand endnu har at sige.“

Isidor Rosenthal fortsatte; han skildrede Amstdommer Sterners Automobilfarer og dokumenterede, hvorledes

Sterner den 7. Juli om Eftermiddagen havde forladt Homburg for at tiltræde en af sine sædvanlige Ture til Cronberg og Falkenstein, hvorledes Schaltz forgæves havde søgt ham Kl. 10 om Aftenen, og hvorledes hans Husholderske havde meddelt, at han var kommen sent hjem den Nat.

Han fortsatte: „Jeg ønsker ikke at sigte Amtsdommer Sterner for Mordet paa Lord Feversham; havde dette været min Hensigt, saa havde jeg, da jeg samlede de Oplysninger, der ligger til Grund for denne min Forsvarstale, henvendt mig til Myndighederne og henledt deres Opmærksomhed paa mit Materiale. Jeg gentager det, jeg ønsker ikke at sigte Amtsdommer Sterner for Mord. Jeg er Forsvarer, ikke Anklager, men jeg ønsker at stille Indicier mod Indicier for at vise, hvor ringe en Vægt der ligger paa disse. Fra det Øjeblik, da Lord Feversham forlader Hotellet i Cronberg, véd vi intetsomhelst om ham. Jeg antager, at han er vendt hjem til Homburg med Amtsdommer Sterner, Jeg beder Dem nu følge mig og opstille et dobbelt Sæt Indicier, det ene rettet imod Anklagede, Saarbrücken, det andet rettet imod Amtsdommer Sterner.

Mod Saarbrücken taler:

1) Affæren med Medaillonen, som jeg har bortforklaret.

2) Hans Fraværelse fra Hotellet mellem 12 og 1^{1/2}, som jeg ikke vil forklare, fordi en Dames Navn er

knyttet til denne Fraværelse, og min Klient, der har forklaret mig alt, har ladet mig sværge paa, at jeg ikke vil omtale denne Sag, selv om den skulde koste hans Domfældelse.

3) Hans Formuesomstændigheder og hans Gæld til Lorden.

4) Den Omstændighed, at hans Hustru var Arving, en Omstændighed, der taber enhver Vægt, naar det erindres, at han stod i Begreb med at skride til Skilsmisse.

5) Den Omstændighed, at Dolken passer i Saaret.

Jeg beder Dem lægge Mærke til, at alle disse Omstændigheder meget vel kan bortforklares, men at de lige saa vel kan forklares derhen, at de vækker den alvorligste Mistanke om min Klientes Skyld. Jeg vil derfor, inden jeg gaar videre, opstille det andet Sæt Indicer, dem, der kunde rettes imod Amtsdommer Sterner:

1) Han har vitterlig været borte fra sit Hjem i samme Tidsrum som Saarbrücken; han har ganske vist ikke været opfordret til at forklare sin Færden i denne Tid, men hvis han forklarer den, taler al Sandsynlighed for, at denne Forklaring fuldt saa vel vil være ufyldstgørende, som jeg erkender, at min Klientes er det. Om Kørslen til Homburg maa han kunne udtale sig, om han vil det.

2) Han har været forlovet med Fru Saarbrücken, forladt hende for en anden og atter genoptaget For-

bindelsen med hende i Tidsrummet, der ligger umiddelbart før Mordet.

3) Han forlod hende, fordi hun var fattig; han véd, at hun nu, hvis Lorden dør, bliver rig.

4) Lordens Optræden som hendes Tilbeder, han har kendt hende som Barn, og nu har han opnaaet, at hendes Mand viger til Fordel for ham. Amtsdommeren har været virksom i Skilsmisssagen. Mon for at hans Ungdomselskede skulde blive Lordens Hustru?

5) Amtsdommeren har i sit Værge en Dolk — ganske Mage til den, hvormed Mordet formodes at være begaaet. Jeg skal her tillade mig at oplæse et Brudstykke af Amtsdommer Sterners med Rette berømte Bog: „Om kriminel Forundersøgelse“, Pag. 166, øverst:

„Det er af stor Betydning for Dommeren at være kendt med Brugen af Vaaben, særlig saadanne Vaaben, hvis Brug umiddelbart præger Saaret, og navnlig da Dolken, et yndet Vaaben hos Italienerne. Forfatteren har selv under et Ophold paa Korsika taget Undervisning i Brugen af den der nationale Vendettadolk og efter sin Læremesters, en fuldblods Bandits Udtalelser, drevet det vidt i de 12 à 14 forskellige Mesterstød, førte forfra, bagfra, fra oven og fra neden, som kendetegner Mesteren i denne ædle Vaabenøvelse mod værgeløse. I enkelte Tilfælde har Forfatteren med Held benyttet denne sin Viden og Færdighed.“

Isidor Rosenthal tav atter.

Amtsdommer Sterners Ansigt var ubevægeligt, han sad tilbagelænet, som kom det hele slet ikke ham ved.

Der var en voldsom Uro i Forsamlingen. Rettens Præsident maatte paabyde Tavshed; han henvendte sig atter til Sterner og spurgte, denne Gang med et fast, næsten uvenligt Tonefald:

„Ønsker Amtsdommeren vedblivende ikke at udtale sig?“

„Nej,“ svarede Sterner kort, idet han bøjede sig imod Præsidenten.

Præsidenten gav Tegn til Advokaten om at fortsætte.

Rosenthal vendte sig mod de Edsvorne: „Mine Herrer Edsvorne! Hvis Amtsdommer Sterner stod anklaget for Dem paa Grundlag af det, som jeg her har nævnt, vilde De da vove at sige: Denne Mand har myrdet sin Ungdomselskedes Tilbeder, hvis Død vilde gøre hende rig; medens han svigtede hende, da hun var fattig? Han har givet efter for sin Lidenskab, medens han var alene med den Ulykkelige en mørk Nat, og det under saadanne Forhold, at han som Embedsmand *kunde* lægge Skylden over paa en anden, mod hvem alt paa første Haand synes at tale?“

Mine Herrer Edsvorne. Jeg mener nej, — paa dette vilde De ikke vove at dømme Amtsdommer Sterner skyldig i Mord.

Og jeg vover at sige, at det, der taler imod min Klient er endnu meget mindre.“ Advokaten gennem-

gik nu udførligt Anklagepunkterne imod Saarbrücken, og det lykkedes ham at reducere dem til næsten intet. Han sluttede med en stor Haandbevægelse, idet han bøjede sig imod Amtsdommer Sterner. „Jeg skal hermed slutte, og jeg er overbevist om, at Amtsdommer Sterner vil tilgive mig, at jeg i mit Foredrag har opstillet Hypoteser, som det vil være ham en let Sag at vise tilbage til den Plads i Sagen, som tilkommer dem.“

Der gik en vældig Brusen igennem Salen, da Advokaten tog Plads, og der hengik en rum Tid, inden den nødvendige Ro atter kunde oprettes.

Aktor begærede Ordet; han henvendte sig direkte til Amtsdommer Sterner:

„Forinden jeg svarer den ærede Defensor, hvis Foredrag jeg under stigende Forbavselse har hørt, beder jeg Retten om at tillade, at der fra den tilstedeværende Amtsdommer Sterner, mod hvem Forsvaret har rettet et Angreb, som er uset i min mangeaarige Virksomhed i Skranken, fremkommer et Par Bemærkninger, der kan drage Sagen fra Romanens Højde, hvortil min højtærede Kollega har hævet den, ned paa den faste Jord. Det havde været rigtigere, om end for det første, overfladiske Blik mindre genialt, om Forsvaret under Bevisoptagelsen havde forberedt dette i Sandhed eventyrlige Standpunkt, som er indtaget under Forsvarstalen. Her kom det unægteligt noget overraskende. Men, som sagt, Hr. Amtsdommer Sterner, hvis udmærkede Arbejde i Sagen jeg tidligere har

haft den Ære og Glæde at paavise, vil sikkert atter hente min højtærede Kollega ned fra de Skyer, hvori han søger at dølge denne ganske vist frygtelige, men ikke desto mindre lidet indviklede Sag.“

Præsidenten forhandlede med Rettens Bisiddere. Det var tydeligt, at Forsamlingen med dyb Spænding afventede det Øieblik, da Sterner vilde tage Ordet. Og at han *maatte* tage Ordet, var alle paa det rene med. Advokat Rosenthal havde jo egentlig med tydelige Ord sigtet ham for Mordet.

Aktor havde Ret; en saa eventyrlig Udgang paa denne celebre Sag havde ikke selv de mest fantasirige Tilhørere ventet sig.

Rettens Jurister var som lamslaaede. Saarbrücken sad tavs, uudgrundelig som altid. Alles Øjne var i dette Øjeblik vendte ikke imod *ham*, men imod den *anden* Anklagede, der pludselig, skønt udenfor Anklagebænken, i alles Bevidsthed havde taget hans Plads.

Amtsdommer Sterner rejste sig, og idet han bøjede sig imod Retspræsidenten, sagde han med fast og klar Stemme:

„Jeg skal fatte mig kort. Forsvaret har ikke angrebet min Dommervirksomhed, i hvert Fald ikke aabenlyst. Det har rettet et forblommet Angreb paa mit Privatliv, som ikke vedkommer denne Sag. Hvilke Grunde jeg havde til at hæve min Forlovelse med Frøken Grosz, som skete ved fælles Overenskomst og uden Bitterhed, vedrører ikke Offentligheden, ved-

rører ikke denne Sag. Mit Forhold til min afdøde Brud har aldrig været Genstand for noget Angreb, det *er* mig helligt, som det altid *var* mig helligt. Mod denne Side af Forsvaret vender jeg mig ikke, og havde Defensor indskrænket sig til sine Bemærkninger *derom*, vilde jeg ikke have talt.“

Amtsdommeren gjorde en kort Pavse; Tilhørerne var kendeligt skuffede, man havde ventet en interessant Redegørelse og følte sig bedraget for denne. Stemningen var stærkt imod Amtsdommeren. Han fortsatte uden at vende Blikket bort fra Rettens Præsident:

„Derimod er der et Punkt, som jeg maa berøre. Det er en Hypotese, som Forsvaret har opstillet, den Hypotese, at den Myrdede skulde have tilbagelagt Vejen fra Cronberg til Homburg i min Automobil, sammen med mig. Forsvaret betegnede dette som en Hypotese, der er den dristigste i sin Art, jeg nogen-
sinde har hørt fremsætte under en Retssag; den aftvinger min Beundring for den anerkendte, dygtige Advokat, der træder i Skranken for Forsvaret. Den aftvinger min Beundring, siger jeg, ikke fordi den er dristig, men fordi den er *rigtig*.“

Der blev med et ganske stille i Salen, som var det Nat, og var den tom. Dette varede et Sekund, saa støg der en Summen frem over Mængdens Hoveder, ikke af Tale, men af Tanker. Denne Summen løste sig i enkelte afbrudte Ord, flere og flere, efterhaanden med stigende Larm.

Saa paabød Præsidenten Tavshed.

Amtsdommeren fortsatte, stadig ubevægelig, henvendt til Præsidenten:

„Lord Feversham var i Cronberg den Aften, han blev myrdet. Jeg var der ogsaa, som ofte før, i Besøg hos min Søster og Svoger. Da jeg fra Bakken ved Falkenstein vilde dreje om ad Vejen, der fører forbi Slottet til Homburg, blev jeg standset af Lorden, som jeg kendte, om end overfladisk. Han fortalte mig, at han var kommen for sent til Toget, og bad mig som Sportskollega om at give ham Plads paa min Maskine, hvad jeg selvfølgelig gjorde. Undervejs talte vi om ligegyldige Ting og ankom til Homburg Kl. 10¹/₂, ligesom det var bleven helt mørkt. Lorden ønskede ikke at standse foran Hotellet, hvor han boede, han bad mig holde ved Udkanten af den gamle By; her bød han mig Farvel og takkede for Tjenesten. Alt dette er saare naturligt.“

Præsidenten afbrød lidt skarpt: „Det synes mig, Hr. Amtsdommer Sterner, at denne Fremstilling hører hjemme i Akten. Den fattes og Skylden herfor er Deres.“

Sterner rettede sig og svarede med fast, klar Stemme: „Jeg er uenig med Rettens høje Præsident. Jeg har været i min gode Ret og skal dokumentere dette. Efter at Lorden havde forladt mig, blev han myrdet. Straks da Mordet blev konstateret ved Fundet af den Dræbtes Lig, blev jeg paa Embeds Vegne beordret til at undersøge Sagen. Jeg er Dommer, og min Over-

bevisning er min eneste Rettesnor næst Landets Love. *Jeg har ikke myrdet Lord Feversham*, jeg siger dette rent i forbigaaende, ingen har sigtet mig, end ikke Forsvaret, og vil man sigte mig, er jeg beredt til at stille mig til en fornyet Undersøgelses Disposition. Foreløbig er det kun en ren Sikkerhedsbemærkning. Jeg har ikke myrdet Lorden. Jeg overvejede derfor straks Sagen med det for mig givne for Øje, at han Kl. 10¹/₂ havde forladt mig uden at sige andet, end at han vilde træffe en Ven og ønskede at være ubemærket. Senere konstruerede jeg det for Undersøgelsen nødvendige Billede af Forbrydelsen, som er indeholdt i min embedsmæssige Fremstilling i Undersøgelsesakten.

Enhver vil indrømme mig, at det, hvormed jeg paa dette Stadium havde at gøre, var rettet imod andre. Hvad jeg selv vidste, var kun det, at Lordens Rejse fra Frankfurt over Cronberg og særlig fra Cronberg til Homburg intet havde med Mordet at skaffe. Jeg indledede Sagen og lagde et betydeligt Indiciemateriale til Rette. Saa opfordredes jeg til at udtræde af Sagen, og *imod* min først fattede Beslutning gjorde jeg dette. Saa længe Sagen laa i *min* Haand, hastede det ikke for mig at tilføre Akten, hvad jeg alene vidste, men hvad jeg paa den anden Side vidste saaledes, at det uden at staa i Akten var Retten bekendt.

Jeg fratraadte; under almindelige Forhold vilde jeg have gjort en Tilførsel om denne Omstændighed; jeg

undlod det under denne særlige Omstændighed, og som det synes mig med fuld Ret. Jeg vilde nemlig kun have forplumret Sagen for Undersøgelsen. Jeg var og er endnu embedsmæssig overtydet om, at den Anklagede er skyldig. Jeg vidste allerede den Gang, at den Myrdedes engelske Arvinger vilde lede Mistanken ad andre Spor. Min Fratræden i Forbindelse med den nye Oplysning vilde have berøvet Undersøgelsen dens Kraft, splittet Sporene og gjort ubodelig Skade. Jeg tav. Der laa ingen afgørende Oplysning i dette Motiv, ingensomhelst! Undersøgelsen blev ikke derved bragt *et* Skridt videre, tværtimod, alt det, der var klart, blev herved tilsløret.

Derfor tav jeg. Nu stiller Sagen sig anderledes, Spørgsmaalet er blevet berørt, ganske vist som en Hypotese, men min Nærværelse her og min Stilling gør mig det til en Pligt at tale. Jeg har intet mere direkte med Sagen at gøre, men min Borgerpligt, der supplerer min Embedspligt, paalægger mig i Overensstemmelse med Sandheden at bekræfte Forsvarets Hypotese. Dette har jeg gjort. Dog maa jeg indskyde den Bemærkning, at Forsvarets Udtalelse, om at den Myrdede ikke havde Returbillet Frankfurt—Homburg rummer noget af en Tilsnigelse. Til Ruten Frankfurt—Homburg havde den Myrdede, om jeg husker ret, et Sæsonkort. Den Aften benyttede han det ganske vist ikke, men han havde det. Forsvarets anden Hypotese: om mit formodede Forhold til Anklagedes

Hustru kan jeg, saavel som dets Fantasier om min Vaabenfærdighed, roligt lade ligge. Jeg er ikke anklaget. Jeg skal ikke kritisere mine Kollegers Arbejde i Sagen, men jeg maa — man tillægger maaske mit Ord nogen Vægt — erkende, at den ikke er fuldt oplyst.“

Amtsdommeren bukkede og tog atter Plads. I Salen herskede den højeste Ophidselse. Det varede noget, inden Præsidenten kunde fatte sig og genoprette Orden og Tavshed.

Efter Proceslovgivningen skulde nu Præsidentens Vejledning til de Edsvorne finde Sted, men Aktor begærede hurtig Ordet og forlangte Spørgsmaalene til de Edsvorne ændrede efter det, der nu var sket, eventuelt Spørgsmaalet om Bevismaterialets Fuldstændighed, atter optaget. Defensor derimod forlangte Sagen fremmet uden Afvigelse, og paa Præsidentens Forespørgsel sluttede Anklagede sig til Defensor med et kort, skarpt Forlangende.

Retten overvejede Sagen. Som bemærket forelaa det Spørgsmaal til de Edsvorne, om Anklagede var skyldig, og som Bispørgsmaal: „Foreligger der i Anklagedes ægteskabelige Forhold strafformindskende eller strafophævende Omstændigheder?“ Defensor var nu ret overtydet om, at de Edsvornes Svar vilde blive „ikke skyldig“, og stod derfor fast paa, at man uden Ophold skulde skride til Besvarelsen. Aktor havde Ret til at begære Ordet, men indsaa, at han — efter det passerede Intermezzo — ikke med nævneværdig

Kraft kunde angribe det genialt anlagte Forsvar. Den eneste Udvej var Tilvejebringelsen af nye Kendsgerninger som Beviser, og dette kunde kun ske ved en Art Udsættelse af Proceduren.

Retten tog Spørgsmaalet op til Afgørelse, og man kom til det Resultat, at de nye Oplysninger i ingen Henseende berørte Anklagedes Forhold, hvorefter Præsidenten efter en kort Ordveksel mellem Sagens Parter tog Ordet for at belære de Edsvorne om de retslige Synspunkter, hvortil de under Opfyldelsen af deres Hverv havde at tage Hensyn.

Den stive og forretningsmæssige Jurist, der beklædte det ophøjede Hverv som Rettens Præsident, havde aldrig haft vanskeligere Opgave, thi han maatte erkende, at Isidor Rosenthals Forsvar og Amtsdommerens Erklæring fuldstændig havde taget Grunden bort under Anklagen. Og dog forelaa Indicierne med fuld Styrke, og det eneste, der var absolut uimodsigeligt, var dette, at det til Vished var godtgjort, at enhver anden, ja selv Dommeren, der havde indledet Sagen — og maaske netop han — kunde have begaaet Mordet.

Alle følte under Præsidentens Tale, at Anklagede paa Forhaand var frifunden, og denne med saa voldsom Spænding imødesete Proces sluttede uden nogen dramatisk Effekt, uden den traditionelle, forventningsfulde Tavshed, uden Domsafsigelsens højtidelige Rædsel, sluttede jævnt, stille, næsten selvfølgeligt med, at Købmand Saarbrücken af de Edsvorne erklæredes for *ikke skyldig* i Mordet paa Lord Feversham.

TREDIE DEL
LORD FEVERSHAMS MORDER

I

S AARBRÜCKEN var frifunden; efter Retsmødets Slutning vendte han tilbage til sit Hjem, som stod øde og tomt under Opsigt af Bankfirmaet, der havde overtaget hans Forretning og foreløbigt holdt alt gaaende som hidtil, i Forventning om Processens Slutning. Han var fri, men endnu hængte over hans Hoved den truende Fallit; han var fuldkommen afhængig af sine Bankiers og af sin heldige Defensor Advokat Rosenthal.

Lissy var ikke rejst, hun havde afventet Processens Afslutning og tvertimod Sterners Raad opsat sin Rejse til London.

Bladene var saa godt som fuldstændig optagne af Referatet fra den store Proces. Den socialdemokratiske, frisindede og katholske Presse tog straks Parti mod Amtsdommer Sterner, forlangte ham fængslet og Undersøgelse ufortøvet iværksat. Den væsentlig jødiske Handelspresse tog Sagen med kølig Ro under stærke Lovtaler over Defensors Genialitet, men dog ikke upaavirket af det praktiske Hensyn til Lordens

Arv, der vilde komme til at spille en stor Rolle for det i Fürst og Wienecke interesserede Bankhus. Var Sterner skyldig, var Lorden myrdet for Arvens Skyld, hvorledes stillede saa Sagen sig for Saarbrückens Hustru — kunde hun arve?

Regeringspressen forsvarede Sterner og talte med stærke Ord om Østerlandske Fantasier. Sagen var endnu aaben og alle Muligheder for dens Genoptagelse forelaa, man maatte i enhver Henseende stole paa Landets prøvede Justitsforvaltning og roligt imødesede Skridt, rette Vedkommende med vanlig Ro og Sikkerhed vilde tage; fremfor alt gjaldt det om ikke hæsblæsende at styrte sig over en anset, hidtil uangribelig Mand, men vente og give ham Adgang til et Forsvar, der ikke vilde udeblive.

Isidor Rosenthal nød sin Sejr, men glemte derfor ikke Sagens praktiske Side.

Dagen efter Dommens Afsigelse sad hans Klient overfor ham i hans Kontor for at tale om Fremtiden. Som sagt, Huset Fürst og Wienecke administreredes endnu af Firmaet Moritz Rosenthal & Co. Det var en meget daarlig Forretning, og man havde skumlet ikke lidt over det vovelige Foretagende, hvorpaa det ansete Hus havde indladt sig. Da et Uheld sjældent kommer alene, føjede det sig saaledes, at den gamle Hamborger Købmand var død, vistnok knækket af Sorg over Processen og uden at være forsonet med Sønnen. Før sin Død havde han truffet saadanne Dispositioner, at

der intet tilfaldt Helmuth og for at øge Ulykken, udviklede Broderen, der blev Husets Chef, sig i uheldige Spekulationer og maatte opgive sit Bo. Det var et Grundskud, der tilføjedes Navnet Saarbrücken, og Cheferne for Huset Moritz Rosenthal & Co. trængte Advokaten haardt.

Kort sagt, alt afgang af den engelske Arv.

Der var Formuefællesskab mellem Saarbrücken og hans Hustru, og hvis de engelske Autoriteter med Mr. Longland Hearne som Repræsentant vilde udbetale Arven, var alt i Orden. Arven var henved halvtredie Million Mark. Men Mr. Longland Hearne var forsigtig, han stod aabenbart paa Sterners Parti, og desuden var Undersøgelsen om Mordet endnu langt fra formelt afsluttet.

Isidor Rosenthal var tankefuld —

„Min gode Saarbrücken,“ sagde han — „saavidt kom vi. Jeg har gjort noget for Dem, mere end jeg burde, forsaavidt Deres økonomiske Ruin kun skyldes Dem selv. Nu maa De gjøre alt, hvad der staar i Deres Magt for at sikre os Arven.“

Saarbrücken rystede paa Hovedet. Han var stærkt medtaget af Fængselsopholdet og sjælelig Spænding, men Ulykken havde dog ikke formaaet at nedbryde hans Rolighed, hans Karakters mest fremherskende Træk.

Rosenthal behandlede ham ikke rigtig venligt, Advokaten kunde ikke være venlig mod en ruineret

Mand, hvis Ruin truede ham selv eller hans Klienter, men for Skams Skyld maatte han dog være velvillig til en vis Grad.

„Ja, min gode,“ fortsatte han. „Deres Hustru maa træde op her. Jeg forstaar, at Sterner vil gøre alt for at modstaa os. Jeg tør ikke fælde ham. Ja, jeg tror ikke en Gang selv, at han har myrdet Lorden. Det lyder maaske besynderligt, men jeg tror det ikke.“

Saarbrücken blussede: „De tror maaske, det er mig? Dhrr. Advokater nægter dem ikke noget paa Tomands Haand.“

Rosenthal smilede: „Jeg er mere end embedsmæssig overbevist om Deres Uskyld, min gode Saarbrücken, men jeg har heller ikke Tid til at anstille yderligere Undersøgelse. Er Sterner uskyldig, har vi straks Mr. Wells og den nuværende Lord Feversham paa Halsen. Det var oprindelig Mr. Wells Hensigt at føre Kampen mod Deres Hustru; vi fulgtes ad i Begyndelsen, indtil det gik op for mig, at der var en bedre Vej at hævde deres Hustrus Uskyld. De er ikke skilt fra Deres Hustru endnu — og om Skilsmisse kan der foreløbig ikke blive Tale. De gav jo i sin Tid Deres Samtykke til en saadan? —“

„Ja,“ svarede Saarbrücken kort.

„Skriftligt?“ spurgte Advokaten.

„Nej mundtlig — ved Lord Cecil Feversham, den Aften det skete.“

„Rigtigt,“ sagde Advokaten og stirrede med et

varmt Glimt i Øjnene paa sin Klient. „Det var jo Aarsagen til Lordens Rejse til Frankfurt. Han har sikkert overbragt Fru Saarbrücken Buddet — og saa er han vendt tilbage til Homburg. Ser De Saarbrücken, dette er en af Grundene til, at jeg *ikke* anser Sterner for Morderen. Havde Skilsmissen virkelig fundet Sted eller havde blot *Deres* Samtykke foreligget *skriftligt*, vilde jeg have set anderledes paa Sagen, men Sterner er for godt et Hoved til at gaa for hurtigt til Værks. Hans Optræden i Retten igaar var korrekt. Lad Bladene kun skælde. Han klarer sig nok. Det vil sige, Embedet mister han, og det faar blive min Tak for sidst for den Uforskammethed, hvormed han i sin Tid behandlede mig. Men Videnskabsmand som han er, vil han sagtens kunne klare sig. Sin „Ungdomselskede“ kan han for mig gerne faa, naar han med den Ædelhed, der hører hjemme i en saadan Roman, vil renoncere paa Arven.“

Rosenthal smilede hen for sig. Han gottede sig ligefrem over sin Sejr.

Saa tog han sig i det.

„De maa tale med Deres Kone, Saarbrücken, helst endnu i Dag, jeg tror hun rejser, og inden hun forlader Frankfurt, maa der foreligge en Ordning. Hvis ikke maa jeg lade hende anholde, og det vilde være særdeles ubekvemt for os.“

Saarbrücken rejste sig. „Det nytter ikke, at jeg taler med hende. Hun afskyr mig. Og da Sterner — den

Slyngel — lod mig anholde, var det en Aftale, at alt var forbi mellem os.“

„Saa dum er De ikke, Saarbrücken,“ snerrede Rosenthal. „Vel har jeg forfægtet Deres Uskyldighed, men et saadant Englebarn, at De skulde have givet Deres Hustru Friheden, netop som De havde erfaret, at hun havde arvet halvtredie Million — nej, min gode, det er De ikke. Apropos. Hun vidste virkelig ikke, at Lorden havde testamenteret hende Pengene?“

„Nej,“ sagde Saarbrücken kort.

„Ja, min gode, jeg ønsker ikke at trænge dybere ind i den Sag, De er frikendt, jeg har altid troet paa Deres Uskyldighed. — Som sagt — jeg har ganske vist mere haft Blikket henvendt paa alt det, der kunde gøre Sterner mistænkelig og ikke forsøgt paa at vadske Dem hvid. Der er noget i Deres Forhold, der ikke egner sig til offentlig Fremlæggelse. Men De maa nu støtte mig. De maa tale med Deres Kone; jeg skal gerne støtte Dem, om De ønsker, men Sagen skal nu bringes i Orden.“

Saarbrücken bed sine Læber. „Hvor meget skylder jeg Dem, Hr. Advokat?“

„Livet,“ sagde Rosenthal med et Smil — „og en god Million Mark, inden alt bliver ordnet; vi har overtaget Deres Passiver, og vi vil Pinedød ikke lide Tab paa Dem. Jeg skal gerne gaa med Dem til Fru Saarbrücken, men noget maa De gøre. Og *der* maa De gaa straks.“

Derved blev det. Advokat Isidor Rosenthal var ikke sentimental, og hans Pathos i Retssalen kunde maa-
ske nok blænde Auditoriet, men hans klare Forret-
ningssans holdt hans Hoved køligt.

Saarbrücken holdt ikke nær saa meget af ham som
før.

II

I Fru Lissy Saarbrückens lille Lejlighed ved Eschenheimer Thor sad Sterner, mens Aftenskæret faldt ind gennem de smaa Ruder kæmpende med Lygternes Glimt i den fugtigkolde Luft.

Sterner var rolig, han havde helt behersket sin Bevægelse, han havde lagt sin Plan, og han vilde følge den uden at vakle. Lissy var bevæget, hendes Blik hvilede paa ham, hun vilde høre hans Raad, følge dem, lade sig lede ved hans Haand fremad mod deres fælles Maal. Vejen maatte *han* vise.

„Lissy,“ sagde han. „Jeg har tænkt over det Løfte, jeg gav dig den Sommerdag i Falkenstein. Du bad mig skaane Saarbrücken, jeg gjorde, som du bad, og nu er *det* sket, jeg ventede *vilde* ske. Du er i hans Haand, og han vil ikke give dig din Frihed. Jeg selv, der kunde kæmpet for dig, har man slaaet Værget af Hænde — graat, graat, trøstesløst ligger Fremtiden for os, fordi du vilde skaane *ham*. Du fortryder det selv?“

„Nej,“ sagde Lissy. „Jeg tror endnu paa den evige

Retfærdighed. Hans Skyld kender kun Gud, og det var rigtigt, at han ikke dømtes. Mennesker kan ikke dømme.“

Sterner smilede bittert: „Deri har du Ret. Disse Dommere — brave, hæderlige, uvidende Mænd, der sad til Doms over ham, kunde ikke dømme, men tal ikke om højere Retfærdighed ved saadanne Midler. Aa, hvad betyder vel det, om de dømte eller frifandt, for Spørgsmaalet om den evige Retfærdighed. En praktisk Foranstaltning er det, et Skøn eller et Lykkespil. Men der skal en Ende paa det, og dette er ikke endt.

Du bad mig træde tilbage — jeg gjorde, som du bad, og fra det Øjeblik vidste jeg, hvorledes det maatte forme sig. Jeg tager gerne Pladsen som den Anklagede i Saarbrückens Sted, det er blot en Formsag, *mig* vil de ikke kunne dømme. Men det fortvivlede er, at jeg *intet ved*, og havde jeg holdt min Beslutning fast, havde jeg nu været *vidende*.“

Lissy tog hans Haand: „Du faar tro paa, at det var Guds Villie.“

„Nej, Lissy,“ sagde han og rejste sig med et Ryk. „Det er ikke det, de kalder Guds Villie. Vi har ikke Ret til at paakalde en evig Villie for at dække over vor egen Svaghed. Der er for vore Øjne sket en Handling, der greb ind i dit Liv som i mit, vi har fejgt unddraget os fra det Arbejde, der var vort — eller mit. Og nu rammer Straffen os. Vished over det,

der kan vides, er Menneskenes Pligt, og vi har Pligter mod os selv og mod Verdensaltet. Vi har svigtet vor Pligt.“

„Tror du da, at Saarbrücken er skyldig — tror du det endnu?“

„Jeg har ingen Tro om det,“ svarede Sterner kort. „Jeg burde have haft Vished, og denne Vished har jeg ikke, fordi jeg var svag. Lissy, *du* burde ikke forlangt dette Offer — *jeg* burde ikke have bragt dig Offeret.“

„Du tror, det vil bringe os Sorg?“ spurgte hun stille.

„Ikke det — ikke det,“ svarede han. „Jeg elsker dig, Lissy, og vor Kærlighed vil kunne kæmpe Vej for dig og mig selv med en Verden. Nej ikke det. Men Uvisheden, Uvisheden, hvor der kunde været Vished. Lissy, jeg kan ikke andet, jeg tænker kun paa dette. Jeg *vil* vide det, og nu er Magten mig berøvet; Magten, som baner Vej til Vished, gav jeg af min Haand, og nu er jeg vaabenløs.“

„Tror du, at Saarbrücken vil tage sit Ord tilbage?“ spurgte hun med let Skælven i Stemmen.

Sterner vendte sig mod hende: „Saarbrückens Ord? Hvem spørger om hans Ord? *Men er han skyldig eller ikke?* Ja, du maa ikke tro, det er ukærligt af mig, jeg kan ikke andet. Det er den eneste Tanke, jeg kan rumme nu. Jeg ved saa vel, at der er meget for mig at gøre nu, meget for dig, og at jeg maa gøre alt dette.

Jeg glemmer intet. Men den Tanke tager alt mit Arbejde. Jeg *maa* have Klarhed.“

Lissy traadte hen til ham og lænede sit Hoved mod hans Skulder, medens hendes Haand strøg hans Haar.

„Fritz, lad os rejse — lad os glemme Fortiden — leve med hinanden langt borte; leve for det nye, der kommer for os. Fly alt det gamle.“

Han tog let om hendes Haandled og gjorde sig lempelig fri.

„Nej, Lissy, jeg kan ikke. Da jeg lovede dig at træde tilbage, troede jeg, at jeg kunde slette alt dette af mine Tanker. Jeg kan det ikke. Ustraffet sysler en Mand ikke sine bedste Aar med at løse de Gaader, Læren om Ret lægger paa ham. Jeg kan ikke rive mig løs; vil du eje mig, maa jeg gøre Regnskabet op med Fortiden. Jeg maa *vide*. Ikke om Saarbrücken var Fevershams Morder, om Dommen var menneskelig talt retfærdig eller ikke. Jeg maa vide, hvem Morderen er. Ja, Lissy, jeg vilde ønske, jeg selv var Morderen, saa havde jeg da i hvert Fald Visheden for denne Uvished, der gør mig gal.“

Lissy rystede paa Hovedet: „Du er nervøs, Fritz, Rosenthals Angreb har spændt dine Nerver over Evne, du er angreben. Du maa unde dig Ro, og du maa kun tænke paa mig, paa vore Sager for at faa Styrke tilbage. Hører du, jeg *kan* ikke taale at se dig saaledes! — —

Sterner fortsatte uden at høre, hvad hun sagde: „Jeg burde lade mig anklage, alene for at faa Sagen opklaret, men disse Taaber oplyser den ikke. Rosenthal selv ved hverken ud eller ind. Han vovede end ikke at sigte *mig* for Mordet. Skønt denne Søn af en Slægt af Pengepugere tænkte vel først og sidst paa Udsigten til at miste Arven, om det skulde vise sig, at jeg var Morderen. Han har andre Hensyn, de har alle andre Hensyn, det er det fortvivlede, det havde jeg gennemskuet, og derfor lammedes min Vished. Det er til at blive gal over.“

„Tror du virkelig, man anser dig — *dig* for Morderen?“ spurgte Lissy hæst.

„Hvorfor ikke? Det staar at læse i Bladene, siger de. Jeg selv læser ikke Blade. Men hvorfor ikke, Rosenthal har i hvert Fald bevist, at jeg *kunde* være Morderen. Men det fortvivlede er, han har intet skaffet frem, som *jeg* ikke vidste. Alt det kunde jeg selv have sagt.“

„Hvorfor har du aldrig fortalt mig om din sidste Tur med Cecil. Jeg spurgte dig jo dog en Gang, om du havde talt med ham om mig, og du vilde ikke fortælle det. Hvorfor vilde du ikke sige mig det?“

„Nej, Lissy,“ svarede han træt og tog Plads i en dyb Stol. „Min Taushed var jo et Led i min Plan, for at naa Vished. Jeg vilde, at ingen maatte vide det, og saa gættede Rosenthal det eller listede sig dertil ved tilfældige Spørgsmaal i Ny og Næ. Jeg burde

betænkt det. Havde jeg fra først af sagt Braun dette, vilde Undersøgelsen være ledet i et andet Spor“ — Sterner tav pludselig — saa rejste han sig med et Ryk og gik rank hen over Gulvet.

Med et standsede han og slog sin Haand med et kort, rapt Slag mod sin Pande.

„Jeg Taabe!“

Hurtig gik han frem og tilbage over Gulvet. Hans Blik var stift og tomt hæftet paa Lampen, hvis Metal skinnede svagt i Lygteskæret, den var endnu ikke tændt.

Saa standsede han foran Lissy og greb hendes Hænder.

„Lissy,“ sagde han, og hans Stemme lød atter som vanligt, rolig og stærk.

„Lissy, *dér er Vejen — dér er Vejen*. Jeg Taabe, som ikke saa den før. Tifold Taabe, fordi min Fod har traadt den én Gang.“

Lissy stirrede forundret paa ham. „Hvad mener du?“

Sterner strøg hendes Pande og kyssede hende let. „Lissy, jeg tror, det skal lykkes mig, jeg begynder at tro. Lad os tale ganske roligt sammen, saa tænker jeg under vor Tale. Jeg staar ved Vejen, og jeg skal følge den denne Gang, nu gælder det *dig* og *mig*, ikke *en anden*.“

Lissy forstod ham ikke.

Sterner talte hen for sig: „Lord Feversham havde

udvirket din Mands Samtykke til Jeres Skilsmisse. Han vilde solgt dig til Lorden, om det var bleven bragt paa Tale. Han troede, at den stakkels Englænder elskede dig. Lord Feversham skyndte sig til Frankfurt for at træffe dig og fik at vide, at du var hos din Moder i Falkenstein. Han tog derud, og I taltes ved — ikke sandt. Da jeg forlod dig for at træffe en Aftale med min Svoger efter din Moders Ønske, kom han til dig. Saadan var det. Ikke sandt?”

Lissy nikkede — hun stirrede uforstaaende paa ham.

„Han kom for sent til Toget, og han kørte med mig til Homburg. Rosenthal har gættet det eller erfaret det — ligemeget. Sandt er det. Vi talte om dig. Den Gang var det, han fortalte mig, at Saarbrücken havde villet sælge dig til ham, men at han havde nægtet at betale Købesummen. Mere fortalte Feversham mig ikke. Jo, det er sandt, han lo, fordi Saarbrücken alligevel havde givet Samtykket af Frygt for at miste „en Ven“. Lissy, her staar vi ved Vejen.“

Lissy lyttede spændt.

„Feversham har altsaa sagt Saarbrücken, at han ikke elskede dig, at han ikke ønskede Skilsmisse for at ægte dig, han *kan* have sagt mere. Han sagde mig, at jeg skulde sætte ham af i Parken og lo derved — et rendez vous, sagde han. Han kan have fortalt Saarbrücken, der besad hans mindre ædle Fortrolighed, Navnet paa den, han skulde møde. Og denne kan

kun være *Giulia Delphini*. Forstaar du nu, Lissy, hvor fortvivlende det var, at jeg slap denne Sag af min Haand. Jeg har for din Skyld vendt mine Tanker fra denne Sag, det lykkedes mig at holde mit Løfte. Nu har det, der skete i Retten, brudt min Styrke, nu kan jeg ikke lede den mere. Min Tanke vilde have fulgt *alle* Veje, ogsaa denne. Jeg vilde have grebet denne Begivenhed, jeg vilde have fulgt Sporet, og jeg vilde have haft Magt og Midler til at naa Vished.“

„Jeg forstaar dig ikke,“ sagde Lissy og rystede paa Hovedet.

Sterner talte sagte, men roligt og tydeligt:

„Jeg har begaaet en Fejl, jeg troede, at Saarbrücken var Morderen, jeg troede, at han selv havde forøvet Mordet for at lægge Haand paa Arven. Min Overbevisning om hans Motiver var fast, er fast endnu — er sikkert rigtig, utvivlsom rigtig, men jeg *kan* have taget fejl med Hensyn til selve Handlingen. Jeg har taget hans Angivelser om Grunden til at han renoncerede paa Alibibeviset for Løgn. Igen den Fejl, vi Dommere begaar — begaar saa sørgelig tit — at tro, at de Sigtede bogstaveligt lyver, hvor det kun er Motiver, de dækker med Taushed. Aa, jeg Taabe. Saarbrücken har talt sandt. *Giulia Delphini's* Navn har været nævnt mellem Feversham og ham. Den italienske Bankiers Hustru har den Aften haft et Stævne-møde, blot ikke med *Saarbrücken*, men med den myrdede *Feversham!*“

„Og Saarbrücken har myrdet Cecil?“ spurgte Lissy med en let Skælven.

„Nej, ikke Saarbrücken — eller rettere, ikke Saarbrücken *selv* — men Italieneren. Delphini, som den fejge Slyngel har trykket Dolken i Haanden paa for at opnaa, hvad han selv ikke turde føre ud i Gerning. Lissy, saaledes er det. Feversham er bleven myrdet af den skinsyge Ægtemand. Saarbrücken har været Jago, Anstifteren, og den, der vilde høste Frugten af den andens Daad.“

Sterner tav. Han havde talt sig varm og rejste sig uvilkaarlig for at gaa fremover Gulvet med hurtige, nervøse Skridt.

Lissy sad taus.

Sterner standsede foran hende. „Der er ingen Tvivl mere, saadan er det gaaet til. Delphini rejste Dagen efter Mordet, endnu før Liget var fundet. Hans Kones Navn blev nævnt en enkelt Gang, men ingen vidste noget, og den ædle Taushed, som vandt Tilhørernes Jubel i Rosenthals farverige Blomstersprog, var Dyrets Snedighed, Slynglens tause Løgn, der ledte de andre ad Vildspor. Men mig havde han ikke kunnet bedrage i Længden. Jeg *vilde* have fundet dette. Jeg ved, jeg *vilde*. Lovet være Guderne — det er ikke for sent endnu.“

„Hvad vil du gøre, Fritz?“ spurgte Lissy og saa op paa ham.

Sterner gned sine Hænder.

„Foreløbig glæde mig ved Visheden, Lissy — rigtig strække mig i Glæden og saa passe paa, passe paa den, saa jeg skal klemme Taget fast om Sagen, ikke slippe den, og nagle den til Væggen i en stor, solbeskinnet Plet, saa al Verden skal se den. — Det vil jeg.“

„Og Saarbrücken?“ spurgte hun.

Sterner lo. — „Lissy, der er Gudskelov Retfærdighed til i Verden. Det er kun en vis Slags Handlinger, der straffes af den menneskelig-guddommelige Retfærdighed, man straffer ikke i Preussen en Mand, fordi han fortæller en Ven, at hans Kone er ham utro med en fælles Ven.“

„Saarbrücken er dog Aarsag i Cecils Død — han er Cecils Morder?“

„Nej, Lissy, det er han ikke. Der er maaske Folk, der vil synes, det er mindre fair, det han gjorde, men alle rettænkende Mennesker vil finde det rimeligt, at Bankier Delphinis Venner vaager over hans Hus' Ære. Saarbrücken og Delphini var jo Venner, ikke sandt?“

„Men det var Forræderi mod Cecil?“

„Staar der ikke i Skriften, du skal ikke begære din Næstes Hustru“ — Sterner smilede bittert. „Tro mig, hele den rettroende Flok vil gentage Skriftens Ord, Lissy, jeg har Ret. Forstaar du nu selv, hvor meget bedre det havde været, om du havde ladet mig føre denne Sag til Ende. Jeg giver dig mit Ord, jeg havde aldrig givet den fra mig, før den var oplyst, og

fra min Haand havde Juryen faaet den med alt dette, du nu ved. Jeg har aldrig afgivet en uoplyst Sag, og jeg har kun denne ene Gang svigtet, fordi du, min Elskede, bad mig derom. Du ser, saa faar man Straf — nogen Retfærdighed er der dog i Verden!”

Han slog sin Arm om hendes Hals og kyssede hendes Pande.

„Nu, Lissy, nu vil vi leve for vor Lykke. Stol du kun paa mig og lov mig, at du aldrig mere vil friste mig til at svigte min Pligt. Iaften vil du og jeg glemme alt andet, vi har Ret til at være lidt lykkelige efter saadant Dagværk. Synes du ikke?”

Lissy kyssede ham og tav.

Men Sterner besluttede at tage Isidor Rosenthal langsomt, meget langsomt for rigtig at forberede sin endelige Sejr! Sterner vidste jo bedre end andre, hvem Morderen virkelig var, og lettroende som Lissy, var Rosenthal ikke.

III.

Næste Dag modtog Israel Rosenthal Besøg af Amtsdommer Sterner. Han studsede, da hans Fuldmægtig meldte Amtsdommer, men modtog ham med udsøgt Høflighed. Han vidste, at naar Sterner søgte ham, gjaldt det noget, og uagtet han nød sin Sejr, var han for klog til at undervurdere sin Modstanders Evne.

Det gjaldt nu en Holmgang og ikke en Forfølgelse af en slaaet Fjende. Amtsdommeren traadte ind med en vis smilende Overlegenhed, der øgede Advokatens Paapasselighed. —

Advokaten bød Sterner en Stol og tog Plads ved sit Skrivebord, hvor Akter taarnede sig i malerisk Uorden.

Sterner lænede sig tilbage i Stolen og saa vist paa Advokaten; han smagte ligesom lidt paa sine Ord, inden han talte.

„De er Hr. Saarbrückens juridiske Konsulet i alle Forhold?“

Advokaten bøjede Hovedet.

„Godt,“ fortsatte Sterner. „Jeg maa paa Fru Saarbrückens Vegne brevveksle med ham om Fruens Skilsmisse. Jeg ønsker at være Fruen til Tjeneste, og jeg

gaar derfor til Dem. Har Hr. Saarbrücken talt til Dem om denne Sag?"

„Nej," svarede Advokaten kort. Sterner kunde se, at han talte usandt.

Advokaten fortsatte: „Desuden er dette jo en Privatsag."

Sterner lod sig ikke forstyrre, han fortsatte i samme Tone: „De ved vel nok, Hr. Advokat, at helt Privatsag er det ikke. Fru Saarbrücken opholder sig endnu her. Arven efter Lord Feversham er endnu ikke udbetalt; den andrager, som De maaske ogsaa ved, 120,000 Pund Sterling eller omtrent halvtredje Million Mark. Fru Saarbrücken ønsker den ikke udbetalt, fordi hun lever i Formuefællesskab med sin Mand. Jeg indskyder, at jeg er bekendt med, at De paa hans Vegne har forsøgt at faa Sagen afgjort, men at dette har stødt paa Vanskeligheder, i London."

Advokaten bed sig i Læben: „Vanskeligheder, som De ikke er ubekendt med."

„Rigtigt," bemærkede Sterner køligt, „Vanskeligheder, der næppe vil blive hævede."

„Det faar vi se," sagde Advokaten.

Sterner smilede: „Vi to kender lidt til hinanden, Hr. Advokat. De anser mig vel neppe for et Barn. Naar jeg søger Dem, saa er det for at handle. Fru Saarbrücken er villig til at købe sin Frihed. Og, for at vi ikke skal blive ved med at lege Skjul med hinanden, hvad der kun vilde spille vor Tid, Fruen ved, at

Huset Fürster & Wienecker er insolvent, og at Huset Moritz Rosenthal & Co. har finansiell Interesse af førstnævnte Hus. Det er en slet og ret Handel, og da Fruen er den, som byder, byder hun rundeligt. Hun byder Halvdelen, $1\frac{2}{3}$ Million.“

De gav et Ryk i Advokaten, men han betvang sig. Sterner tav.

Der blev en Pavse.

Sterner fortsatte uden mindste Spor af Utaalmodighed: „De vil kunne forstaa af dette Tilbud, hvor magtpaaliggende det er Fruen.“

„Og Dem,“ kom det skarpt fra Advokaten. Han fortrød det.

„Og mig,“ gentog Sterner fuldkommen rolig.

„De agter altsaa at gifte Dem med Fru Saarbrücken?“

„Hvis det kan lette vor Forhandling, at jeg udtaler mig herom, skal jeg gerne gøre det. Ja.“

Der blev atter Pavse.

Advokaten rejste sig igen; han fortrød, at han havde begaaet en Fejl, men de mange Penge var alligevel mange Penge. Han gik op ad Gulvet.

„Jeg tror ikke, Saarbrücken vil.“

Sterner smilede: „Skal vi være ærlige mod hinanden. Ikke af moralske Grunde, men fordi det gavner Sagen. Saarbrücken vil nøjagtigt, hvad *De* vil og intet som helst andet. Jo, for Resten, han vil meget nødigt gaa fallit og være ruineret.“

Advokaten tog atter Plads: „Jeg vil ikke.“

„Hvorfor?“ spurgte Sterner.

„Ganske simpelt, fordi det vilde være dumt at nøjes med Halvdelen, naar man kan faa det hele.“

„Efter en Proces?“ indskød Sterner.

„Huset Moritz Rosenthal & Co. har Raad til at vente 50 Aar, om det skal være,“ sagde Advokaten med Selvfølelse.

Sterner smilede: „De indrømmer altsaa, at det er en Forretning mellem Fruen og Dem?“

„Nej, mellem Dem og mig,“ rettede Advokaten.

„Godt,“ sagde Sterner, „saa siger vi det. Vil De, eller vil De ikke?“

„Jeg vil ikke,“ svarede Advokaten med et let Slag i Bordet.

Sterner blev siddende ligesom i Tanker; saa spurgte han: „Hvorfor?“

„Blandt andet fordi jeg ikke tror, at Saarbrücken er Fevershams Morder, og fordi en Handel som den, De foreslaar, vilde stille ham i et falsk Lys.“

„Det er et nyt Moment,“ bemærkede Sterner.

„Men afgørende,“ sluttede Advokaten; han havde bestemt sig. Det var hans Taktik i vanskelige Tilfælde at lade Modparten tage Offensiven. Nu skulde Sterner igen.

Sterner bøjede sig let forover og legede med sin Lorgnet.

„Er De ikke klar over, Hr. Advokat, at i dette Tilfælde faar De aldeles intet?“

„Vi faar se,“ sagde Advokaten roligt. „Retsvejen staar altid aaben.“

„Nej,“ sagde Sterner alvorligt. „I dette Tilfælde er den lukket for bestandig. De er en dygtig Jurist, Hr. Advokat, De vil altsaa kunne forstaa, at naar jeg siger, at det, jeg nu vil bemærke, bliver imellem os, saa betyder det, at jeg kun siger det én Gang, og at jeg, naar jeg har sagt det, ikke gentager det.“

Advokaten spidsede Øren, men tav.

Sterner fortsatte: „Fru Saarbrücken og jeg har besluttet at leve sammen Resten af vort Liv. De berørte selv i Retten, at vi havde været forlovede. Jeg brød med hende efter en fælles Vilje, fordi jeg vilde være rig. Jeg havde lært Deres Kusine at kende; hun var brystsyg og kunde ikke leve. Dette var et Led i en Plan. Jeg har intet at bebrejde mig, jeg behandlede hende fuldt ud hæderligt, skabte hende en Art blid Lykke. Hun døde for tidligt. Min Ungdomsbrud giftede sig, fordi hun mistroede mig. Kvinderne er nu en Gang mere følsomme for Skinsyge end vi. Hun fortrød dette Skridt fra den første Dag. Det véd De bedre end nogen anden. Fru Saarbrücken har imidlertid Vilje. Og jeg har Vilje. Jeg vil ikke leve i skæve Forhold, hun ikke heller. Livet har ikke saa forskrækkelig mange Tillokkelser for mig. Min Virksomhed, for hvilken jeg havde nogen Interesse, har jeg opgivet. Jeg kan byde Livet Farvel, og hun kan det. Begge vil vi gøre det, om De stiller Dem i vor Vej.“

Sterner tav.

Advokaten saá skarpt op: „Jeg har intet tilovers for Dem, Hr. Sterner; hertil har jeg mine aldeles bestemte Grunde. Og disse Grunde gør, at jeg heller ikke har noget tilovers for Fru Saarbrücken.“

Sterner bøjede Hovedet: „Selvfølgelig. Hvis De tror, jeg appellerer til andet end deres Forretningssans, Hr. Advokat, tager De fejl. Vil De ikke forstaa mig, kan De lade være. Men jeg vil dog gaa et lille Skridt videre. Forinden Fru Saarbrücken og jeg byder Livet Farvel, vil vi berøve Dem enhver Udsigt til Arven efter Lord Feversham. De har ingen Grund til Had imod mig, mindre imod hende. Men selv om De af moralske Grunde føler Dem opfordret til at hade mig, vil De vel neppe betale dette Had med den Million Mark, som Huset Fürste & Wienecker saa repræsenterer for Dem og Moritz Rosenthal & Co. Ønsker De, jeg skal udtale mig tydeligere?“

Advokaten tav. En Million Mark var mange Penge, og Sterner havde Ret. Uden den engelske Arv var Saarbrücken ruineret, og Rosenthal'erne tabte deres Penge. Men hvad betød Sterners Ord? Advokaten nærede ingen Tvivl om, at Sterner sigtede til Mordet paa Lorden. Det var endogsaa rimeligt, at Sterner var Morderen. Det overraskede slet ikke Advokaten. Men Fruen, Lissy Saarbrücken, hun skulde altsaa være Medvider, Anstifter eller ...?“

Han talte lidt hæst. „Hr. Dr. Sterner,“ sagde han, „De maa forklare Dem tydeligere.“

Sterner saá op — han fólte, at Advokaten vaklede. Han rómmede sig let og sagde:

„De véd, Hr. Advokat, at jeg ikke tror paa Lombroso; disse Fabler om Forbrydermennesker er metafysisk Nonsens, hører hjemme paa Pulterkammeret imellem Determinisme og Indeterminisme, Arvesynd etc. Jeg har imidlertid truffet en Italiener, som jeg nu vil fortælle Dem om, idet jeg overlader Dem at drage den Nytte af min Fortælling, som De selv synes. Han var Dommer, en Kollega af mig, velanset og lovende, men fattig. Han *vilde* være rig. Han havde en Elskende, der var bleven forført af en rig Godsejer paa Sicilien. For at skjule Skandalen fik denne Pigebarnet gift med en Landejendomsbesidder paa samme Egn, Min Ven og Kollega lagde nu en Plan, som vilde have interesseret Lombroso. Han søgte Godsejerens Bekendskab og vandt hans Venskab. Sin Indflydelse benyttede han til at formaa Godsejeren til at indsætte den unge Dame til sin Universalarving for om muligt at narre sin Slægt for Arven — et Træk, der skal kunne forekomme, og som *De* vist ogsaa har truffet. Godt, herefter fik han ved Godsejerens Indflydelse en Dommerstilling i den Provins, hvor hans Venner levede. Jeg skal ikke trætte dem, Hr. Advokat; Godsejeren blev myrdet, og ved Dommerens Energi lykkedes det at fremskaffe saa mange Indicier imod den unge Dames Mand, Landejendomsbesidderen, at han blev dømt for Mordet. Staklen havde daarligt Raad til at sørge

for en dygtig Defensor; man holdt med Dommeren og den rige Arving i Provinsen. Hvorledes det vilde være gaaet i Tyskland, skal jeg ikke kunne sige. Kort sagt: Stymperen blev deporteret, og den unge Dame ægtede min Ven.“

Det sydede og kogte i Advokaten, men han betvang sig: „Denne opfundne Historie ønsker De maaske, jeg skal oversætte paa Tysk?“ sagde han saa køligt, han kunde.

Sterner smilede; „Opfunden? Historien er virkelig passeret, Dommeren hed Titio Marchesi, og han lever endnu paa Statens Bekostning i en oversøisk Koloni for mindre frivillige Kolonister. Sagen er nemlig den, at italienske Damer undertiden er mindre stadige i deres Kærlighed. Han blev uens med Konen, og hun angav ham. Hun har fortrudt det for Resten, for hun mistede sin Formue og sin Frihed ved samme Lejlighed. Hvis De ikke tror mig, kan De forhøre Dem om Sagen, der er bekendt nok. Dhrr. Advokater burde studere udenlandske Tilfælde med større Iver. Tænk Dem om, Hr. Rosenthal, hvor denne Historie vilde have gjort sig under en bestemt Sag, som har interesseret os begge.“

„Slyngel!“ hvæsedes Advokaten og traadte et Skridt hen imod Døren til Forkontoret.

Sterner havde rejst sig og stod med korslagte Arme. „De forivrer Dem, Hr. Advokat. De tager fejl, naar De tror, at jeg har nogen som helst anden Hensigt med denne Historie end at henlede Deres Opmærk-

somhed paa, hvad det kunde falde engelske Domstole ind at tro, hvis Fru Saarbrücken og jeg, hvem alt andet end vor Fremtidslykke er uendelig ligegyldig, faldt paa at oversætte den Historie, jeg har fortalt, paa Tysk og Engelsk og sætte den i Forbindelse med os selv. De har ikke været Dommer, ellers vilde De vide, at det fængslende ved denne Stilling netop er den store Uvished stillet i Modsætning til et lille Ord: Tilstaaelsen. Alt lader sig tro, alt lader sig betvivle, men Tilstaaelsen binder. Særlig den frivillige Tilstaaelse. Jeg overlader ganske til Dem at træffe Deres Valg, men jeg beder Dem fortælle Hr. Saarbrücken alt, hvad jeg har sagt, og da De jo dog maa indrømme, at De lige saa lidt nu som før med Sikkerhed véd, hvem der er Lord Fevershams Morder, kunde De maaske ved en fornuftig Samtale med Hr. Saarbrücken vinde i det mindste *et* Skridt fremad.

„Jeg dvæler lidt vidtløftigt ved dette her, for at De skal se, hvorledes Landet ligger efter Deres store Sejr i Retten — en Sejr, der kun kan aftvinge ny Beundring.“

Sterner smilede; Rosenthals Blik hvilede skarpt indtrængende paa ham. Advokaten samlede sig. Han smilede ogsaa klogt og fint med en Østerlandsk Vismands Smil.

„Om Forladelse Hr. Amtsdommer, De har Ret. Jeg nød min Sejr for tidlig. Jeg havde ikke troet, at det var nødvendigt at fortælle Dem, at jeg ikke mistænkte Dem for at være en Morder.“

„Gudbevares,“ afbrød Sterner, „dette er ligegyldigt, det er Verdens Mening ikke Deres, der her gælder.“

„Naa, saa for at være en dum Morder,“ sagde Rosenthal lidt ærgerligt. „Men som sagt, jeg har ikke mistænkt Dem. Advokatens Vej er ensidig. Jeg havde det Hverv at redde Saarbrücken. Det har jeg gjort. Vil De ikke sidde ned?“

Sterner bøjede sig og tog atter Plads: „Blot De forstaar Hr. Advokat, at denne Situation er uholdbar. De har vundet en formel Sejr, i Realiteten har De tabt. Deres Klient har kun virkelig Interesse af en afgjort Sag.“

„Aa,“ indskød Advokaten. „Hans Hoved har jeg da reddet!“

„Ganske vist“ fortsatte Sterner med et Smil, „men mon egentlig ikke Moritz Rosenthal & Co. har givet *for* meget for det Hoved?“

Advokaten lod som om han ikke forstod det.

Sterner tog atter Ordet. „Hr. Advokat,“ sagde han, „De er en klog Mand, vil De handle?“

„Hvis De lægger Kortene paa Bordet — Maaske!“ var Rosenthals Svar.

„Godt,“ sagde Sterner. „Jeg bryder mig ikke saa meget om Penge, som De i Deres veltalende Foredrag lod Publikum forstaa. I hvert Fald ikke nu, da jeg er ældre og min Vej, trods Deres Veltalenhed i disse Dage ligger ret aaben for mig. Jeg vil ikke skuffe

Deres Tillid, men jeg vil heller ikke give den Slyngel Saarbrücken mere end Nøden byder.“

„De bør ikke bruge saadanne Ord om min Klient,“ sagde Advokaten blidt. „Selv om De anser ham for en Morder. Han er frifunden.“

Sterner smilede. „Jeg tror snarere, *De* anser ham for en Morder end jeg Højstærede. De ved nemlig intet, og jeg *ved alt*.“

Rosenthal sprang op. Denne Satan af en Amtsdommer kørte ham jo ligefrem i Ring.

„Bliv siddende,“ sagde Sterner venligt. „Det var Deres Ønske, at jeg skulde træde ud af Sagen, det gjorde jeg, ikke just fordi *De* ønskede det, men jeg gjorde det. De burde have holdt paa mig — jeg er maaske ikke klogere end De, men jeg forfølger den objective Sandhed; De var og maatte være ensidig. Kort sagt, De er ikke den eneste, der kender Signora Delphinis Navn og Stævnemødet.“

Rosenthal blussede. „Hvorfra ved De det? Har Saarbrücken alligevel?“

„Nej han har ikke. Saarbrücken har *ædelmodigt* skjult Navnet for alle andre end sin Defensor; jeg har vidst det. Jeg kender Saarbrückens grænseløse Lavhed og véd, at naar han har fortiet et Navn, saa har det været for at dække sig selv. Signora Delphini gik til Stævnemøde den Aften ikke med Saarbrücken, men med den myrdede Lord.“

Og Saarbrücken den ædle, hensynsfulde Kavaller

førte Stødet mod den Mand, hans Hustru skulde arve, ikke med egen Haand men med Bankier Delphinis. Forstaar De det nu?"

Rosenthal snappede efter Vejret. Amtsdommer Sterner havde kørt ham træt. Nu var han næsten parat til at tro, at Rigskansleren havde myrdet Lorden.

„Lorden er myrdet af en skinsyg Italiener"! Dette var et Udraab.

„Rigtigt — paa Saarbrückens Angivelse — der har De Gaadens Løsning og tillige Forklaring paa Deres Klients ufattelige Ædelhed. Var det kommet til Stykket og Juryens Dom blevet Skyldig, vilde De set, at Hr. Saarbrücken nok havde opgivet sin Kavallerrolle og talt rent ud om det natlige Stævnemøde for at redde sin Hals."

Rosenthal sad taus en Stund, saa sagde han:

„Hr. Amtsdommer Sterner — De er min Overmand. Jeg sænker min Kaarde. — Hvad vil De nu?"

„*Handle*," sagde Sterner med et Smil.

„Henvende Dem til Justitsforvaltningen og forlange Sagen yderligere undersøgt?"

„Jeg sagde *handle* — og mente dermed *handle* med Dem Hr. Advokat. Det øvrige gaar af sig selv! Saarbrücken er skudfri, *han* har ikke bedt den varmblo- dige Italiener om at gribe til Dolken og forøvrigt skulde jeg tro, at Italien vanskeligt vilde udlevere til Myndighederne her en Undersaat, der havde hævdet sit Hus Ære i et fremmed Land. Tror De —?"

Rosenthal saa paa Sterner med virkelig Beundring. Hvordan det end hængte sammen, *her* var en Løsning.

„Hvorlænge har De vidst dette?“

„Det vedkommer ikke Sagen Hr. Advokat. De ser, at det er meget sandsynligt. Vished har jeg ikke. Men den kan faaes.“

Rosenthal blev atter vagtsom. Der er endnu et Punkt, der ikke er oplyst, Deres sindrige Hypothese i al Ære. Medallionen! — Jeg tilstaar, at jeg, saalænge jeg troede paa Lordens Kurmageri til Fru Saarbrücken forstod, at han havde den hos sig, men efter at have lært hendes Følelser for Dem at kende forstaar jeg ikke, hvorfor han havde den.“

Sterner tav et Øjeblik, saa sagde han: „Jeg har kun denne ene Forklaring, at han havde modtaget den efter Løfte for at bringe Fru Saarbrücken den, men optaget af sit Stævnemøde har glemt at afgive den. Under Kampen er den bleven revet op af hans Lomme. Det synes jeg i Grunden ikke er vanskeligt at forklare. Kun et Punkt er mig endnu dunkelt; har den ophidsede Othello ladet Desdemona slippe eller har han taget Hævn ogsaa over hende? Jeg foreslaar, vi undersøger dette og lader vor Handel bero til dette Punkt er klaret. Hvis det passer Dem?“

Rosenthal sad i dybe Tanker. —

Det bankede paa Døren, og en Fuldmægtig traadte ind.

„Hr. Saarbrücken ønsker at tale med Advokaten,“ sagde han.

Sterner kastede et Blik paa Rosenthal, der nikkede kort: „Lad ham komme.“

Saarbrücken traadte ind.

Han studsede ved at se Sterner, men tog sig i det. Der blev et Øjeblik Tavshed.

Sterner talte først:

„De kommer netop, som De var kaldet Hr. Saarbrücken,“ sagde han. „Advokat Rosenthal og jeg sad netop og talte om, hvorvidt Bankier Delphini har indskrænket sig til at myrde Lord Feversham eller han ogsaa efter *Deres* Anvisning har taget sin Hustrus Liv?“

Slaget traf Saarbrücken som et Knippelhug.

Han vaklede, Blodet skød op i hans Kinder, og han greb for sig med begge Hænder.

Der var dyb Tavshed.

Sterner rejste sig og bukkede mod Advokaten.

„Jeg tillader mig at anbefale mig, Hr. Advokat, og overlader Dem til behagelig Konference med Deres Klient.“

Saa gik han. —

SLUTNING

Mr. Longland Hearne Q. C. havde et Landsted paa Øen Wight med Udsigt over Bugten ved Cowes og de grønne Skove ved Southampton By. Foran Haven, hvor Bølgen legede med de skarpe Sten, laa den tyske Kutter „Alerte“ en frisk Sommerdag, vuggende som en Svane under den stolte Rig.

Foran Husets Veranda stod „Alertes“ Reder, Rigsretsassessor Fritz Sterner og hans unge Hustru, nygifte, paa Bryllupsrejse og i Besøg hos Husets Ejer Joe Chamberlains Kontrafej.

Sterner var brunet af Søluft og Sol og Lissys Øje straaledede af Lykke.

Nu var *de to* i Havn. —

For mere er der i Grunden ikke at sige — Der var gaaet et Aar siden, Landretten i Frankfurt a. M. havde sluttet Sagen med Købmand Saarbrücken af Frankfurt. Den italienske Regering havde nægtet at udlevere Bankier Delphini allerede af den Grund, at han befandt sig under Laas og Slaa i en Sindssygeanstalt, hvor til han blev ført umiddelbart efter en Rejse i Schweiz, under hvilken han havde haft den Sorg at miste sin unge Hustru, der var styrtet ned fra en

Klippe ikke langt fra Lausanne. — Om denne Sag stod meget at læse saavel i tyske som italienske Aviser. Direkte havde den medført en Opløsning af Huset Fürste & Wienecker i Frankfurt, hvis Chef Helmuth Saarbrücken var udvandret til Sydamerika efterat være bleven skilt fra sin Hustru.

Indirekte havde de voldt Amtsdommer Fritz Sterners Forfremmelse og hans varige Lykke.

Isidor Rosenthal havde de forskaffet nogen indre Tilfredshed og stor Udmærkelse. Smertelig havde de kun berørt den 8. Baron af Feversham og hans Familie i Roxley. Mr. Wells havde trøstet sig paa anden Maade. —

Mr. Longland talte dæmpet og alvorsfuldt som det var hans Skik med sine Gæster om de bevægede Dage i Homburg v. d. Höhe. Men Fru Lissy Sterner stod tavs, og hendes Blik hvilede straalende kærlighedsfuldt paa hendes Mand.

Sterner derimod tog Anledning til at fremsætte et almindeligt Synspunkt. Det var blevet ham en Vane nu, da han sjældent mødte Modsigelse.

„Jeg har faaet en Lære, Mr. Hearne,“ sagde han, „aldrig ensidigt at følge et Spor, aldrig at slippe en engang begyndt Gerning og desuden — en dyb Frygt for Indicier. Jeg agter i en nær Fremtid, hvis min Hustru giver mig Frihed dertil, at udgive et Værk om Indiciebevisets absolute Utilladelighed og et Forslag til Afskaffelse af Juryinstituttet.“

Mr. Longland Hearn smilede. „De ønsker altsaa en Art Dommersouverænitet indført?“

„Maaske,“ sagde Sterner. „Helst ønskede jeg at afskaffe alle Domstole i Straffesager, men da dette formentlig for Tiden viser sig at være upraktisk, foreslaar jeg at kun de aller klogeste, mest prøvede, og i enhver Henseende mest udmærkede Jurister i Samfundet stedes til Hvervet som Dommere, efter ved et forudgaaende langt og hæderligt Liv at have bevist, at De er fremmede for al Daarskab og ikke er i Stand til at elske nogen Kvinde — ikke engang deres egen Hustru.“

„Det betyder altsaa for dig en Afskedsbegæring?“ sagde Lissy med et Smil.

„Egentlig ja,“ svarede Sterner.

PALLE ROSENKRANTZ

- FRUEN PAA HAVREHOLM. 3 Kr. 50 Øre. 1899.
- BJØRNØ. 3 Kr. 75 Øre. 1900.
- EN TILSTAAELSE. 1 Kr. 50 Øre. 1900.
- RETSBETJENTE. 4 Kr. 50 Øre. 1901.
- MORDET I VESTERMARIE. 4 Kr. 1902.
- HVAD SKOVSEEN GEMTE. 3 Kr. 50 Øre. 1903.
- DET TREDIE SKUD. 3 Kr. 50 Øre. 1904.
- KONGELIG ELSKOV. Historisk Roman fra
Renæssancetiden. 2. Oplag. 4 Kr. 50 Øre. 1904.
- ANNA BOLEYN (Kongelig Elskov II). 4 Kr. 25 Ø. 1905.
- MARKISEN AF CARABAS, en munter Roman.
4 Kr. 50 Øre. 1905.
-
- GIOVANNA VERGA; Landsbyhistorier fra Si-
cilien. Autoriseret Oversættelse. 3 Kr. 1899.
-

